

Vệ Tư Lý Hệ Liệt - Thần Tiên

Contents

Vệ Tư Lý Hệ Liệt - Thần Tiên	1
1. Chương 1: Bên Trong Bình Phong Có Chứa Bảo Vật	1
2. Chương 2: Bị Thuyền Không Gian Bắt Cóc	11
3. Chương 3: Công Thức Chế Tạo	20
4. Chương 4: Kỳ Tích Của Việc Hồi Phục Tuổi Thanh Xuân	31
5. Chương 5: Đáng Giá Dùng Tính Mạng Trao Đổi	41
6. Chương 6: Một Phần Tiên Thư, Chín Viên Đan Dược	50
7. Chương 7: Tiềm Năng Của Cơ Thể Con Người Vô Cùng Vô Tận	59
8. Chương 8: Tìm Kiếm Quyển Bí Kíp Thứ Ba	69
9. Chương 9: Một Kết Cấu Sinh Lý Quá Khác Người	78
10. Chương 10: Dùng Thuốc Nổ Tiến Vào Tiên Phủ	86
11. Chương 10: Dùng Thuốc Nổ Tiến Vào Tiên Phủ (2)	89
12. Chương 11: Ở Cùng Một Chỗ Với Thần Tiên	93
13. Chương 12: Hậu Ký	102

Vệ Tư Lý Hệ Liệt - Thần Tiên

Giới thiệu

VỆ TƯ LÝ HỆ LIỆTTHẦN TIÊN Tác giả: Nghê Khuông Dịch: tieungunhi Nguồn: www. tangthuvien.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-tu-ly-he-liet-than-tien>

1. Chương 1: Bên Trong Bình Phong Có Chứa Bảo Vật

Có rất nhiều người xa lạ thường xuyên gửi thư cho ta. Trên thế giới người có hứng thú với những chuyện quái dị và kỳ lạ ngày càng nhiều cho nên nội dung thư của họ gửi cho ta toàn là nói về những việc lạ mà họ gặp phải, ngay cả khoa học cũng không thể giải thích.

Khi nhận được thư, theo lệ ta tất nhiên sẽ hồi âm, có khi ta còn mời họ đến để cùng bàn luận. Thế gian quả thật có nhiều điều thú vị.

Nhưng có một bức thư khi ta nhận được và mở ra đọc thì nội dung chẳng có gì thú vị cả.

Nội dung thư rất đơn giản, ta xin viết lại nguyên văn:

”Vệ Tư Lý tiên sinh, tổ tiên của tôi đã từng đến Trung Quốc và mang về hai món đồ vật. Tôi là một người nông dân bình thường, cho nên hoàn toàn không am hiểu gì về cổ vật Trung Quốc. Xin anh nói cho tôi biết hai món đồ đó là gì, có giá trị hay không. Raul.

Gửi kèm với bức thư là hai tấm ảnh trắng đen, thoát nhìn vào ảnh, ta thấy được đó là hai miếng ngọc cổ, hình dáng giống như ngọc phù hoặc đại loại thế. Ta không biết có phải hần đang muốn giới thiệu đồ cổ và bán cho ta hay không nữa?

Nhìn vào địa chỉ của hần trên thư thì thấy ghi tại Đông Đức, gửi từ một địa phương nhỏ có tên là Burke. Hần là người Đông Đức, điều này khiến cho ta lấy làm ngạc nhiên nên ta thuận tay viết thư trả lời hần mặc dù trong thư hơn phân nửa nội dung là vô nghĩa.

Ta hồi âm rất đơn giản:

“Mr. Raul, chờ khi anh có cơ hội mang cổ vật Trung Quốc bay qua hàng rào Berlin đến Trung Quốc thì tôi sẽ nói cho anh biết đó là thứ gì. Vệ Tư Lý.”

Sau khi gửi thư đi, ta cũng quên mất luôn chuyện này.

Sau việc lá thư của Raul được khoảng bảy hay tám ngày gì đó, ta không nhớ rõ lắm thì có một ông chủ của tiệm bán đồ cổ tới tìm ta. Lão chủ này họ Cổ, tên là Ngọc Trân. Dân ông mà lại mang một cái tên như vậy, lại họ Cổ nữa chứ nên ta lựa lời giấu cợt hần. Bất cứ ai tới tiệm của hần mua đồ cổ thì xem như là người đó thật bất hạnh. Tên Cổ Ngọc Trân này là một tên gian thương điển hình, bán đồ với giá mắc trên trời, còn cách làm người thì tục tũn không chịu nổi, cổ vật có tốt cỡ nào đi nữa thì trong mắt của hần nó chỉ là một tờ chi phiếu dày cộm mà thôi.

Người như vậy vốn ta sẽ không lui tới với hần nhưng hần cũng có chút điểm tốt: đó là hết sức thân thiện, cho dù người có mắng hần thì hần cũng vẫn luôn cười hi hi, không tức giận. Về mặt của hần khiến cho người chán ghét, nhưng nhìn vào vẻ mặt tươi cười của hần thì cũng chẳng muốn làm gì hần.

Đương nhiên, nếu hần chỉ có điều tốt này thì ta đã không hề lui tới với hần rồi. Ngoài điều đó ra, Cổ Ngọc Trân còn là người có bản lĩnh hạng nhất và rất nổi tiếng, đó chính là hần đối với đồ cổ - đặc biệt là đồ cổ của Trung Quốc có năng lực giám định cực kỳ cao siêu.

Theo lời của hần kể thì bản lĩnh của hần có được do từ nhỏ đã được tiếp xúc với nhiều đồ cổ, hơn nữa còn do khả năng trời sinh mà thành. Năm hần chín tuổi đã vào làm tại một tiệm đồ cổ ở miền bắc Trung Quốc. Do Cổ Ngọc Trân thông minh lanh lợi, vừa vào làm đã được ông chủ rất yêu thích cho nên hần được phép đi theo “Triều Phụng” học việc, thời gian kéo dài được năm năm.

Cổ Ngọc Trân thường nói trong năm năm đó hần đã thu thập rất nhiều kiến thức về các đồ cổ của Trung Quốc, so với hần thì một người học đại học nghiên cứu mười năm cũng không bằng.

Đó là do vận khí của hần tốt, tiệm Đại Triều Phụng vốn chính là một tiệm đồ cổ nổi tiếng ở Bắc Kinh và rất nổi tiếng trong giới giám định đồ cổ, và Cổ Ngọc Trân đã có dịp đi theo nghe được những lời luận bàn rất có ích về cổ vật.

Nghe không thì chưa đủ, còn chính mắt nhìn thấy cổ vật và dùng tay sờ qua thì khi đó mới là thật sự hiểu biết. Trong thời kỳ đầu dân quốc thành lập còn hỗn loạn, vốn là các bảo vật cất giấu trong hoàng cung và nội phủ của các đại thần có một số lớn lọt ra ngoài, và các tiệm đồ cổ đã trở thành trạm trung chuyển của các món cổ vật này. Mặc dù mang thân phận học việc thấp kém nhưng mỗi ngày đều có cơ hội tiếp xúc với các ông chủ lớn và được chiêm ngưỡng rất nhiều cổ vật.

Năm năm sau đó, Cổ Ngọc Trân mới chỉ có mười bốn tuổi nhưng ánh mắt của hần đã xuất thần nhập hóa, có thể nói trong tương lai hần có thể trở thành “Triều Phụng” đời thứ ba của tiệm chuyên về giám định cổ

vật. Tuy nhiên bởi vì tuổi hấn còn quá nhỏ cho nên không thể đảm nhiệm, nhưng về mặt kiến thức mà nói thì có thừa.

“Triều Phụng” là một chức vụ hết sức cao của tiệm đồ cổ, và trong xã hội địa vị cũng không thấp. Hấn phụ việc cho ân sư nên tích lũy được tri thức về cổ vật ngày càng thêm phong phú. Khi ân sư của hấn sắp qua đời, trước lúc chết, liền nói hướng người chủ tiệm đồ cổ đề cử Cổ Ngọc Trân kế nhiệm chức vụ “Triều Phụng”. Tuy nhiên ông chủ nghĩ hấn tuổi còn quá nhỏ cho nên chỉ ngoài miệng đáp ứng và kết quả là không tuân thủ lời hứa.

Lúc đó Cổ Ngọc Trân đã không còn là Cổ Ngọc Trân của lúc xưa nữa nên trong cơn giận dữ đã bỏ đi.

Ông chủ tiệm không biết dùng người nên đã để mặc hấn đi. Nào ngờ một tiệm đồ cổ quy mô khác ở Thiên Tân đã nghe được tin và lập tức mang lễ vật đến mời hấn về làm quản lý.

Khi đó, ở Bắc Kinh mặc dù cũng có giới kinh doanh cổ vật nhưng tại Bắc Kinh không thể công khai vì phải nể mặt mũi cho chính quyền, vì thế từ Bắc Kinh mọi cổ vật đều chuyển đến Thiên Tân giao dịch. Do đó, hoạt động mua bán cổ vật ở Thiên Tân đã vượt qua Bắc Kinh, hơn nữa mọi cổ vật đều là hàng hiếm có.

Khi được mời về làm quản lý một tiệm đồ cổ thì địa vị xã hội của Cổ Ngọc Trân đã khác xưa, lui tới các thế gia giàu có như cơm bữa, cho dù bộ trưởng quốc phòng hay là quan chức cao cấp gì đi nữa thì ai ai cũng đều xem trọng tri thức cổ vật của hấn.

Điều hiếm thấy nhất là tri thức đa phương diện của Cổ Ngọc Trân đối với cổ vật, từ việc phân biệt những bức tự họa thật giả cho đến giám định đồ sứ, đồ ngọc, đồ đồng, tất cả mọi môn đều chuyên nghiệp, tinh thông.

Hấn còn giỏi giang ở một phương diện khác nữa đó là kinh doanh mua bán. Hấn biết đầu cơ tích trữ, tìm cơ hội giấu riêng cho bản thân một số cổ vật. Năm hấn được hai mươi tuổi thì hấn tự thân mở ra một tiệm đồ cổ có tên là “Ngọc Trân Trai”.

Và sau đó, cái tên Ngọc Trân Trai rất nhanh đã trở nên nổi tiếng và là một danh từ đại biểu cho chất lượng cổ vật tốt nhất.

Trong những năm tháng kế tiếp, Trung Quốc vẫn ở vào hoàn cảnh bất an. Trong loại hoàn cảnh này thì các tiệm đồ cổ có cơ hội phát triển nhiều nhất. Từ khi “Ngọc Trân Trai” mở ra đến giờ đã được hơn bốn mươi năm, chi nhánh cũng mở khắp nơi, từ Bắc Kinh cho tới Luân Đôn. Trong các thành phố lớn trên thế giới đều có chi nhánh của nó, chuyên kinh doanh về cổ vật Trung Quốc.

Ta và hấn gặp mặt nhau là từ một người bạn thân của ta. Chuyện rất dài dòng.

Người bạn của ta có bốn tấm bình phong (1) muốn đem đi bán. Đó là bốn tấm bình phong nhỏ hay dùng để đặt trên bàn làm trang trí. Nó được làm từ một loại ngọc có nhiều màu sắc, xem ra cũng chẳng là đồ đáng giá gì. Tuy nhiên người mà nhờ người bạn của ta đem bán mấy tấm bình phong này thì lại nói rằng trước khi ông nội của hấn sắp chết đã từng nói món đồ này có giá trị liên thành, không phải chuyện đùa.

Cho nên, người bạn kia của ta đã đem mấy tấm bình phong đó tới nơi của ta. Ta tự nhận đối với cổ vật Trung Quốc cũng có sự hiểu biết nhất định nhưng khi nhìn vào bốn tấm bình phong đó thì lại chẳng nhìn ra nó có chỗ tốt gì. Mặt trước của bình phong có vẽ một bức họa tặng đồ vật chúc thọ, còn mặt sau là một loạt các chữ chúc thọ, mặc dù loại gỗ bao quanh được làm từ một loại gỗ tốt nhưng cũng không phải là hiếm thấy cho lắm.

Lúc ấy, ta thấy trong báo có đăng một tin quảng cáo: “Cổ Ngọc Trân, chủ tiệm cổ vật Ngọc Trân Trai hiện tại muốn tìm kỳ trân dị bảo để thưởng ngoạn. Nếu có cổ vật xin mời mang đến gặp mặt”

Ta trước kia cũng có nghe qua về cái tên Cổ Ngọc Trân này nên lúc ấy liền đề nghị người bạn của ta “mang nó đến cho chủ nhân của Ngọc Trân Trai xem đi”

Người bạn của ta rất nhát gan: “Điều này...vạn nhất không phải là đồ tốt, giá trị không bao nhiêu thì thật xấu hổ đó”

Ta nói “Có gì đâu mà phải sợ, nếu hấn xem xong có vẻ khinh thường chúng ta thì chúng ta liền đi. Có lẽ đây là lần đầu cũng là lần cuối cùng, cũng không biết năm tháng nào mới có thể tới đó nữa, có chuyện gì

đâu mà phải xấu hổ?”

Người bạn của ta là một khoa học gia, chuyên nghiên cứu về thiên văn, rất ít giao tế, là một con một sách thực thụ. Muốn hấn đi tiệm đồ cổ một mình thì đương nhiên không được cho nên ta tự giúp hấn gọi điện thoại tới Ngọc Trân Trai, hẹn thời gian gặp Cổ Ngọc Trân.

Khi gọi tới thì đầu điện thoại bên kia làm cho ta thật tức giận nhưng cũng không biết phát tiết với ai, thật sự là cực kỳ uất ức. Giọng nói trong điện thoại là của một cô gái nhưng lại lạnh như băng “Muốn gặp Cổ tiên sinh hả? Mang đồ đến đây, số của ông là 237, thời gian gặp mặt là 5 giờ 26 phút chiều. Cổ tiên sinh mỗi lần gặp khách, thời gian không vượt quá hai phút, ông nên nhớ kỹ điều này”

Ta còn muốn hỏi rõ một chút về vài vấn đề nữa thì đầu bên kia đã cúp điện thoại.

Ta không thể làm gì khác hơn là đối với người bạn của ta phát cục tức “Anh xem, toàn là vì anh mà tôi gặp phải chuyện gì đâu không”

Người bạn của ta cười khỏ “Tôi cũng được người khác nhờ vả, thật xin lỗi anh.”

Đối phương đã nói thẳng thắn như vậy thì chúng ta sao dám trì hoãn giây phút nào. Giữa trưa, ta và bạn của ta mang tám bình phong đó đi đến chỗ hẹn. Trong lòng ta nghĩ thầm rằng có lẽ cũng không nhất thiết phải tới Ngọc Trân Trai bán đồ, đến một tiệm khác có thể sẽ bán được giá hơn chẳng? Do đó chúng ta ghé trước mấy tiệm đồ cổ khác để hỏi giá. Người bạn của ta thật sự rất nhất gan, đến tiệm nào cũng để ta đi vào, còn hấn chỉ đứng đợi ngoài cửa thôi.

Loại đồ vật này cũng không phải là thứ đồ ưa chuộng của các nhà giàu có cho nên rất khó để tiêu thụ, và bản thân nó cũng chẳng phải là đồ quý hiếm gì. Mấy lão chủ của các tiệm đồ cổ khi nhìn thấy đều tỏ ra vẻ chê bai và không muốn mua.

Sau khi ghé hết mấy tiệm thì ta nói: “Quên đi, xem ra mấy thứ này chẳng đáng giá đâu”

Người bạn của ta cười khỏ: “Tới Ngọc Trân Trai đã rồi hãy nói, nếu lại bị thất bại thì coi như là đã cố gắng hết sức. Ôi, nếu cả nhà bọn hấn không cùng quần thì cũng sẽ không đem mấy thứ gia truyền chi bảo này đi bán đâu”

Ta trợn trừng cặp mắt nhìn hấn, thứ này mà gọi là “gia truyền chi bảo” sao? Ta thật sự có chút buồn cười, nói: “Khi tới Ngọc Trân Trai rồi thì anh không được phép đứng ở ngoài nữa, phải vào cùng tôi đó”

Người bạn của ta thấy thái độ của ta kiên quyết nên hấn không thể làm gì khác hơn là cười khỏ và đáp ứng.

Khi đến Ngọc Trân Trai thì đã được 4h30 chiều, cách thời gian hẹn còn quá sớm. Bởi vì khí trời rất nóng và cũng không có chỗ dừng chân nên chúng ta đi vào bên trong. Chỗ trưng bày cổ vật bên ngoài của Ngọc Trân Trai phải nói là rất nhỏ, nhìn không bắt mắt chút nào. Bểng qua chỗ trưng bày thì phía sau lại là một không gian thật lớn. Đây là một cái sân thật lớn vô cùng, nơi nơi đặt đầy các chậu trồng nhiều loại cây cảnh. Liếc mắt nhìn qua, tất cả các loại cây cảnh đều là thứ quý hiếm. Có chậu trồng Cửu Lý Hương cừu khúc thập loan, thật là hiếm thấy trên đời, còn có hai cây Hắc Tùng vươn cao, nhánh nhánh uốn lượn như du long, tuy nhiên trong đó có một chậu cây hiếm thấy nhất – đó là một loại của cây “Tùng Nghênh Khách” chỉ có thể tìm thấy ở Hoàng Sơn.

Tất cả những chậu cây cảnh trong cái sân rộng lớn này, nếu xem cẩn thận từng chậu cây thì có xem cả ngày cũng không xong. Người bạn của ta đối với cây cảnh chả có chút hứng thú, hấn nói tất cả đều là “đồ chơi, chẳng đáng giá một xu, dung dưỡng làm chi cho mệt”, cho nên cũng chỉ đảo mắt nhìn một chút rồi băng qua cái sân, bước vào một phòng tiếp khách khá lớn.

Đó là một phòng khách kiểu Trung Quốc xưa, bên trong có đặt một số chiếc ghế của thời Minh. Có rất đông người trong phòng. Có một người quản lý tại đây, khi chúng ta đi vào thì hấn chỉ chỗ cho chúng ta ngồi xuống và thông báo cho chúng ta số chờ đợi và thời gian gặp mặt.

Ta cũng đã gặp qua không ít các nhân vật lớn, trong lòng đang suy nghĩ, Cổ Ngọc Trân bắt quả chỉ là một tên buôn bán đồ cổ mà thôi, có chuyện gì mà làm ra vẻ ghê ghớm thế, hết lần này tới lần khác bày ra những chuyện quái quăm. Tuy nhiên nhìn vào những người có mặt trong phòng thì ai ai cũng đều mang vẻ hy vọng trên mặt, hy vọng vật do bản thân mang tới là kỳ trân dị bảo hiếm thấy, và hy vọng qua sự giám định của

Cổ Ngọc Trân có thể thu vào được một số tiền thật lớn, cũng khó trách tại sao Cổ Ngọc Trân lại có thể thiết kế ra những chuyện như vậy.

Nhân viên trong tiệm mời chúng ta uống trà, sau đó lễ phép xin xem qua đồ của chúng ta. Hắn xem xong rồi nói: “Xin hai vị ngồi chờ một chút, đợi tới giờ hẹn và số của hai vị thì hai vị có thể vào gặp Cổ tiên sinh”

(1) Xem hình bình phong:

Ta nói với bạn ta “Nhìn bộ dáng của hắn dường như chúng ta tới đây nhận tiền cứu tế không bằng”

Bạn ta chỉ biết cười khỏ, không ngừng hướng ta ra hiệu hãy bỏ qua cho. Dù sao ta cũng không có chuyện gì làm nên dùng thời gian quan sát những người có mặt trong phòng.

Ở phía trái của phòng khách có một cánh cửa nối liền với nơi tiếp khách của Cổ Ngọc Trân. Khi được nhân viên gọi số thì lập tức có người đứng lên và đi qua cánh cửa đó.

Tuy nhiên thời gian được tính rất chuẩn, mỗi một người đi vào đều chỉ khoảng hai phút là đi ra. Lúc đi vào về mặt mỗi người đều tràn ngập hy vọng nhưng lúc đi ra thì về mặt ai cũng bơ phờ.

Ta dùng thời gian chờ đợi để quan sát, trong đó chỉ có một đôi vợ chồng đã già khi rời đi vẫn mang vẻ mặt tươi cười, trong tay còn cầm tấm chi phiếu và không ngừng nhìn vào nó.

Lão ông nói “Thật nghĩ không ra, chỉ một cái bình thôi mà lại có giá trị đến như vậy”

Lão bà nói “Đúng thế, nếu có thêm vài cái như thế thì tốt rồi.”

Ta vội đảo ánh mắt liếc nhìn vào con số ghi tấm chi phiếu thì thấy quả thật là một con số không nhỏ, ta thuận miệng hỏi: “Cho hỏi hai vị bán cái gì thế?”

Lão ông và lão bà không hẹn mà cùng trừng mắt liếc ta, rồi cùng “hừ” một tiếng, dường như sợ ta cướp tấm chi phiếu không bằng nên chẳng thêm trả lời ta.

Bất quá, chút nữa ta cũng biết được bọn họ bán cái gì. Đó là một cái bình hoa nhỏ đời nhà Thanh có hai màu xanh trắng. Lúc ấy, ta nhìn thấy được Cổ Ngọc Trân không ngừng mân mê nó với vẻ rất yêu thích. Sau đó lại thấy có bảy tám người nữa thất vọng đi ra. Khi gọi tới số của chúng ta thì ta và bạn của ta đồng thời đi vào nơi tiếp khách của Cổ Ngọc Trân.

Phòng tiếp khách này cách bố trí rất cổ xưa, Cổ Ngọc Trân đang ngồi ở phía sau cái bàn, và đang thưởng ngoạn cái bình cổ. Khi chúng ta bước vào, ngay cả đầu hắn cũng không có ngẩng lên.

Hắn trông khoảng sáu mươi tuổi, đỉnh đầu đã hói lảng bóng đến nỗi phát ra ánh sáng. Người hắn mặc một bộ trường sam màu trắng, ta liền mang tấm bình phong tới đặt trên bàn của hắn.

Hắn vẫn đang mân mê cái bình, dùng giọng rất lạnh lùng nói: “Vật hai vị mang đến là một tấm bình phong phải không? Tôi có xem qua hình rồi, tôi mua 20 USD, để lại bình phong rồi đi đi”

Trong lúc hắn nói vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp đó đặt cái bình hoa xuống bàn rồi vươn tay kéo quyển chi phiếu trên bàn tới và viết vào đó.

Nhìn thấy thái độ ngạo mạn này của hắn khiến cho ta tức giận. Nếu là ta trẻ lại mười tuổi thì nhất định sẽ hốt cho hắn một thang rồi mới hả hê rời đi. Hắn viết xong chi phiếu, xé nó ra rồi đẩy về phía chúng ta.

Người bạn của ta nhú mày, 20 USD, đây là cái giá tốt nhất nghe được trong hai ngày vừa qua. Nhìn bộ dáng của hắn dường như là muốn chộp lấy tấm chi phiếu vậy. Tuy nhiên lúc này, trong lòng ta nảy ra một ý nghĩ, vội nháy mắt với bạn ta một cái rồi đứng lên nói: “Xin lỗi, ông nói giỡn hử, chúng ta không cần lãng phí thời gian. Đây là danh thiếp của tôi, nếu có hứng thú thì ông có thể tới tìm tôi, thời gian gặp khách của tôi không có hạn định đâu”

Ta nói xong liền để danh thiếp xuống rồi cùng người bạn xoay người đi. Ta thấy được lúc ta vừa xoay người thì Cổ Ngọc Trân ngạc nhiên ngẩng đầu lên, ta biết kế hoạch của ta đã thành công rồi.

Rời khỏi Ngọc Trân Trai, bạn của ta oán giận hỏi “Giá 20 USD cũng rất tốt rồi, tại sao anh không bán nó đi?”

Ta nói “20 đô đó tôi trả cho. Bộ anh không chú ý tới gì sao? Có rất nhiều người đi vào đều là mang đồ vật trở ra, đó không phải là cổ vật thật sự, vì vậy hấn không mua. Cổ Ngọc Trân là một tên gian thương, hấn quá hiểu cách ép giá, tôi muốn hấn cho chúng ta một cái giá thực, cái bình phong này là cổ vật thật sự, nó nhất định rất có giá trị, vì chúng ta không hiểu cổ vật nên hấn mới làm thế”

Người bạn của ta nửa tin nửa ngờ, cuối cùng cũng theo ta trở về nhà, sau đó cầm lấy chi phiếu của ta rồi để bình phong lại, rời đi.

Cổ Ngọc Trân tới cực nhanh, thật ngoài sự dự đoán của ta. Ta vừa mới ngồi vào chỗ của mình, chưa được mười phút thì chuông cửa đã reo lên, lão Thái bước tới nói: “Có Cổ Ngọc Trân tiên sinh muốn gặp cậu.”

Lão Thái đặt danh thiếp của Cổ Ngọc Trân lên bàn, ta kinh ngạc, vội nói: “Mau mời! mau mời!”

Cổ Ngọc Trân hiển nhiên là đã chạy vội đến đây. Khi hấn bước vào thì ta thấy trên trán của hấn tràn đầy mồ hôi ướt. Hấn và ta chào hỏi xong thì hấn tự nhiên xem ta như vô hình, lấy cái bao đựng bình phong mở ra xem.

Điều làm cho ta có ấn tượng hơi tốt đối với hấn một chút chính là ánh mắt chuyên gia của hấn. Khi hấn nhìn vào tấm bình phong thì trông giống như một người bác sĩ đang chăm chú đang xem bệnh, như một chuyên gia thiên văn học đang chăm chú quan sát những ngôi sao... loại ánh mắt này chứng minh hấn đối với cổ vật có một cái nhìn rất chuyên nghiệp và có sự am hiểu sâu sắc, tuyệt không phải là một sự thưởng thức bình thường.

Ta cũng không có quấy rầy hấn, để cho hấn xem cho đã. Hấn nhìn vào tấm bình phong hơn mười phút, sau đó lại dùng tay sờ sờ mặt ngọc và phần gỗ bao bọc xung quanh, tiếp đó hấn ngẩng đầu lên: “Được, thêm một số 0”

Ta ngẩn cả người, thêm một số không, đó là 200 USD, nếu lần đầu hấn mở miệng nói ra cái giá này thì ta đây đã lập tức đáp ứng rồi. Lúc này, ta đột nhiên nhớ tới một câu chuyện dân gian xưa của Trung Quốc về việc bán bảo vật: “Ông chủ đi thu mua cổ vật của một người bán chẳng hề biết đồ của mình là bảo vật và bảo hấn cứ cho giá. Người bán tùy tiện vờn năm ngón tay lên, ý tứ là năm lượng bạc đã đủ, nhưng ông chủ mua cổ vật lại hiểu lầm ý tứ và trả lời: “Được, năm ngàn lượng”. Người bán vui mừng tới nỗi ngất đi luôn”

Đây là một câu chuyện dân gian, lúc còn là con nít thì ta được nghe rất nhiều, thật sự nghĩ không ra có một ngày lại trở thành kinh nghiệm của bản thân. Ta nhìn Cổ Ngọc Trân, lắc đầu nói: “Thêm một số 0 à? Thêm hai số cũng còn chưa được”

Cổ Ngọc Trân nhảy dựng lên, đỉnh đầu hói cũng biến thành màu đỏ, đưa tay chỉ vào ta nói: “Người....người.....người....”

Ta thản nhiên nói: “Ông biết mua bán, tôi cũng biết vậy.”

Cổ Ngọc Trân lấy cái khăn tay ra lau mồ hôi trên trán, không khách khí kêu thẳng tên của ta: “Vệ Tư Lý, ta dám cam đoan người không biết sự trân quý của cái bình phong này ở chỗ nào đâu”

Ta thật sự là không biết, nhưng là ta không cam lòng yếu thế, mỉm cười nói: “Tôi biết nó trị giá bao nhiêu là được rồi”

Cổ Ngọc Trân nhìn chằm chằm vào ta, một hồi lâu không nói nên lời. Khoảng 10 phút sau đó, hấn cầm lấy cái bình phong đảo quanh một vòng rồi nói: “Thêm ba số 0 nữa đã là cực hạn.”

20 USD, thêm một số 0 thì là 200 USD, rồi lại thêm ba số nữa, đó là 200,000 USD. Thành thật mà nói, ngay cả bản thân ta cũng cho rằng nó không thể đạt tới cái giá này.

Nhưng nếu là cùng một tên gian thương trong giới buôn bán thì cũng không thể không giao hoạt một chút, ta vẫn giữ nụ cười trên môi, hỏi: “Ông kinh doanh cổ vật bao lâu rồi?”

Những lời này không ngờ lại làm cho hấn phản ứng dữ dội, giống như là lấy đồ cứng gõ lên cái đầu hói của hấn vậy, làm cho hấn cực kỳ phần nộ, hét lên: “Lúc người còn mặt tã lót thì ta đã làm rồi”

Ta cũng không tức giận, chỉ nói: “Vậy thì trước đó ông đã biết ít nhất có thể thêm ba số 0 nữa. Ông biết, tôi biết, cần gì tốn nhiều nước bọt vậy?”

Bộ dáng của Cổ Ngọc Trân như là muốn đem ta ăn tươi nuốt sống, một lát sau hắn mới nói: “Ôi, tôi sai rồi.”

Ta lấy làm ngạc nhiên, không biết hắn nói như vậy là có ý gì.

Hắn hít sâu một hơi rồi lại nói: “Tôi sai rồi, thì ra anh cũng biết rõ sự quý giá của tấm bình phong này. Được, tôi chịu trả cái giá 200,000 USD, tuy nhiên phải để cho tôi nhìn trước một cái. Nếu bên trong không có vật đó thì ba đồng tôi cũng không mua”

Trong lúc ta còn không biết “vật bên trong” trong lời của hắn là có ý gì thì tay của hắn đã chớp lấy con dao rọc giấy trên bàn của ta, “roẹt” một cái liền gỡ cái đầu của người trong bức hình nhận chút thọ xuống.

Ta liền kinh hãi nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để nhìn xem hắn rốt cục muốn làm cái gì.

Lúc này, ta đã biết tấm bình phong có một tầng nữa ở trong. Cổ Ngọc Trân vừa nhìn đã biết và cũng biết vật nằm bên trong kia nhất định cực kỳ trân quý, ít nhất có thể trị giá tới 300,000 USD.

Trong lòng ta không nhịn được thầm kêu lên “bán lầm rồi”. Cổ Ngọc Trân dường như là nhìn thấu tâm ý của ta, liếc mắt trừng ta một cái: “Giá đã là cao nhất rồi, tôi sẽ không đem nó bán đi đâu, chỉ giữ lại cho mình thôi. Anh cũng nên biết, ngoại trừ tôi ra thì chẳng có người nào khác trả được cái giá này đâu”

Ta nghe thế liền cố tránh ánh mắt của hắn, quay đầu đi để hắn không thấy được vẻ xấu hổ của ta.

Ngay trong lúc ta quay đầu đi thì ta nghe được hai tiếng “cạch cạch” rất nhỏ. Ta liền quay đầu lại thì đã thấy Cổ Ngọc Trân ghép lại thành bức hình hoàn chỉnh. Trong lòng ta không nhịn được thầm mắng bản thân “Đáng chết”.

Động tác của Cổ Ngọc Trân rất nhanh, vừa rồi hai tiếng kia hiển nhiên là tiếng mở tầng bên trong của bình phong và khép nó lại. Hắn đã nhìn rõ được món đồ vật ở bên trong vẫn còn, ta biết vì nhìn về mặt của hắn ta có thể đoán được. Tuy nhiên điều tiếc nuối chính là ta không nhìn được vật bên trong kia là thứ gì.

Vốn, chuyện rất đơn giản, ta có thể hỏi hắn: “Bên trong là gì vậy?”

Nhưng những lời này lúc đó ta lại thốt không ra bởi vì ta vừa rồi đã giả vờ “biết bí mật” và đem giá trị của nó nâng lên hết mức, nếu bây giờ hỏi hắn thì mặt mũi còn đâu?

Tên Cổ Ngọc Trân giao hoạt, dường như là sợ ta đổi ý không bán đồ cho hắn vậy, hắn giữ chặt lấy tấm bình phong, ngay cả lúc móc chi phiếu ra và viết vào đó cũng giữ chặt, thật hết chỗ nói.

Hắn nhét tấm chi phiếu trị giá 200,000 USD vào trong tay ta. Ta cũng không còn biện pháp nào để thay đổi, tiền trao cháo múc, một tay giao tiền, một tay giao đồ, hiện tại món đồ đã là vật sở hữu hắn, ta làm sao có thể đổi ý giật trở lại để xem rốt cuộc món đồ chứa bên trong bình phong là thứ gì.

Xong xuôi, ngay cả nửa giây hắn cũng không thèm đứng đó, lập tức vọt đi. Khi ta ra tới cửa thì hắn đã xuống lầu mất tiêu. Lão Thái đang đứng tại thang lầu lớn tiếng hỏi: “Chuyện gì xảy ra? Hắn ăn cướp hả? Sao đi gấp như vậy?”

Ta không thể làm gì khác hơn là cười khổ một tiếng. Ta giúp người ta hoàn thành một cuộc giao dịch lớn nhưng lại không thể giải quyết câu hỏi trong lòng.

Ta trở lại thư phòng, nhìn vào tấm chi phiếu một chút rồi gọi điện thoại cho bạn của ta. Khi ta nói ra con số 200,000 USD thì không hề nghe được tiếng trả lời của hắn, chỉ nghe được “rầm” một tiếng, có thể là bạn của ta choáng váng ngất đi hoặc ngã xuống đất.

Sau đó chứng minh ta đoán đúng, mặc dù bạn ta không có ngất đi nhưng hắn bởi vì quá giật mình nên ngã xuống đất, quăng luôn điện thoại. Tiếp theo bạn ta cùng với người bà con nhờ vả hắn bán đồ vật đến để nói lời cảm ơn. Người bà con của bạn ta là một người trung niên hơi gầy gò, có thể nhìn ra được hắn sống rất khổ cực. Hiện tại có một số tiền lớn như vậy, quả là việc vui vẻ nhất đời hắn. Trong phút vui vẻ hắn còn đề nghị chia đôi phân nửa số tiền với ta, nhưng ta đương nhiên từ chối.

Ta nói với hắn: "Cổ Ngọc Trân là một người buôn bán cổ vật hết sức tinh minh. Hắn sẽ không lãng phí tiền của vô ích đâu. Vấn đề là chúng ta không biết tại sao tấm bình phong đó lại trị giá nhiều tiền như thế?"

Người bà con của bạn ta nói: "Đúng vậy, thật không ngờ lại có được cái giá quá cao như vậy, có thể bán được với giá này tôi đã hài lòng lắm rồi."

Ta nói: "Món đồ đó làm sao đến được trong tay anh vậy? Chuyện đầu đuôi ra sao, hy vọng anh có thể kể lại rõ ràng cho tôi nghe với"

Hắn nghe ta hỏi liền nhíu mày một chút rồi nói: "Là vật tổ truyền, từ đời ông nội truyền xuống, khi đó gia đình chúng tôi cũng rất khá giả, bởi vì thời cục biến hóa nên phải chạy nạn xuống phía nam. Lúc đó tôi còn rất nhỏ, ông nội nói ông đã già, không đi nổi nữa, chỉ hy vọng cha tôi rời đi. Trong đêm trước ngày rời đi, ông nội tôi đã lấy tấm bình phong kia ra giao cho cha tôi và nói cho ông ấy biết vật này rất đáng giá"

Ta lập tức hỏi tới: "Vậy ông nội anh có nói nó đáng giá ở chỗ nào không?"

Hắn nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi đáp: "Lúc ấy cuộc nói chuyện giữa ông nội và cha tôi, tôi nhớ rất rõ ràng, có thể kể lại với anh từng chữ một"

Ta vội dùng hai ra hiệu bảo hắn cứ nói.

*****

(Đây là một đoạn đối thoại giữa hai người, đoạn đối thoại này diễn ra trong một thời kỳ loạn lạc. Nhìn chung là đoạn đối thoại giữa hai cha con, nghe có vẻ rất bình thường nhưng đối với cả câu chuyện này thì lại có quan hệ trọng yếu, cho nên ta xin thuật lại nguyên văn lời đối thoại của hai bên, một người là "ông nội", một người là "cha".

Cha: (Mắt nhìn bình phong, vẻ mặt không hiểu) Đây bất quá chỉ là một mảnh ngọc có nhiều màu sắc thôi, con thấy chẳng đáng tiền gì đâu, hay là đừng mang nó theo.

Ông nội: (Vẻ mặt trầm tư) Không, phải đem nó theo, món đồ này cha có được có thể nói là hết sức kỳ lạ. Hơn nữa người đó còn nói cho cha biết giá trị của nó, hắn sẽ không gạt cha đâu bởi vì cha đã từng cứu mạng hắn.

Cha: (Vẻ mặt ngạc nhiên) Thật vậy à?

Ông nội: Khi đó, cha làm quan tại một trấn nhỏ rất xa. Có một đạo sĩ đến đó truyền đạo và được một nhà phú hộ cung dưỡng, tuy nhiên hắn phạm tâm vãn còn nên đã có quan hệ với ái thiếp của vị phú hộ kia, bị bắt gian tại trận, cơ hồ bị đánh gần chết. Khi đánh hắn xong thì giải hắn tới nha môn, đòi hỏi nhất định phải xử tử hắn.

Cha: (Hừ) Quả là khổ nạn.

Ông nội: (Thở dài) Cha làm quan luôn xét theo lương tâm. Tuy nhiên người phú hộ đó hứa sẽ nộp cho cha 1200 lượng vàng và muốn cha xử tên đạo sĩ tử tội. Tên đạo sĩ dường như cũng biết chết chắc nên một câu nói cũng không nói, đêm đó cha cứ suy nghĩ suốt -

Cha: Tại sao cha lại phải lo lắng suy nghĩ cả đêm vậy?

Ông nội: Ôi, là 1200 lượng hoàng kim đó, cha cũng không phải là Bao Thanh Thiên nên cũng khó tránh khỏi bị mê hoặc. Đến khi trời hừng đông thì cha đã hạ quyết tâm, thả tên đạo sĩ kia đi. Tên đạo sĩ đối với cha rất cảm kích cho nên tặng cho cha vật này.

Cha: Vậy cũng không thể chứng minh được là nó có giá trị, cho dù hắn nói nó rất đáng giá thì cũng là vì báo đáp cha mà nói gạt cha thôi.

Ông nội: Con hãy nghĩ lại đi, cha đã không lấy 1200 lượng hoàng kim kia thì làm thế nào hắn lại dám đưa cho cha đồ không đáng giá? Có lẽ món đồ này cũng chẳng thua kém 1200 lượng hoàng kim kia đâu? Cha cũng là bởi vì lời của hắn nên mới nhận đấy chứ.

Cha: Vậy à? Lúc ấy hắn nói gì?

Ông nội: Người đạo sĩ đó nói tấm bình phong này hẳn có được từ một cái đạo quan ở núi Thanh Thành tại Tứ Xuyên, hẳn cũng không có nói làm như thế nào mà có nhưng theo cha nghĩ qua chuyện hẳn gian dối với vợ người ta thì hơn phân nửa là hẳn trộm từ cái đạo quan kia rồi. Hẳn nói, tấm bình phong này có huyền cơ rất bí ẩn, đáng tiếc phàm tâm của hẳn chưa dứt nên không thể tham thấu được, hiện có giữ lại bên mình cũng vô dụng. Để cảm ơn cha đã thả hẳn, liền tặng cho cha vật này để cha có thể tiếp tục tham thấu huyền cơ trong nó. Cha thấy món đồ cũng chẳng đáng giá gì không muốn nhận nhưng hẳn lại thành khẩn van nài cha nhận lấy, do đó cha đã nhận cho xong.

Cha: (Nhếch mép cười có chút nhạo báng) Vậy thì cha có tham thấu được huyền cơ của nó chưa?

Ông nội: (Có chút tức giận) Bảo con mang nó đi thì con cứ mang nó đi, còn đứng đó lằng nhằng làm gì. Ta là phàm phu tục tử, làm sao có thể dễ dàng tham thấu huyền cơ trong đó, bảo con mang đi thì con cứ mang đi đi.

Cha: (Mặc dù không muốn nhưng lại không dám trái lời bề trên Dạ, con sẽ mang nó đi.

*****

Người bà con của bạn ta tiếp tục kể: “Cha của tôi đã mang nó rời đi quê quán và đến nơi đây, do hoàn cảnh không tốt nên ông ta đã chết. Nhớ tới lời của ông nội đã nói, tôi thật sự không muốn đem nó ra bán nhưng hiện tại cuộc sống đã hết biện pháp nên mới đem nó ra, tuy nhiên thật không ngờ lại có thể bán được một số tiền lớn như vậy, thật không ngờ”

Ta cười một chút, nói: “Thứ được giấu bên trong tấm bình phong kia mới đáng giá như vậy”

Hắn nghe ta nói liền ngẩn người, sau đó cùng với người bạn của ta đồng thanh hỏi: “Bên trong là cái gì?”

Nghe được bọn họ hỏi như vậy, ta không khỏi làm ra vẻ mặt hơi buồn: “Tôi không biết nhưng Cổ Ngọc Trân biết. Bất quá, lúc ấy tôi và hắn giao dịch nên tôi mới giả bộ đã biết và không thể hỏi hắn. Theo tôi thấy thì tấm bình phong rất mỏng và nhỏ, cho dù bên trong có chứa cái gì thì chắc cũng tương đương với số tiền chúng ta có được thôi”

Người bà con của bạn ta vội nói: “Đương nhiên, đương nhiên, hiện giờ tôi đã hài lòng lắm rồi, cứ mặc kệ nó là cái gì”, hắn nói xong lại nở nụ cười: “Bên trong có huyền cơ, thì ra là có một món đồ vật khác chứa ở bên trong. Tôi nghĩ người đạo sĩ kia và ông nội tôi dù có nghĩ nát óc cũng không thể nghĩ ra được”

Người bạn của ta liền nói: “Thật kỳ lạ, sao Cổ Ngọc Trân lại biết được?”

Câu trả lời của ta cũng chỉ là phỏng đoán: “Tri thức về cổ vật của Cổ Ngọc Trân rất là phong phú, có thể là hắn đã đọc được trong một quyển sách nào đó hoặc là nghe người khác nói lại nên mới biết được”

Bạn của ta hơi gật đầu nói: “Thật không thể ngờ được, tại núi Thanh Thành kia không biết có bao nhiêu đạo quan, một món đồ được lấy ra từ một đạo quan trong số đó mà cư nhiên cũng có người biết đến lai lịch của nó, người này thật không đơn giản”

Sau khi tiễn hai người ra khỏi cửa thì ta nghĩ rằng chuyện này đã hoàn toàn khép lại.

Nào ngờ ngày hôm sau, ta đang còn nằm trên giường ngủ thì lão Thái đã tới báo với ta: “Vị Cổ tiên sinh kia đã đợi cậu rất lâu, ông ta rất muốn gặp cậu”

Ta nhìn vào đồng hồ thì thấy mới chỉ khoảng bảy giờ rưỡi sáng. Cổ Ngọc Trân đếm sớm như vậy tìm ta là có chuyện gì? Chẳng lẽ hắn đối với cuộc giao dịch lần này đã phát hiện ra gì sao? Đêm này thật là phiền toái, ta ngay cả đồ vật bên trong là thứ gì cũng không biết, cho dù hắn lấy đi rồi trở lại nói không có thì thật là không dễ dàng đối phó. Ta suy nghĩ một hồi thì bảo lão Thái cứ đưa hắn tới thư phòng, và tiếp đó chuẩn bị xong xuôi kế hoạch trả lời với hắn. Tuy nhiên mọi chuyện nằm ngoài sự dự đoán của ta, hắn vừa nhìn thấy ta lập tức nói: “Vị tiên sinh, tôi muốn gặp trực tiếp người bán bình phong”

Ta lạnh lùng thốt: “Giao dịch đã xong rồi, ông còn tìm người bán để làm gì? Tôi thấy không cần thiết.”

Cổ Ngọc Trân liền quơ tay qua lại, nói: “Anh đừng hiểu lầm, tôi tuyệt đối là không có ý gì khác, tôi chỉ là muốn hỏi họ xem họ có còn cổ vật gì hay không thôi”

Trong lòng ta liền nghĩ: “Thì ra là như vậy, hơn phân nửa là món đồ chứa bên trong tấm bình phong có giá cao ngất trời nên hẳn lại muốn kiếm thêm lợi nhuận nữa đây mà”

Ta cười nói: “Người bán cũng không phải là nhà sư tập gì đâu, tấm bình phong đó là do cha của hẳn lúc chạy nạn được ông nội của hẳn giao lại thôi”

Cổ Ngọc Trân nghe xong “ừ ừ” đáp trả, cũng không biết trong lòng của hẳn đang suy nghĩ cái gì. Ta nghĩ thầm rằng nếu không để cho hẳn gặp mặt người bán thì hẳn sẽ không dễ dàng bỏ qua nên ta liền gọi điện cho bạn của ta và nói cho hẳn biết chuyện này, sau đó cho Cổ Ngọc Trân địa chỉ và bảo hẳn cứ tự đi tìm.

Lúc Cổ Ngọc Trân gặp mặt chủ nhân món đồ thì tất nhiên cũng chẳng thu mua được gì nữa, bất quá hẳn có thể từ miệng của người bà con bạn ta biết được tại sao lại có thể sở hữu nó, cho nên từ đó về sau thì hẳn thường xuyên tới tìm ta.

Lúc bắt đầu, ta cũng rất kinh ngạc và hứng thú đối với tri thức về cổ vật của hẳn nên cùng trò chuyện với hẳn. Ta cũng nói cho hẳn biết ta từng thấy qua một mảnh vỡ của “Tụ Bảo Bồn” (d/g: xin xem Vệ Tư Lý Hệ Liệt - Tụ Bảo Bồn), có một nhà khoa học ra giá rất cao mua nó về nghiên cứu và phát hiện ra được bí mật của “Tụ Bảo Bồn”, thì ra “Tụ Bảo Bồn” chính là “một cái máy phục chế kim loại dùng năng lượng mặt trời”.

Mỗi lần trò chuyện với hẳn ta đều lựa lời chuyển hướng để hỏi thăm về món đồ vật được chứa trong tấm bình phong, nhưng lão hồ ly giả quỷ này hết sức cơ trí, mỗi lần ta muốn mở màn thì hẳn lại dùng lời nói chuyển hướng, nói chúng là chẳng cạy ra được lời nào từ trong miệng của hẳn.

Sau khi gặp mặt được khoảng bảy tám lần gì đó thì ta thật sự nhịn hết nổi liền trực tiếp hỏi hẳn: “Nè, lão Cổ, tôi nói cho ông biết, lúc đầu khi chúng ta thương lượng giao dịch thì tôi không hề biết bên trong bình phong có chứa đồ vật đâu”

Cổ Ngọc Trân thành thật nói: “Đúng, lúc ấy tôi bị anh lừa, sau khi về đến nhà thì suy nghĩ lại mới biết anh giả vờ, tuy nhiên tôi không hề hối hận”

Ta lại hỏi hẳn: “Bên trong là cái gì vậy?”

Hắn trừng mắt, câu trả lời làm ta rất tức giận: “Tôi sẽ không nói cho anh biết, dù anh có trực tiếp hỏi hay dùng phương pháp gì đi nữa thì tôi cũng sẽ không nói cho anh biết”

Ta không nhịn được liền nổi nóng: “Vậy ông còn tới tìm tôi làm gì?”

Cổ Ngọc Trân cười cười: “Trò chuyện, nói chuyện với anh rất thú vị.”

Ta lớn tiếng: “Còn tôi thì ngược lại, nói chuyện với ông một chút thú vị cũng không có.”

Cổ Ngọc Trân cũng không tức giận, chỉ cười cho qua, một chút ý tứ rồi đi cũng không có, bất quá kể từ lần đó thì thời gian hẳn tới chỗ ta càng ngày càng dài ra, lâu lâu mới tới một lần, thậm chí khoảng một năm cũng chưa có tới.

*****

Giới thiệu về chuyện đã xong, quả là phức tạp.

Sau khi hồi âm bức thư của Raul được khoảng bảy tám ngày thì Cổ Ngọc Trân tới chỗ ta, vẻ mặt có chút vội vã. Ta dù sao cũng đang nhàn rỗi, lại có hơn một năm đã không gặp mặt hẳn nên cũng không đành lòng dùng lời lẽ nặng nề với hẳn, chỉ là hỏi hẳn: “Thế nào, không có cổ vật gì đáng giá thu mua nên rảnh tới chơi à?”

Cổ Ngọc Trân hít sâu một hơi, lấy tay sờ sờ cái đầu của hẳn rồi mở miệng: “Tôi có chuyện nhờ anh.”

Lúc hẳn làm ra động tác đó thì ta đột nhiên ngẩn người, hẳn vốn là bị hơi gần hết cả đầu nhưng sau một năm không gặp, cái đầu của hẳn đã không còn hơi nữa, thay vào đó là một mớ tóc đen thui.

Cổ Ngọc Trân trừng mắt: “Tôi biết anh có bản lĩnh rất giỏi, vì vậy muốn nhờ anh, tôi muốn tìm một món đồ vật, là đồ vật bằng ngọc”

Ta không để cho hắn tiếp tục nói, liền chỉ về phía đầu của hắn ngắt lời: “Đầu ông hói đã lâu, làm thế nào mà lại mọc tóc được thế? Tóc giả hả, làm giả quá thật, khó trách lúc tôi vừa nhìn thấy ông thì cảm thấy có hơi lạ một chút”

Ta vừa nói vừa đi tới muốn đưa tay chạm vào đầu tóc của hắn, điều này đương nhiên là rất không lễ phép nhưng ta cũng không cần phải giữ lễ nghĩa khi nói chuyện với hắn.

Ta đưa tay tới, hắn liền lùi lại muốn tránh đi. Tuy nhiên ta đã cố ý muốn sờ đầu của hắn, và nhìn thấy bộ dáng hắn như thỏ gặp sói vậy thì trong lòng càng tò mò hơn. Ngay lúc hắn muốn tránh đi thì cánh tay của ta đã nhanh hơn chụp lấy tóc hắn giật mạnh, nhưng là “mái tóc giả” lại không rời khỏi đầu hắn.

Thì ra tóc trên đầu hắn toàn là tóc thật cả.

2. Chương 2: Bị Thuyền Không Gian Bắt Cóc

Ta nắm tóc hắn, trong lòng lấy làm ngạc nhiên không thôi. Còn Cổ Ngọc Trân thì trên mặt đã hiện ra vẻ rất tức giận.

Nhìn vào bộ mặt đang tức giận của hắn thì ta lại chú ý thêm một vấn đề khác, đó là Cổ Ngọc Trân xem ra đã trẻ hơn so với tuổi của hắn. À, ý tứ của ta là so với lần trước ta gặp hắn, hắn nhìn trẻ hơn nhiều, hơn nữa việc tự khống chế bản thân cũng không tốt như trước kia. Ta tiếp tục giấu cợt hắn: “Ồ, ông thoát nhìn trẻ ra đây, dùng phương pháp gì để bảo dưỡng vậy? Có phải tìm bác sĩ thẩm mỹ căng da mặt không?”

Cổ Ngọc Trân càng tức giận hơn nhưng lại không dám phát tác, hắn trừng mắt liếc ta: “Là dùng âm bổ dương đó. Sao câu trả lời có làm hài lòng sự hiếu kỳ của anh chưa?”

Ta không nói thêm gì nữa, chỉ là suy nghĩ lời nói của hắn, trong lòng vẫn đang ngạc nhiên không thôi.

Cổ Ngọc Trân cười khổ một chút: “Tôi muốn nhờ anh tìm dùm hai miếng ngọc, đó là vật phẩm thuộc thời Hán, hình dáng của chúng -”

Ta không đợi hắn nói hết liền ngắt lời nói: “Ông điên rồi, đồ vật bằng ngọc thuộc thời Hán có hơn mười mấy vạn món, có thứ được an táng theo thi thể chôn dưới lòng đất, có thể bị kẻ trộm mộ ăn cắp và chẳng biết rơi vào tay ai, hoặc là cho dù có được truyền lại từ tổ tiên thì cũng không biết số lượng có bao nhiêu, chỉ bằng vào hình dáng của nó thì ai có thể tìm ra cho được? Ngay cả thần tiên cũng tìm không được nữa là!”

Cổ Ngọc Trân nghe ta nói thế liền tiếp lời: “Thần tiên? Thần tiên nhất định là tìm được rồi”

Ta nghe thế vừa buồn cười, lại vừa tức giận: “Vậy ông hãy đi tìm thần tiên đi, còn tìm tôi làm gì?”

Bộ dáng của Cổ Ngọc Trân lại trở nên buồn bã, đưa tay lên đầu sờ sờ - đó là thói quen của hắn khi còn hói đầu. Bây giờ mặc dù trên đầu đã mọc tóc nhưng thói quen xưa cũng chưa sửa được. Ta thấy vậy thật muốn nắm lấy tóc của hắn giật mạnh một hồi nữa xem có phải là tóc đã được cấy hay không?

Hắn hít sâu một hơi: “Đúng vậy, tôi biết là rất khó khăn, những món đồ vật bằng ngọc thời Hán được lưu truyền rất nhiều, cả đời tôi đã gặp được vô số nhưng hai món đồ đó thì...ôi, nghe đồn rằng, có người từng trông thấy chúng ở trong phủ của Khang Thân Vương -”

Ta cười nói: “Vậy ông nên tự mình đi tìm đi, cổ vật trong phủ Khang Thân Vương được đưa đi đâu, điều này ông hiểu rõ nhất mà”

Cổ Ngọc Trân đứng lên: “Anh nghĩ rằng trong một năm nay tôi làm cái gì? Đó chính là đi tìm hai mảnh ngọc đó đây. Tuy nhiên quả là khó khăn, thật là mò kim dưới đáy biển”

Ta liền nói: “Ông biết khó khăn như thế thì tại sao còn tới tìm tôi?”

Cổ Ngọc Trân nhìn ta: “Tôi biết anh thần thông quảng đại, nghĩ là anh có thể, ôi, thôi quên đi, đừng nhắc nữa.”

Hắn vừa nói vừa phát tay, bởi vì hắn phát tay hơi mạnh nên vô tình làm cho đồng thư và sách đặt trên bàn rơi xuống đất.

Ta nhìn hắn lắc đầu. Hắn cuống quýt xin lỗi, sau đó lập tức cúi người lượm lên cho ta. Khi hắn nhặt được một số đặt lên bàn thì lúc này ta nghe được hắn hét lên một tiếng kinh thiên động địa.

Nói tiếng hét của hắn là “kinh thiên động địa” thì thật sự cũng không tính là nói quá. Đầu tiên, tại ta ong ong, đầu ta chóiang váng, khoảng chừng ba giây sau đó ta ngớ người không biết phản ứng như thế nào.

Chuyện này đối với ta mà nói là chuyện cực kỳ hiếm gặp. Ta đã trải qua vô số hung hiểm toàn là nhờ vào phản ứng nhanh nhẹn và do đó mới có thể trong tình cảnh đầy ác liệt hóa hiểm thành lành. Nếu là thường xuyên bị làm cho ngớ người thế này thì không biết đã chết bao nhiêu lần nữa.

Tuy nhiên, thứ nhất là bởi vì tiếng hét của Cổ Ngọc Trân thật là kinh người. Thứ hai, cho dù ta có suy nghĩ thế nào thì cũng không hề nghĩ ra được có chuyện gì mà khiến cho Cổ Ngọc Trân phát ra tiếng kêu hãi hùng đến thế.

Tiếp theo, cửa thư phòng kêu “ầm” một tiếng bị đẩy ra, Bạch Tố (d/g: xin xem Vệ Tư Lý Hệ Liệt - Vệ Tư Lý và Bạch Tố) giống như cơn gió phá cửa phóng vào.

Nàng tới rất nhanh và dừng lại cũng nhanh, lập tức nhìn ta hỏi: “Có chuyện gì thế anh?”

Chuyện gì à? Ta cũng không biết bởi vì khi ta đang ngồi ở ghế bàn làm việc, Cổ Ngọc Trân thì ngồi đối diện ta, vốn chúng ta cách nhau một cái bàn. Hắn quơ tay làm ngã đồng thư sách, sau đó cúi người xuống lượm chúng lên. Ta và hắn trong lúc ấy bị cái bàn cản trở tầm mắt cho nên ta không biết chuyện gì đã xảy ra với hắn.

Ta vội vã đứng lên nhìn vào Cổ Ngọc Trân, Bạch Tố cũng nhìn về Cổ Ngọc Trân.

Chỉ thấy Cổ Ngọc Trân đang ngồi xồm, trong tay hắn đang cầm hai tấm hình và đang nhìn chăm chăm vào chúng, hai con mắt của hắn như muốn lồi ra. Chỉ sợ trong cả đời của hắn thì đây là lần đầu tiên hắn có thể mở to mắt đến như vậy.

Từ bộ dáng của hắn mà xét thì vừa rồi hắn phát ra tiếng hét hãi hùng kia là bởi vì hắn nhìn thấy được hai tấm hình đang cầm trong tay. Hai tấm hình đó được để trong đồng thư, vừa rồi hắn vung tay làm chúng rơi xuống đất nên mới phát hiện ra chúng.

Hai tấm ảnh đó rất quen? Đó chính là ảnh mà Raul ở Đông Đức gửi kèm theo thư cho ta.

Ta vừa nhìn thấy được tình cảnh đó, cả người liền ngẩn ngơ, tiếp đó trong lòng tự bảo: “Không có khả năng trùng hợp thế chứ? Chẳng lẽ thứ đồ mà Cổ Ngọc Trân muốn tìm chính là hai miếng ngọc đó?”

Đến lúc này ta mới chú ý kỹ tới hai tấm hình đó. Hai món đồ vật trong hình xem ra hình như có chút quái lạ, hình dáng trông như là ngọc phù, nhìn chẳng ra quy tắc nào cả. Vì hình chụp hơi mờ nên không thể nhìn ra kích thước của chúng, tuy nhiên cố gắng nhìn kỹ thì cũng phát hiện ra được trên mặt hai miếng ngọc có khắc chữ nhưng do đứng hơi xa nên ta không thấy rõ cho lắm.

Bạch Tố liền bước về phía trước vài bước rồi nói: “Cổ tiên sinh, ông không sao chứ?”

Người này thật không biết là thuộc loại gì, Bạch Tố có ý tốt hỏi thăm hắn nhưng hắn đột nhiên đứng phắt lên, động tác nhanh tới cực điểm, cơ hồ xô ngã Bạch Tố nhưng hắn cũng không thèm để ý tới Bạch Tố, như là phát điên lên vậy, đưa tay chỉ vào ta, lắp bắp nói: “Vệ Tư Lý, anh....anh ....anh ....”

Mặt hắn đã biến thành màu đỏ, nếu như huyết áp của hắn mà tăng cao nữa thì chỉ sợ mạch máu sẽ vỡ tung.

Ta đang vốn muốn mắng hắn về sự vô lễ đối với Bạch Tố nhưng vừa nhìn thấy hắn trong tình hình như vậy thì liền biết phải để cho hắn bình tĩnh lại cái đã. Ta một mặt ra hiệu cho Bạch Tố, một mặt nói với hắn: “Đừng nói cho tôi biết thứ đồ vật bằng ngọc mà ông muốn tìm là hai miếng ngọc này nhé, tôi sẽ không tin đâu”

Giọng của Cổ Ngọc Trân đã trở nên khàn khàn: “Đúng thật là hai miếng ngọc này, ngay cả tôi cũng còn không tin nữa huống chi là anh, tuy nhiên thật sự là tôi đang muốn tìm hai miếng ngọc này”

Hắn nói gần hết câu, giọng chẳng những khàn mà còn nghẹn ngào nữa, qua đó cũng đoán biết được tâm tình của hắn là đang bị kích động tới cực điểm.

Bạch Tố đi tới bên cạnh ta, ta liền mang những việc xảy ra kể vắn tắt cho nàng, sau đó lấy luôn bức thư của Raul gửi rồi để cùng với hai tấm hình đẩy tới trước mặt của Cổ Ngọc Trân: “Đây là toàn bộ về chúng nó”

Cổ Ngọc Trân chỉ đưa tay cầm lấy hình lên xem, một hồi lâu hắn mới lên tiếng: “Được, anh cứ ra giá đi”

Ta vẫn đang không thể tin tưởng: “Đó thật là đồ mà ông muốn tìm sao? Sao lại trùng hợp quá vậy?”

Cổ Ngọc Trân nói thì thào: “Có gì đâu mà phải ngạc nhiên, tiên duyên là thế”

Ta và Bạch Tố đều cho rằng hắn đang nói hươu nói vượn. Bạch Tố là cô gái có tâm địa rất tốt, trước tiên nàng ra hiệu cho Cổ Ngọc Trân hãy cố bình tĩnh lại, sau đó mới nói: “Cổ tiên sinh, ông hãy xem kỹ lần nữa xem có phải đích thật là đồ vật ông muốn tìm không?”

Cổ Ngọc Trân hít sâu một hơi và nuốt nước bọt một cái, rồi dường như chẳng hề để ý tới ai, đưa tay cầm lấy ly trà của ta lên hộp hai hộp, tiếp đó lại đảo mắt nhìn vào hai tấm hình. Thoạt nhìn thì sự kích động của hắn đã hết, lúc này hắn mới gật đầu nói: “Tôi có thể dám chắc, vật đang ở đâu?”

Ta không khỏi cười khỏ, đồ vật đang nằm trong tay một người nông dân ở tại một địa phương nhỏ của Đông Đức. Thấy hắn nóng lòng muốn có chúng cho nên ta nói: “Ông đừng nóng lòng, để tôi từ từ nói cho ông nghe”

Cổ Ngọc Trân đột nhiên vỗ cái bàn một cái, rồi dường như cố gắng hết sức hét lên nói với ta: “Anh không cần phải giả vờ, anh nhất định là biết tôi đang tìm hai miếng ngọc này nên đã đi trước một bước tìm được chúng. Được, được lắm, anh ra giá đi, cùng lắm thì tôi táng gia bại sản thôi”

Vốn, Cổ Ngọc Trân nói với ta những lời này thì nhất định ta sẽ cực kỳ tức giận và đuổi hắn đi, nhưng khi ta nghe được hắn nói cho dù táng gia bại sản cũng phải mua cho bằng được thì ta cũng hơi ngạc nhiên.

Ta cũng quên luôn tức giận, cầm lấy hai tấm hình lên nhìn cho kỹ. Đồ vật trong hình thật sự là nhìn chẳng hề đáng giá chút nào, trong thư Raul nói nó có thể là ngọc, mà cho dù là loại ngọc tốt nhất thì giá trị cũng sẽ không cao lắm.

Tuy nhiên điều gì lại khiến cho Cổ Ngọc Trân nói ra những lời như vậy?

Trong lúc ta đang suy tư thì Cổ Ngọc Trân thúc giục: “Thế nào, anh chỉ cần nói ra một giá thôi, cỡ nào tôi cũng đồng ý”

Ta hít sâu một hơi: “Lão Cổ, tôi cũng không muốn lừa ông, tôi chẳng hề biết món đồ mà ông muốn tìm là thứ này, hai tấm hình này là của một người Đức gửi cho tôi và yêu cầu tôi nói cho hắn ta biết đây là vật gì”

Mặt của Cổ Ngọc Trân hiện ra vẻ không tin, ta liền chỉ vào lá thư trên bàn nói: “Thư đó, ông tự xem đi.”

Bức thư viết bằng tiếng Đức nên Cổ Ngọc Trân xem không hiểu, hắn trừng mắt nhìn ta.

Ta nói: “Ông có thể mời Bạch Tố phiên dịch, tôi sẽ lừa ông nhưng cô ấy sẽ không”

Cổ Ngọc Trân quả nhiên đem thư giao cho Bạch Tố. Nội dung trong thư bởi vì ta thấy chẳng có gì quan trọng nên ta cũng chưa hề kể cho Bạch Tố nghe. Bạch Tố cũng là lần đầu tiên thấy nó.

Bạch Tố vừa xem vừa phiên dịch cho Cổ Ngọc Trân. Lúc Cổ Ngọc Trân nghe xong thì hỏi: “Địa chỉ ở đâu? Địa chỉ của Raul đó?”

Bạch Tố cầm bao thư lên chỉ địa chỉ cho hắn xem. Tiếp đó hành động của Cổ Ngọc Trân thật là ngoài sự dự đoán của ta. Hắn nhìn thấy lập tức vung tay ra chụp lấy bao thư trong tay Bạch Tố và bóp chặt nó nơi tay, đồng thời cũng lùi mấy bước đi tới cửa.

Về mặt của hắn cực kỳ khấn trương, xem ra nếu ta mà phóng đến cướp lại bao thư thì hắn thật sự sẽ liều mạng với ta.

Lúc hắn bước tới cửa thì lại lên tiếng: “Vệ Tư Lý, tôi sẽ không quên anh, tôi nhất định sẽ đền đáp anh thật tốt”

Vừa nói những lời đó xong thì hắn liền xoay người chạy đi, cơ hồ là từ thang lầu nhảy luôn xuống dưới. Vốn ta muốn ngăn hắn lại là một chuyện dễ dàng nhưng khi muốn động thân thì Bạch Tổ liền ra hiệu cho ta nói: “Cứ để hắn đi đi”

Ta nhíu mày hỏi: “Em sao lại đồng tình với hạng người đó?”

Bạch Tổ lạnh nhạt cười: “Chuyện vốn cùng chúng ta chẳng hề có quan hệ nhưng đối với hắn mà nói thì có thể cực kỳ trọng yếu, thôi hãy mặc hắn đi.”

Ta lớn tiếng đáp trả: “Tên khốn đó, hừ, ngay cả món đồ vật dấu trong tấm bình phong là vật gì hắn cũng chẳng hề nói cho anh biết.”

Tâm địa của Bạch Tổ rất tốt, luôn nghĩ thay cho người khác: “Có lẽ hắn có nỗi khổ riêng của hắn”

Lúc này Cổ Ngọc Trân đã mất dạng, muốn đuổi cũng không kịp nữa rồi. Ta rất tức giận, trở lại ngồi vào ghế, tiếp đó nói với Bạch Tổ: “Có lẽ là trong tấm bình phong có chứa phương thuốc trị hói đầu. Em có thấy không, vốn cái đầu hắn hói đến bóng lưng nhưng sau một năm không gặp thì lại có tóc mọc rậm rạp”

Bạch Tổ cười nói: “Vậy thì tính là hắn may mắn đi, hắn cũng đã bỏ một số tiền lớn mua nó mà, hình như là 200,000 USD thì phải”

Ta phần nhiên đạo: “200,000 USD? Nếu biết trước là phương thuốc trị hói đầu thì đâu có cái giá đó”

Bạch Tổ cười nói: “Vậy thì anh nghĩ giá bao nhiêu?”

Ta không nhận được nở nụ cười, nói thì nói vậy thôi chứ trên thực tế làm gì có cái giá như vậy.

Sau khi Cổ Ngọc Trân cầm lấy địa chỉ chạy đi. Ngày thứ hai ta gọi điện thoại đến Ngọc Trân Trai tìm hắn thì được thông báo: Cổ tiên sinh có công việc đã rời đi đêm qua rồi.

Ta cúp điện thoại, trong lòng nghĩ thầm chẳng lẽ Cổ Ngọc Trân đã bay đến Đông Đức rồi?

Trong vài ngày kế tiếp, ta đem hai tấm hình kia cho các chuyên gia am hiểu về những đồ vật bằng ngọc thuộc thời cổ đại của Trung Quốc xem qua nhưng tất cả ý kiến của bọn họ đều như nhau, đại khái là như vậy:

“Thoạt nhìn thì giống như là một loại ngọc phù. Những đồ vật cổ bằng ngọc của Trung Quốc hình dáng chế tạo hết sức phức tạp, như loại hình dáng không có quy tắc này thì hơn phân nửa là ngọc phù, dùng để làm tín phù điều binh khiển tướng, cả thời tiền hán cùng hậu hán đều có sử dụng.”

Chỉ có một chuyên gia nhìn hơn nửa ngày mới phát biểu một ý kiến độc đáo: “Tôi thấy hai miếng ngọc này mặc dù có hình dáng hơi kỳ lạ một chút nhưng có thể là một loại đồ vật để tế trời. Người lập đàn tế trời khi cầm nó trong tay nghe nói có thể cùng thượng thiên liên lạc, đem yêu cầu của bản thân nói cho thượng thiên, ví dụ như dùng để cầu mưa chẳng hạn”

Qua một thời gian cũng chẳng cho chuyên gia nào có thể nói ra được hai món đồ trong bức hình là thứ gì.

Ta tự nhiên sẽ không đi nghiên cứu nó là thứ gì, chỉ là bản thân lấy làm tò mò vì sao Cổ Ngọc Trân có tri thức phong phú đối với cổ vật như vậy mà lại vội vàng vàng muốn có được nó. Nghĩ tới nghĩ lui cũng nghĩ không ra đáp án cho nên tự nhiên cũng quên đi.

Sau đó, bởi vì ta bận rộn công việc nên chuyện của Raul và Cổ Ngọc Trân cũng không nhớ đến nữa. Khoảng chừng hai tháng sau, trong một đêm nọ, đang lúc dùng cơm tối thì Bạch Tổ cầm một tờ báo đi tới bên cạnh ta nói: “Anh xem đi, có một đoạn tin tức có thể làm anh có hứng thú đấy”

Ta khi đó đang xem thư cho nên cũng không có lấy tờ báo kia lên xem, chỉ liếc nhìn một chút thì thấy tiêu đề là: “Một số lượng lớn cổ vật quý hiếm của Trung Quốc lần đầu tiên được triển lãm tại Đông Berlin (1)”.

Nội dung: “Chi nhánh của Ngọc Trân Trai tại Luân Đôn, Anh, chuyên kinh doanh về cổ vật quý hiếm của Trung Quốc, chủ nhân Cổ Ngọc Trân tiên sinh, đối với việc xem xét và giám định cổ vật Trung Quốc có tri thức cực kỳ cao siêu. Lần triển lãm này có đến hơn hai trăm món cổ vật, là do ông đích thân chủ trì. Nếu có cổ vật Trung Quốc cần giám định giá trị thì có thể đến gặp mặt, Cổ tiên sinh sẽ giám định miễn phí”

Sau khi xem xong đoạn tin tức này, ta nói: “Hình như là hấn chưa có được món đồ hấn muốn thì phải”

Bạch Tổ nói: “Đúng vậy, nếu đã đến tay thì không cần làm như vậy. Hấn hiển nhiên muốn dùng cuộc triển lãm này để dẫn dụ Raul đến. Thật kỳ lạ, không phải là hấn đã có địa chỉ của Raul rồi sao, sao hấn không lập tức đi tìm nhỉ?”

Lúc này có nằm mơ thì ta cũng chẳng nghĩ ra nguyên nhân tại sao Cổ Ngọc Trân không tìm được Raul, chỉ thuận miệng nói: “Đúng vậy, chiếu theo lẽ thường mà nói thì khi hấn đến Đông Đức liền có thể y theo địa chỉ mà tìm được Raul. Theo anh thấy thì hấn chỉ cần đưa ra 1000 USD thì người Đức đó sẽ nhảy cẫng lên vì vui mừng cho xem”

Bạch Tổ nói: “Hiển nhiên việc mua bán của hấn tiến hành không thuận lợi, bằng không thì hấn cần gì phải lao sư động chúng như thế.”

Đối với chuyện này trong lòng ta vẫn luôn hoài nghi: “Thật sự là không hiểu, các chuyên gia đã nói qua rằng cổ ngọc, cho dù là ngọc gì đi nữa thì cũng không thể nào quý giá thế được”

Bạch Tổ hít sâu một hơi: “Cổ Ngọc Trân người này có chút giống như là “người tầm bảo” trong truyền thuyết vậy, hấn có thể nhìn ra một bảo vật từ một món đồ rất bình thường, em thấy hai miếng ngọc cổ đó nhất định là có lai lịch và ý nghĩa rất đặc biệt.”

Ta dùng ngón tay chỉ vào hình hấn trong tờ báo: “Điều đó sợ rằng chỉ có Cổ Ngọc Trân mới biết được thôi”

Cuộc nói chuyện đêm nay chỉ vì đoạn tin tức đó là kết thúc. Tuy nhiên ta rất rõ tính tình của Bạch Tổ, nếu nàng đối với một chuyện gì có hứng thú thì nhất định sẽ tìm hiểu đến tận cùng. Bạch Tổ hiển nhiên là đang để tâm tới lai lịch của hai miếng ngọc đó, tuy nhiên tra cứu nhiều ngày cũng chẳng có kết quả gì.

Khoảng nửa tháng sau từ cái ngày nói về đoạn tin tức trên báo, cũng trong một buổi tối chuông điện thoại reo lên. Ta nhắc máy nghe thì được báo là có điện thoại đường dài gọi đến từ Đông Berlin. Ta rất ngạc nhiên vì tại Tây Đức ta có không ít bạn nhưng là chẳng có người nào ở Đông Berlin cả.

Sau khi nghe thông báo xong thì ta nghe được một giọng nói quen thuộc: “Vệ Tư Lý phải không ? Tôi là Cổ Ngọc Trân đây.”

Note:

(1) Đông Berlin: Đông Berlin là tên của phần phía đông thành phố Berlin từ năm 1949 đến 1990. Đông Berlin là thủ đô của Cộng hòa Dân chủ Đức (CHDC Đức - một cựu quốc gia đã sáp nhập vào Tây Đức). Berlin bị chia cắt chính thức bằng bức tường Berlin từ ngày 13 tháng 8 năm 1961 đến ngày 9 tháng 11 năm 1989. (xem thêm tại đây)

Cổ Ngọc Trân?

Điều này làm cho ta cảm thấy ngoài ý muốn, ta nói: “Ông khỏe không? Việc mở triển lãm thế nào rồi? Chính phủ Đông đức có gây phiền hà gì không?”

Đông Đức là quốc gia “sắt”, đối với một người thương nhân buôn bán cổ vật thì sẽ chẳng có bất cứ một đãi ngộ nào cho nên ta mới hỏi hấn như vậy.

Giọng của Cổ Ngọc Trân nghe rất khổ não: “Không phải, bọn họ đối với tôi rất tốt. Vệ Tư Lý, anh có thể đến Đông Berlin một chuyến không? Tôi có một việc hết sức trọng yếu muốn mời anh hỗ trợ”

Trong khoảng thời gian ngắn, ta quả thực không dám tin vào lỗ tai của chính mình. Với cái loại giao tình giữa ta và hấn mà nói thì việc hấn dám mở miệng đề nghị ta vượt ngàn dặm đến Đông Berlin để giúp hấn, thật quả là chuyện đùa.

Ta thật không biết tên Cổ Ngọc Trân đang suy nghĩ thứ quỷ quái gì, ta cũng không thêm tức giận, chỉ lạnh lùng trả lời: “Xin lỗi, tuyệt đối không thể.”

Cổ Ngọc Trân kêu lên: “Anh muốn bao nhiêu tiền cứ tùy tiện nói ra đi, bao nhiêu tôi cũng có thể đáp ứng cả”

Tên khốn này chỉ có mỗi một chiêu mà thôi, thật khiến cho ta nhin hết nổi, tức giận lên ta chửi to: “Tiền, tiền, tiền con mẹ ngươi. Bao nhiêu tiền cũng không đi.”

Cổ Ngọc Trân liền hạ giọng, nghe tới hết sức kinh người, hắn nói: “Có lẽ tôi đã nói sai làm anh phật lòng, Vệ tiên sinh – tôi có thể cam đoan, nếu anh có thể tới Đông Berlin một chuyến thì anh nhất định có thể gặp được một kỳ sự mà trong cả đời anh chưa từng gặp qua bao giờ”

Ta lạnh lùng cười, nói: “Đừng đem mấy chuyện kỳ sự dẫn dụ tôi, cả đời tôi đã gặp không biết bao nhiêu rồi”

Khi ta nói xong câu này và chuẩn bị cúp điện thoại thì lại nghe tiếng của hắn: “Nếu anh đến thì tôi sẽ đem chuyện món đồ vật giấu trong bình phong nói cho anh nghe”

Câu trả lời của ta là “cạch” một tiếng, cúp máy. Hắn muốn ta trước hết bay đến Đông Berlin, sau đó sẽ đem chuyện món đồ giấu trong bình phong nói cho ta biết, suy nghĩ của hắn thật sự sai lầm.

Cho dù ta có muốn biết cái bí mật đó thì cũng sẽ không bị hấn uy hiếp. Nếu như hấn có lòng thì trong điện thoại đã đem cái chuyện đó nói cho ta nghe trước rồi, sau đó mới đề nghị thì ta còn có thể suy nghĩ lại.

Sau cuộc điện thoại đường dài đó thì không hề nghe được tin tức về Cổ Ngọc Trân nữa.

Ngày thứ mười trôi qua.

Trong đêm đó ta và Bạch Tố chia nhau đi tham dự buổi tiệc. Ta tham dự buổi tiệc của một nhóm chuyên gia về thiên văn học. Người mời ta đến là người bạn đã nhờ ta bán dùm cái bình phong.

Buổi tiệc rất vui vẻ, lại nghe được đám chuyên gia thiên văn học diễn thuyết sự bí ẩn của thiên thể và vũ trụ, quả thật là quên mất luôn thời gian. Và khi ta rời buổi tiệc thì đã là quá nửa đêm.

Ta đậu xe lại một ngã tư đường rồi bước ra khỏi xe ngắm sao. Trong đầu một mặt hồi tưởng lại cuộc nói chuyện của đám chuyên gia vừa rồi, một mặt ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, trong lòng có cảm giác lâng lâng sao đó.

Tiếp đó ta quay trở lại xe, vừa mới đưa tay định mở cửa xe thì nghe được một giọng nói phát ra từ phía bên trong xe: “Vệ tiên sinh, đứng yên đó, đừng lộn xộn, có bốn người xạ thủ đang ngắm vào anh đó”

Ta ngẩn người, đảo mắt quan sát thì thấy có một cái máy thu âm nhỏ gắn trong xe, giọng nói là từ máy phát ra.

Ta ngây người khoảng nửa giây, sau đó bất kể lời cảnh cáo liền đưa tay tới tháo cái máy thu âm xuống, đầu cũng không quay đầu lại, chui luôn vào xe. Ta cứ vậy nổ máy xe và chạy đi, xem như là không hề xảy ra việc gì.

Xe mới chạy chưa được ba thước thì thân xe đột nhiên run run, ta nghe được một vài tiếng nổ nhỏ phía dưới gầm xe, và chiếc xe không thể nào tiến tới được nữa.

Khỏi nhìn cũng biết có người đã dùng súng bắn trúng bốn bánh xe của ta.

Ta rất bình tĩnh ngồi trong xe chờ đợi cuộc hành động kế tiếp của đối phương. Ta tin tưởng nếu đối phương đang ở trong bóng tối giám thị ta thì nhất định có mang theo kính hồng ngoại. Ta tuyệt không thể làm cho đối phương nhìn thấy thân sắc kính hồng ngoại của ta được.

Cho nên, chẳng những ta bình tĩnh mà còn lấy thuốc ra đưa lên miệng, bật lửa môi và hít một hơi.

Ngay khi ta phun ra làn khói thứ hai thì đối phương đã xuất hiện. Tổng cộng có bốn người, hành động hết sức nhanh nhẹn, từ trong mấy ngã tư tối tăm, trông giống như những con chuột chạy vọt ra.

Trong lòng ta đã có kế hoạch đối phó bốn người. Trong đó có một tên ở bên trái đang đến gần xe của ta nhất. Chỉ cần hấn vừa tiếp cận thì ta sẽ dùng sức đẩy cửa xe và có thể đánh gục hấn, sau đó ta có thể chạy đi, tránh khỏi bị ba người giáp công.

Do đó ta liền tập trung chú ý đến cái tên bên trái đang tiến đến gần xe ta, đột nhiên một tiếng “keng” vang lên, tầm kính phía trước đầu xe vỡ vụn, một quả lựu đạn bay đến.

Ta không thể làm gì khác hơn là phải mở cửa xe thoát ra ngoài. Người nọ đột nhiên dừng bước, ta vội xuất ra một cước quét ngang, đá trúng vào chân của hắn.

Xương chân của hắn bị gãy, tiếng gãy trong đêm đen yên tĩnh nghe hết sức thanh thúy, tuy nhiên hắn lập tức lùi lại. Điều làm ta kinh ngạc chính là sự đau đớn khi xương đã bị gãy không phải là việc người bình thường có khả năng chịu được, nhưng hắn ngay cả rên một tiếng cũng không.

Ta vội vàng muốn phóng vào một góc tối để trốn nhưng ba tên còn lại đã chạy vội tới, ta nhìn thấy trong tay ba tên đều có súng.

Lúc này ta đã phạm vào một sai lầm. Ta đoán trước bọn chúng sẽ không giết ta cho nên ta mới dám phóng lên cao. Cú nhảy khiến ta lơ lửng trên không trung cách mặt đất khoảng 5m.

Ngay trong lúc ta nhảy lên thì ba tên đang chạy tới không chút do dự giương súng lên bóp cò.

Ta nghe được tiếng súng nổ vang lên, tuy nhiên thân thể lại đang ở giữa không trung, còn ba tên địch thì sau khi bắn xong liền chạy vội tới, trong tình huống này bất luận kẻ nào cũng không có biện pháp để thoát.

Ta thấy được vài tia ánh sáng chớp động, còn chưa rơi xuống đất thì cảm thấy được trên thân thể có bảy tám chỗ phát ra đau đớn vô cùng. Ta mở miệng muốn kêu to nhưng lại không nghe được giọng của chính mình. Tiếp theo thì ngay cả cảm giác chạm đất như thế nào cũng không biết nữa.

Một người nhảy lên cao khoảng 5m, sau đó rơi xuống thì thời gian sẽ không vượt quá vài giây, và cũng trong thời gian ngắn ngủi đó ta đã mất đi tri giác.

Một tiếng sau Bạch Tổ đã tới hiện trường nơi ta mất tích. Vì cảnh sát đi tuần tra đêm sau khi phát hiện ra chiếc xe của ta và nhìn thấy ba bánh xe bị bắn thủng, một bánh xe bị văng ra thì cảm thấy sự việc nghiêm trọng nên đã báo cho người nhà của ta và cấp trên của họ.

Cho nên, Bạch Tổ và thanh tra cao cấp Hoàng Đường đã đồng thời đến đây. Cảnh sát gọi đèn chiếu vào xe của ta, còn chuyên gia tháo bom thì đang cẩn thận xem xét.

Bạch Tổ không nói một lời, chỉ đi tới bên cạnh chiếc xe. Hoàng Đường lập tức chạy theo nói với nàng: “Xe của Vệ tiên sinh bị một hỏa tiễn nhỏ tập kích. Loại hỏa tiễn này được phóng ra thông qua một loại máy giảm thanh đặt ở trên cao”

Mặt của Bạch Tổ có chút tái nhợt, tầm mắt chuyển qua nhìn vào vào tầm kính bể nát ở đầu xe. Hoàng Đường cười khổ nói: “Có một quả bom chứa đầy ma túy bắn vào trong xe của anh ta, vì thế mới làm cho trong xe nồng nặc mùi ma túy như thế”

Hắn vừa nói vừa đưa tay chỉ trên mặt đất: “Cảnh sát chúng tôi cũng đã phát hiện ra ba quả cầu châm có cấu tạo hết sức đặc biệt. Bên trong mấy quả cầu này có chứa một loại chất lỏng, mặc dù báo cáo hóa nghiệm còn chưa có nhưng có thể đoán được đó là một loại ma túy cực mạnh”

Bạch Tổ trầm nói: “Địch nhân thật sự xem trọng anh ấy quá rồi”

Hoàng Đường “ừm” một tiếng rồi nói: “Muốn bắt cóc Vệ Tư Lý cũng không phải là một chuyện đơn giản. Đối phương ít nhất đã dùng ba chiếc xe, còn số lượng người thì vượt qua con số 6”

Bạch Tổ nhíu mày: “Bắt cóc?”

Hoàng Đường bình tĩnh trả lời: “Đúng vậy, chắc chắn là bắt cóc, nếu là ám sát thì quả hỏa tiễn kia sẽ không nhắm vào bánh xe mà bắn, ngay gần khu vực bánh xe văng ra chúng tôi còn phát hiện ra một cái máy thu âm nhỏ -”

Hoàng Đường tiếp nhận một cái máy thu âm nhỏ từ một người nhân viên mang đến, sau đó mở máy để cho Bạch Tổ nghe, nàng nghe xong liền đồng ý với cái nhìn của Hoàng Đường: “Không sai, đúng là bắt cóc.”

Hoàng Đường vội hỏi: “Gần đây trong cuộc sống của anh ta có thấy có gì bất thường không? Cô có biết người muốn bắt cóc anh ta có mục đích gì không?”

Bạch Tố hít sâu một hơi, sau đó trả lời. Câu trả lời của nàng nếu cho người khác nghe có thể tưởng lầm là nàng đang nói bậy bạ gì đó do lo lắng. Bạch Tố nói: “Bất thường? Cuộc sống thường ngày của anh ấy chẳng có gì bất thường cả. Theo tôi thấy thì người muốn bắt cóc anh ấy không chỉ có người địa cầu chúng ta thôi đâu, còn có người ngoài hành tinh nữa đó”

Hoàng Đường nhú mày. Tên này cùng ta và Bạch Tố đã từng hợp tác nhiều lần, cho nên mặc dù lời nói nghe có hơi chói tai nhưng hắn cũng lập tức nhận ra lời của Bạch Tố là sự thật. Hắn không thể làm gì khác hơn là nói: “Tuy nhiên, thoát nhìn qua những món đồ mà bọn bắt cóc đã sử dụng thì toàn là vũ khí của địa cầu, chắc có lẽ không phải là người ngoài hành tinh”

Bạch Tố nói: “Cũng không phải là người địa cầu bình thường, đúng không?”

Hoàng Đường cười khỏ một chút: “Đúng vậy, hơn nữa tôi có thể dám chắc, đối phương làm việc rất có tổ chức và đã trải qua huấn luyện.”

Bạch Tố nói: “Muốn biết thì về nhà đợi điện thoại của đối phương liên lạc thôi”

Hoàng Đường chỉ cười khỏ, không biết nói cái gì cho tốt nữa. Sau đó Bạch Tố đi xem xét cẩn thận chiếc xe của ta một lần nữa, nàng hy vọng có thể phát hiện ra manh mối gì đó mà ta lưu lại trong lúc khẩn cấp.

Ta lúc ấy quả là mắc một sai lầm lớn, tuy nhiên ta cũng có đủ thời gian để lưu lại một chút manh mối, ví dụ như trong hoàn cảnh ta hút thuốc, nếu không hút thì lưu lại manh mối cũng đủ thời gian rồi (hút thuốc thật là có hại quá!), bởi vì ta chủ quan không nghĩ đến rằng đối phương bố trí ghê ghớm như thế, và kết quả là ta ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có, còn trở nên bất tỉnh nhân sự.

Bạch Tố dò xét một hồi cũng không tìm được cái gì. Còn Hoàng Đường thì đang không ngừng hỏi nàng một số vấn đề, tuy nhiên Bạch Tố quả thật không biết tại sao ta lại bị người bắt cóc, đương nhiên là không có biện pháp trả lời hắn.

Thật tệ mà nói thì chẳng những Bạch Tố không biết tại sao ta bị người bắt cóc mà ngay cả chính bản thân ta cũng không biết là vì chuyện gì.

Khi ta có tri giác trở lại thì ta chỉ biết cơ thể của ta bởi vì bị trúng nhiều ma túy nên mới mất đi tri giác. Chuyện thứ nhất sau khi tỉnh lại là ta phải kiểm tra xem năng lực hoạt động của cơ thể như thế nào, do đó ta liền động thử ngón tay thì thấy ngón tay còn có thể hoạt động được.

Tiếp theo, ta muốn biết rõ bản thân mình đang ở đâu?

Ta chậm rãi mở mắt ra, thấy rõ tình hình trước mắt. Cái đầu tiên ta nhìn thấy chính là một bức tường màu xám bạc. Ta đang ở trong một cái phòng nhỏ và căn phòng này tường của nó có màu xám bạc. Ngoài ra còn có một ngọn đèn phát ánh sáng rất dịu, đồng thời ta cũng cảm giác được có một chấn động rất nhỏ. Điều làm ta giật mình chính là ta nhìn thấy được một số đồ đạc rất lạ mắt mà ta chẳng biết là thứ gì ngoài những thứ bàn ghế bình thường có thể phân biệt được.

Tuy nhiên điều làm ta giật mình hơn cả là trong căn phòng có một cái cửa sổ hình tròn, nó trông giống như là cửa sổ trên các chiếc thuyền lớn vậy.

Từ cửa sổ nhìn ra thì thấy toàn là một mảnh màu lam tối, điều này vẫn còn chưa kỳ lạ. Kỳ lạ nhất là trong mảnh màu lam tối đó ta nhìn thấy được có hai vật thể hình tròn, một lớn một nhỏ đang ở phiêu phù trong thế giới màu lam kia.

Cho dù là học sinh tiểu học khi nhìn thấy được cái vật thể hình cầu lớn kia thì cũng liền nhận ra được nó là địa cầu. Về phần cái nhỏ kia thì đúng là mặt trăng.

Điều này làm cho ta vô cùng kinh hãi và tự hỏi: ta đang ở chỗ nào đây? Làm sao mà ở chỗ này lại có thể nhìn thấy địa cầu và mặt trăng?

Khoảng cách giữa địa cầu và mặt trăng là 3,800,000 km, đây là một kiến thức rất thường thức, cả hai tinh cầu cách xa nhau 3,800,000 km mà ta đều có thể thấy rõ, vậy thì ta....

Nơi ta đang đứng cùng với hai tinh cầu hợp thành một hình tam giác. Ta ở một góc, cả hai ở hai góc khác. Nếu mà nhắm tính thì khoảng cách giữa ta cùng địa cầu hoặc mặt trăng đều vượt hơn 3,800,000 km.

Vậy thì ta đang ở chỗ nào đây?

Ta đang ở trong một chiếc thuyền không gian, không còn đáp án nào khác ngoài đáp án này.

Ta hít sâu một hơi lấy lại bình tĩnh, sau đó ngồi dậy thì thấy được ta đang nằm trên một cái giường. Giường rất nhỏ, vừa mới để chân xuống đất thì tại cái ghế trước mặt bỗng hiện ra một chùm ánh sáng.

Trong lòng ta cảm thấy rất hỗn loạn. Đây cũng không phải là lần đầu tiên ta cùng với người ngoài hành tinh tiếp xúc, sự sợ hãi và kinh hoàng bây giờ hoàn toàn không có đất dụng võ cho nên ta cố gắng giữ lấy bình tĩnh nhìn chằm chằm vào chùm ánh sáng đó.

Đầu tiên chùm ánh sáng đó xạ ra nhiều tia sáng, tiếp theo thì xuất hiện một đốm sáng tròn nhỏ khác ở trung tâm khoảng bằng ngón tay cái. Sau đó điểm sáng ở trung tâm bắt đầu biến hình, biến thành một loạt các tia sáng nhỏ hỗn loạn, rồi khoảng mấy giây sau nó biến lại thành một đốm sáng tròn nhỏ như ban đầu.

Tiếp đó nó biến đổi thêm một vài lần nữa, ta không hiểu chúng đang muốn làm gì, chỉ là phỏng đoán trong lòng: có phải là tên người hành tinh đang lựa chọn một loại ngôn ngữ thích hợp nào đó để giao tiếp cùng ta chăng? Nếu là như thế thì ta đây còn chần chờ gì nữa, ta vội dùng tiếng Anh nói: “Ta bây giờ sử dụng loại ngôn ngữ này thì các người nhất định có thể sử dụng”

Khi ta nói ra những lời đó thì khoảng vài giây sau ta nghe được âm thanh vang lên. Âm thanh đồng thời truyền ra từ bốn góc phòng, là một giọng tiếng Anh rất chuẩn: “Okay, có thể sử dụng.”

Ta thở dài một hơi, có thể dùng ngôn ngữ nói chuyện với nhau, vậy thì tình hình đương nhiên là tốt hơn nhiều, ta hỏi: “Các người muốn làm gì?”

Giọng nói từ góc phòng lại truyền ra: “Vệ tiên sinh, trong tình hình này người đặt câu hỏi là chúng ta, còn anh chỉ được quyền trả lời thôi. Nếu anh hợp tác, chúng tôi sẽ đưa anh trở về, bằng không thì..., anh có thể thấy được anh cách xa quê hương của anh như thế nào không? Dù cho bản lĩnh anh có cao cường bao nhiêu đi nữa thì cũng trở về không được”

Đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ một chút thì thấy địa cầu và mặt trăng đang nhanh chóng nhỏ đi, ta liền rùng mình một cái. Nếu bọn chúng muốn ta khuất phục thì ta đương nhiên sẽ không nên ta liền “hừ” một tiếng: “Không sai, ta đã rời quê hương rất xa nhưng ta cũng tin rằng các người rời đi quê hương còn xa hơn ta”

Giọng nói lại vang lên: “Vậy thì thế nào?”

Ta nở nụ cười: “Nếu ta làm một chút gì đó trong con thuyền này thì tất cả chúng ta sẽ không ai trở về quê hương được cả”

Giọng nói lạnh như băng truyền tới: “Vệ tiên sinh, anh muốn nói gì?”

Ta cũng biết ta nói như vậy thì chẳng có gì tác dụng tới người ngoài hành tinh nhưng ngoài chuyện đó thì ta có thể làm chuyện gì bây giờ? Trong tình huống như thế làm sao mà ta có thể chịu khuất phục được, đây là tính tình vốn có của ta, cho nên ta trả lời: “Có lẽ...ta phải hành động để chứng minh lời của ta cho các người hiểu”

Vừa nói ta vừa tiến về phía trước, đi tới trước một cái máy với vẻ mặt không có hảo ý.

Giọng nói lại vang lên: “Nếu người phá hủy thiết bị đó thì chính là người tự phá hủy đi điều kiện sinh tồn của bản thân, loại khí cần cho sự sinh tồn là do cái máy đó cung cấp đấy”

Trong lòng ta vốn có ý muốn phá hủy nó nhưng vừa nghe được lời nói như vậy thì ta liền không dám vọng động, và không thể làm gì khác hơn là trả lời: “Sự sinh tồn của ta cũng không chỉ cần thứ khí này thôi đâu, ta còn cần một loại chất lỏng được kết hợp từ hai nguyên tử hydro và oxygen”

Ta vừa mới nói xong thì một tiếng “xoạt” do sự di chuyển của vật thể truyền tới, sau đó ta nhìn thấy một bình nước lớn.

Tại sao ta vừa nhìn thấy được cái bình lớn đó thì dám chắc rằng nó có chứa nước uống? Bởi vì trên địa cầu, loại bình lớn này được chuyên dùng để chứa nước uống. Cái bình được đặt trên một thiết bị, loại thiết bị này rất tiện cho người sử dụng, khi muốn uống nước chỉ cần ấn cái nút trên nó thì nước sẽ từ bình chảy ra qua vòi.

Xem ra sự hình dung của ta dường như là hơi phức tạp, kỳ thật loại thiết bị uống nước này cực kỳ bình thường, cơ hồ trong bất kỳ thành phố lớn nhỏ nào cũng có thể nhìn thấy.

Ta lập tức đi qua, ấn vào cái nút, còn để tâm nhìn một chút để xem có cái ly nào uống nước hay không?

Quả nhiên trên thiết bị có một chỗ lõm dùng để đựng ly tách uống nước, tuy nhiên hiện tại lại chẳng có cái ly nào. Vì vậy ta không thể làm gì khác hơn là ngồi xổm xuống, đầu ngẩng lên đưa miệng vào vòi nước mà uống.

Vì ta uống nước bằng tư thế này cho nên ta mới nhìn thấy một chỗ mà nếu ta đứng thẳng sẽ chẳng bao giờ thấy được. Tại một nơi đặt đồ trang trí bằng kim loại màu xám, ta phát hiện ra một cái hình tam giác, có màu sắc mới hơn những cái khác rất nhiều.

Vừa nhìn thấy được tình hình như vậy, trong lòng ta hơi ngẩn ra, một mặt vừa uống nước, một mặt vừa suy nghĩ: tại sao nơi này lại có một cái hình tam giác nhỏ màu sắc quá mới vậy? Nhất định là dùng nó đặt vào thay thế cho cái gì rồi. Từ hình dạng lớn nhỏ mà xem thì thay thế cho thứ gì nhỉ? Đúng rồi, nhất định là dùng nó để thay thế cho một cái thương hiệu của nhà máy hay đại loại thế, và vì mới thay xong nên mới có màu sắc mới toanh như vậy.

Nghĩ tới đây thì vấn đề hắc là đã giải quyết rồi mới phải nhưng ngược lại ta càng cảm thấy dòng suy nghĩ trong đầu quá hỗn loạn, có một số chỗ hết sức mâu thuẫn. Trong khoảng thời gian ngắn ta không thể nào nắm bắt được điểm trọng yếu.

3. Chương 3: Công Thức Chế Tạo

Giọng nói kia lại vang lên: “Nếu anh sẵn sàng hợp tác thì tất cả đều không thành vấn đề, nếu như không thì anh sẽ bị chúng tôi phóng ra khỏi đây và sẽ trở thành một cái thây ma vĩnh viễn trôi trong vũ trụ, hy vọng đồng loại của anh một ngày nào đó có thể tìm thấy thi thể của anh”

Giọng nói lạnh như băng khiến kẻ khác nghe được mà rùng mình, ta cũng không đáp lời, chỉ là “hừ” một tiếng, trong lòng cảm thấy kỳ rất kỳ lạ: bọn họ muốn hỏi ta chuyện gì đây? Ta có cái gì có thể cung cấp cho người ngoài hành tinh như họ? Chẳng lẽ là có thi thể của đồng loại họ bị lạc tại địa cầu và muốn nhờ ta đi tìm lại?

Trong đầu ta dòng suy nghĩ hết sức rối loạn, và giọng nói kia lại phát ra: “Hãy đem công thức chế tạo ”nguyên tố kháng suy lão” giao cho chúng tôi!”

Thú thật ta không cách nào tưởng tượng ra được chuyện chúng yêu cầu là như thế, đây là chuyện gì đây trời? Chúng đưa ra một yêu cầu mà căn bản không hề tồn tại.

Nếu như lời yêu cầu của chúng là sự thật thì trên địa cầu thật có “nguyên tố kháng suy lão” sao?

Tất cả mọi sinh vật trên địa cầu đều phải già yếu đi, nguyên nhân của sự già yếu là hết sức phức tạp. Các nhà khoa học đã nghiên cứu và chỉ biết là nếu trong cơ thể thiếu đi một yếu tố nào đó hoặc là cơ năng bất thường thì con người sẽ nhanh chóng già yếu đi. Một đứa trẻ mười tuổi cũng có thể trông giống như một ông già tám chín mươi tuổi. Mọi người, ai cũng không thể tránh khỏi sự già yếu, chỉ là nhanh một chút hay chậm một chút mà thôi. Tuy nhiên, “kháng suy lão”, đó là một danh từ rất mới, trên thực tế thì có thể hình dung đó là giấc mộng muôn đời của loài người, từ việc Tàn Thủy Hoàng đi tìm thuốc trường sinh bất lão bắt đầu, và kéo dài mãi cho đến hiện đại, y học đã dùng cách thay máu thường xuyên đi giảm đi tốc độ của sự già yếu.

Song, bất luận như thế nào thì sự già yếu luôn diễn ra trong mỗi con người, cho tới bây giờ cũng không có cái gì gọi là “kháng suy lão”. Và nếu đã không có “kháng suy lão” thì mọi chuyện tự nhiên sẽ trở thành con số không.

Tuy nhiên cũng không thể không có khả năng là đã có người phát minh ra “nguyên tố kháng suy lão”, nhưng cho dù có thì sao lại có quan hệ đến ta? Cả đời ta tiếp xúc qua những chuyện kỳ quái rất nhiều, nhưng là mấy cái từ “nguyên tố kháng suy lão” này thật sự là lần đầu tiên nghe được, thử hỏi ta lấy đâu ra công thức chế tạo nó chứ?

Sau khi nghe được đề nghị của chúng thì trong vòng vài phút, bởi vì vấn đề quá quái dị cho nên ngoại trừ không ngừng chớp mắt, còn lại ta chẳng có phản ứng gì.

Và tiếp theo, ta đột nhiên cười to lên.

Giọng nói phát ra có chút tức giận: “Anh cười cái gì? Nếu anh không nhớ rõ công thức thì hiện tại anh dấu nó ở đâu?”

Ta không để ý tới chúng nói cái gì, chỉ là lo cười to mà thôi. Một lúc lâu sau ta mới nói: “Các người thật sự đã nghĩ sai và bắt lầm người rồi. Ta đây căn bản không biết cái gì gọi là “nguyên tố kháng suy lão”. Ta hiện tại muốn nhìn xem những sinh vật cao cấp ngoài địa cầu như các người làm sao giải quyết sai lầm mắc phải đây”

Giọng nói phát ra càng tức giận: “Nói vậy, chúng ta đã điều tra rõ ràng tất cả, người là Vệ Tư Lý, một người có nhiều kinh lịch rất không tầm thường, trong tay đang nắm giữ công thức chế tạo “nguyên tố kháng suy lão””

Lúc này ta thật sự là không biết nên cười hay khóc nữa, một mặt phất tay một mặt phân biện: “Các người thật sự là đã sai lầm, cho tới bây giờ ta chưa hề tiếp xúc qua “nguyên tố kháng suy lão” gì cả, là ai nói cho các người biết vậy?”

Giọng nói “hừ” một tiếng: “Một người bảy mươi tuổi, sau khi trải qua sự xử lý của người thì đã biến thành một người bốn mươi tuổi, thậm chí còn trẻ hơn”

Ta cũng nổi nóng, lạnh lùng nói: “Ta căn bản không biết người đó và trên đời cũng sẽ không có người như vậy”

Giọng nói cười vài tiếng rồi nói: “Người hãy xem đi, coi có biết người này hay không?”

Một âm thanh “Xoạt” lại vang lên, một cái kệ bị dời đi, và ngay nơi đó lập tức có ánh sáng lóe lên, tiếp đó hiện ra một bức ảnh có nửa hình người bên trong. Ta nhìn qua thì thấy người trong bức hình hết sức quen mặt, người này thoát nhìn khoảng chừng bốn mươi tuổi, thật sự là rất quen mặt nhưng trong khoảng thời gian ngắn ta cũng không nhận ra nổi hẳn là ai.

Trong lúc trong lòng ta đang tràn đầy sự nghi hoặc thì hình người trong bức ảnh bắt đầu hoạt động, hẳn đưa tay lên đầu sờ sờ. Ta nhìn thấy liền nhớ ra hẳn, miệng kêu lên: “Cổ Ngọc Trân!”

Giọng nói lại phát ra: “Sao hả? Anh nói chuyện gì cũng không biết nhưng tại sao lại biết người này?”

Ta vừa tức giận nhưng cũng vừa buồn cười, trong lòng nghĩ thầm: đám người ngoài hành tinh này xem ra so với người địa cầu còn ngoan cố hơn, chẳng hề giảng đạo lý gì cả. Ta trả lời: “Ta đương nhiên biết người này, hẳn là một người buôn bán cổ vật, cùng với “nguyên tố kháng suy lão” -“, ta vốn muốn nói: “cùng với “nguyên tố kháng suy lão” gì đó của các người chẳng hề có một chút quan hệ gì cả”, nhưng nói được một nửa thì đột nhiên lời bị nghẹn lại, bởi vì hình ảnh của Cổ Ngọc Trân trong bức hình nhìn thế nào cũng là một người trung niên cả, tóc của hẳn dường như đã dài hơn lúc ta gặp hẳn, động tác cũng rất linh hoạt.

Ta liền nghĩ đến tuổi của Cổ Ngọc Trân và cũng ngẫm lại lời nói của tên ngoài hành tinh: “Một người bảy mươi tuổi, sau khi trải qua sự xử lý của người thì đã biến thành một người bốn mươi tuổi, thậm chí còn trẻ hơn.”, chẳng lẽ người chúng nói chính là Cổ Ngọc Trân? Tuy nhiên ta thật sự là không hề nắm giữ bí mật gì về “nguyên tố kháng suy lão” cả và cũng không có “xử lý” qua bất luận kẻ nào.

Giọng nói cười gằn hai tiếng: “Hẳn ta đã bảy mươi tuổi, anh đã làm chuyện gì trên cơ thể của hẳn vậy? Anh không chịu thừa nhận danh từ “nguyên tố kháng suy lão” cũng không sao, điều quan trọng chúng tôi cần biết chính là anh đã dùng phương pháp nào mà có thể khiến cho người trẻ lại?”

Trong lòng ta thầm than thở, ta tin chắc bọn người ngoài hành tinh có một thiết bị rất tiên tiến và bọn chúng nhất định đang quan sát mọi hành động của ta trong căn phòng này thông qua nó.

Vốn ta chuẩn bị nói thật mọi điều cho nên cũng không cần tạo ra bộ dáng giả vờ hay là gì khác, ta nói: “Các người nghe đây, người đó tại sao lại nhìn trẻ hơn so với tuổi thật -”

Giọng nói vang lên có chút thô bạo ngắt đứt lời ta: “Không phải chỉ là nhìn thôi, chúng tôi đã kiểm tra qua cơ thể hắn, tình trạng sinh lý của hắn không hề hợp với tuổi tác của hắn chút nào cả”

Ta lớn tiếng trả lời: “Đủ rồi, mặc kệ trên người của hắn có phát sinh biến hóa gì thì cũng chẳng hề có liên quan gì đến ta cả. Ta căn bản không có làm cái gì trên cơ thể hắn hết, cái gì cũng không có!”

Giọng nói trở nên hung ác hẳn lên: “Nhìn bộ dáng của ngươi chắc là không chịu hợp tác cùng chúng ta, như vậy thì đối với ngươi thì chúng ta chẳng cần lưu tình nữa”

Ta đang tức giận lại càng tức giận hơn, dùng sức đá vào cửa một cước: “Lời ta nói đều là sự thật, nếu các người không tin thì .... thì ....”

Ta nói đến nơi đây, trong đầu lại nghĩ tới lời cảnh cáo của bọn chúng, cả người không tự chủ được, rùng mình một cái.

Xem ra tên người hành tinh đang thẩm vấn ta không hề bỏ qua bất cứ cơ hội nào để đả kích ta, giọng của hắn lập tức lạnh lùng thốt lên: “Thì là cái gì? Bỏ người ra ngoài vũ trụ hả? Chúng ta có thể từ bi cho người một chút khí sinh tồn để cho người có thể sinh tồn lâu một chút, từ từ thưởng thức cảnh sắc hiếm thấy của vũ trụ”

Ta không tự chủ được thở dài một hơi, mấy câu hù dọa của hắn thật sự là có thể làm cho tận đáy lòng của kẻ nghe cảm thấy lạnh lẽo vô cùng. Phiêu phù trong vũ trụ, từ từ biến thành một cái thây ma, đó là một phương pháp tử vong cực kỳ kinh khủng.

Lòng bàn tay ta đổ đầy mồ hôi, miệng lắp đi lắp lại: “Ta thật sự không biết làm thế nào để làm cho người già biến thành trẻ cả, và cũng không hề biết công thức chế tạo “nguyên tố kháng suy lão” gì hết.”

Mặc cho ta cố gắng phân biện, tên ngoài hành tinh vẫn cứ liên tục ép hỏi ta, nội dung của những câu hỏi hết sức phong phú nhưng bởi vì ta vừa vội vừa giận nên cũng mơ hồ nghe không rõ cho lắm, hơn nữa trong những câu hỏi hắn đưa ra có sử dụng rất nhiều những danh từ chuyên môn trong y học, thật là hiếm thấy.

Ta chỉ nhớ kỹ hắn cứ một mực hỏi: “Anh phát hiện ra được bí mật gì mà có thể có được nguyên tố đó vậy? Có phải là nguyên tố có thể khiến cho tế bào trong cơ thể người sinh sản phân cắt, vượt qua cực hạn của nó không? Hay là sử dụng phương pháp nào khác làm cho tuổi thọ của tế bào không giảm trong thời gian dài lâu, trong đó đặc biệt là tế bào thần kinh, tế bào não và tế bào tim ....”

Ta và hắn giằng co trong hơn khoảng một tiếng, ta phát hiện ra giọng nói của ta đã trở nên khàn khàn. Đến cuối cùng, ta hét lên: “Các người căn bản không am hiểu người địa cầu chúng ta. Nếu ta thật sự nắm giữ cách chế tạo “nguyên tố kháng suy lão” thì ta đã trở thành người có quyền uy nhất trên toàn thế giới rồi, làm sao mà các người có thể dễ dàng bắt ta như thế?”

Ta vừa rồi không biết đã dùng bao nhiêu lời để phân biện nữa nhưng một chút tác dụng cũng không có, tuy nhiên thật nghĩ không ra câu cuối cùng này của ta lại có tác dụng, không hề có tiếng đáp lại.

Ta thở phào một hơi, cổ họng thấy hơi đau liền bước tới bên bình nước để uống. Ngồi xổm ngẩng đầu lên uống nước thì ta lại nhìn thấy cái hình tam giác có màu sắc mới toanh kia, tuy nhiên lần này trong đầu ta chợt nổi lên một ý niệm khiến ta ngơ ngẩn, nước chảy vào họng gần như làm ta sặc chết, ta ho liên hồi.

Trong giây phút đó thì ta đã nhận ra cái gì làm cho ta cảm thấy bất hợp lý. Vừa rồi ta đã từng nghĩ đến là cái hình tam giác mới toanh đó gắn lên thay cho một cái gì đó nhưng không hề nghĩ tới việc nó do kim loại chế tạo thành, và cái thiết bị chứa bình nước uống cũng thế, cũng là do kim loại làm nên và nó đã hơi ngả màu.

Kim loại để một thời gian dài thì màu sắc sẽ thay đổi, đó là bởi vì bị oxy hóa. Quá trình bị oxy hóa diễn ra tương đối chậm, tuy nhiên đây là một con thuyền không gian, tên người ngoài hành tinh đã kêu dưỡng khí là “loại khí sinh tồn”, và chúng liên tiếp nói thế, điều đó chứng tỏ chúng không hề cần loại khí sinh tồn này.

Nhưng trong một con thuyền không gian của người ngoài hành tinh không có dưỡng khí thì kim loại làm sao lại có hiện tượng oxy hóa?

Điều này chẳng phải là quá mâu thuẫn sao?

Tên người ngoài hành tinh cứ một mực ép hỏi ta về “công thức chế tạo nguyên tố kháng suy lão”, và điều này hẳn là chỉ có người địa cầu mới quan tâm mà thôi, người ngoài hành tinh thì cần gì phải tìm hiểu cái chuyện già yếu của người địa cầu? Bọn họ và chúng ta là vốn là một loại sinh vật hoàn toàn bất đồng mà.

Khi nghĩ tới đây thì ta mới chính thức hiểu ra tất cả, ta nhận không được liền đưa tay lên vỗ vỗ đầu một chút.

Ta chỉ là đang bị nhốt trong một căn phòng được trang trí như một con thuyền không gian mà thôi, tuyệt không phải là đang ở trên một con thuyền không gian thật thụ.

Từ cửa sổ nhìn ra ngoài thì ta trông như là đang ở trong vũ trụ. Có thể nhìn thấy địa cầu và mặt trăng, đó nhất định là do một loại thiết bị chiếu lập thể tạo thành. Về phần đồ vật tự dờ đi và mấy cái chùm ánh sáng thì ta nghĩ đó là dùng những dụng cụ làm phim tạo nên.

Ta căn bản không phải đang ở trong vũ trụ, chỉ là bị người khác nhốt vào một nơi được bố trí và dàn dựng thành thuyền không gian mà thôi.

Vừa nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng mặc dù còn có nhiều nghi vấn nhưng việc uy hiếp trở thành “thây ma trong vũ trụ” đã được loại bỏ, trong lòng ta cảm thấy vui vẻ không thôi, thật sự là khó có thể hình dung, nhận không được liền cười to ha ha.

Trong lúc này thì giọng nói của tên ngoài hành tinh lại vang lên: “Anh đã nghĩ thông suốt rồi phải không?”

Ta vừa cười lớn vừa nói: “Đúng vậy, ta đã nghĩ rất thông suốt. hãy mang ta ra ngoài để cho ta dạo chơi vũ trụ đi nào. Ta rất muốn thưởng thức cảnh sắc tuyệt vời của vũ trụ, làm mau lên đi, ta đang đợi đây”

Ta nói xong liền làm ra bộ dáng bất cứ lúc nào cũng có thể đi.

Giọng nói phát ra cả giận: “Người điên rồi.”

Ta nhận không được lại cười to: “Các người mới điên. Tuy nhiên biện pháp này quả thật rất hay, dùng để bức cung rất hữu hiệu, khiến cho người bị tra hỏi tưởng rằng bản thân đang ở ngoài vũ trụ và không bao giờ trở về địa cầu được nữa, làm cho hắn sinh ra sợ hãi cực độ, bất cứ chuyện gì cũng sẽ khai hết, ha ha, ha ha....”

Giọng nói phát ra dường như có chút sợ hãi và ngạc nhiên: “Người đang nói gì thế?”

Ta lớn tiếng nói: “Ta nói cái gì các người là người hiểu rõ nhất mà, nào để ta đoán xem hình dáng của các người nhé? Mất mọc giữa mũi, đuôi có rất nhiều màu, tám cái đầu và biết phun lửa”

Bởi vì đã biết rõ ràng đối phương là người nào, mặc dù ta còn bị giam nhưng tâm lý trong đã thoải mái rất nhiều, cho nên ta mới vô tư giễu cợt đối phương.

Ngay lúc này thì ta nghe được từ trong bốn góc phòng truyền ra những câu tranh cãi, dòn dập và loạn cả lên, nhưng cũng nghe không rõ là đang tranh cãi nội dung gì, tuy nhiên có một câu ta nghe hết sức rõ đó là: “Hắn đã biết rồi -”, tiếp theo chẳng hề có âm thanh nào nữa, và câu nói ta nghe rõ kia là dùng tiếng Đức nói ra.

Ta ngạc nhiên không thôi, tiếp đó trở lại giường nằm xuống, hai tay để sau đầu suy nghĩ. Mặc dù ta có không ít kinh nghiệm tiếp xúc cùng người ngoài hành tinh nhưng làm tù binh của người ngoài hành tinh thì cũng chẳng phải là việc khoái trá gì. Tuy nhiên hiện tại đã biết đối phương là người địa cầu thì tự nhiên sẽ dễ dàng đối phó.

Ta đang suy nghĩ: tại sao bọn họ lại dùng tiếng Đức để tranh cãi? Kể bất ta là người Đức sao? Bọn họ ép hỏi ta bí mật của “nguyên tố kháng suy lão”, thật sự là quá buồn cười rồi.

Ta cũng đoán biết kết quả sau khi tranh cãi của bọn họ là không thể tiếp tục nguy trang thành người ngoài hành tinh và sẽ phái người đến đây cùng ta gặp mặt.

Nghĩ đến bản thân từ một điểm sơ hở nhỏ đã phát hiện ra tất cả vở kịch của đối phương, ta liền cảm thấy tự đắc. Quả nhiên chưa đầy năm phút sau thì cửa mở ra, ta nằm xoay người lại, quay đầu nhìn về phía cửa thì cảm thấy trước mắt bỗng sáng ngời, miệng không tự chủ được phát ra một tiếng “A”.

Một cô gái da trắng cực kỳ xinh đẹp đứng ở trước cửa nhìn ta mỉm cười. Thân thể của cô ta như cành liễu, đường cong lả lướt, còn ăn mặc thì rất tùy tiện, nửa lộ nửa hở nhìn mê người, mái tóc dài màu vàng đục đưa hòa quyện với làn da trắng như tuyết thật không biết hình dung sao nữa.

Ta ngây người một lúc rồi lên tiếng: “Mời vào.”

Cô gái mỉm cười tiến vào. Nàng vừa tiến đến gần, ta càng thêm ngây dại.

Ở phía sau cô gái đó lại có thêm một cô gái nữa, cả hai người quả thực là giống nhau như đúc. Ta nhìn hai người khoảng vài phút thì phát hiện ngay cả chớp mắt thì hai cặp mắt màu xanh cũng đồng thời cùng nhau chớp nữa.

Hai cô gái ai cũng xinh đẹp động lòng người, làm cho người khác nhìn thấy phải trợn mắt và há hốc mồm mà nhìn.

Cô gái thứ hai đứng ở cửa, mỉm cười hỏi: “Không mời tôi vào sao?”

Ta hít một hơi: “Không, không, xin mời vào.”

Vốn, ta tưởng rằng cửa vừa mở ra sẽ có hai tên lực lưỡng tay cầm đồ chơi nóng chĩa vào ta, thật tình nằm mơ cũng nghĩ không ra sẽ có hai cô gái xinh đẹp như vậy xuất hiện. Hơn nữa từ cách ăn mặc của hai người thì hiển nhiên không có mang vũ khí gì để công kích cả.

Sau khi hai người bọn họ bước vào phòng thì căn phòng liền tràn ngập một mùi thơm khác thường, làm cho lòng người rất thoải mái. Các nàng cũng không ngồi xuống, chỉ là dùng một loại tư thế hết sức ưu nhã cùng sóng vai nhau mà đứng.

Một cặp nữ song sinh như vậy thật là hiếm thấy, ta liền đùa: “Hai người đến từ tinh cầu nào vậy?”

Cô gái đứng bên trái mỉm cười: “Nơi đó gọi là Ái Vân Tinh, khoảng cách cách xa địa cầu khoảng 2,000,000 năm ánh sáng, anh tin không?”

Ta mỉm cười, cô gái đứng bên phải liền nói: “Anh làm sao phát hiện ra bản thân không phải đang ở trong thuyền không gian?”

Ta đáp: “Đó là một cái bí mật nhỏ nhoi mà thôi”

Cô gái đứng bên trái lại nói: “Vốn, bước kế tiếp là đến phiên chúng tôi xuất hiện và biểu diễn năng lực phục chế của người ngoài hành tinh”

Ta liền nói: “Thật đáng tiếc! Nếu ngay lúc đầu mà các cô hiện ra thì tôi có thể đã tin rồi”

Trong lòng ta suy nghĩ: Nơi này rốt cuộc là nơi nào đây? Kẻ địch của ta là ai đây mà có thể bố trí được một gian phòng như vậy làm cho người bị nhốt tưởng rằng bản thân đang ở trong một con thuyền không gian, và tìm ra được một đôi song sinh xuất sắc như vậy phục vụ cho họ?.

Ta lại nói: “Ta dám chắc các người đã thành công qua rất nhiều lần rồi phải không? Vậy lần thành công của các người gần đây nhất là -”

Cô gái đứng bên trái lên tiếng: “Giáo sư Priwitz”

Ta giả vờ làm ra bộ dáng và thái độ hoàn toàn không thêm để ý đến vấn đề nghe được, mục đích chính là muốn tìm hiểu thân phận của hai cô gái xinh đẹp trước mắt này. Ta cũng thật không ngờ lại thuận lợi như vậy, có thể nghe được cái tên “Giáo sư Priwitz”.

Khi nghe được cái tên này thì ta liền nhảy dựng lên. Còn hai cô gái thì trên mặt lập tức hiện lên vẻ kinh hoàng, hiển nhiên các nàng đã cảm thấy được các nàng đã tiết lộ bí mật về thân phận của các nàng.

Trong giây lát đó, ta cố gắng tạo cho vẻ mặt của ta làm như nghe được một cái gì lạ lẫm, “hừ” một tiếng: “Cả nghe cũng chưa từng nghe qua tên này”

Tiếp theo, ta lại ngồi xuống, lớn tiếng nói: “Mau thả tôi ra ngoài, tôi đối với vấn đề các người hỏi vừa rồi, thật là cái gì cũng không biết”

Trải qua một phen giả vờ của ta, vẻ mặt kinh hoàng của hai cô gái từ từ biến mất, và cả hai người đều dùng ánh mắt cảm kích nhìn ta.

Sự thật thì trong lúc này tim của ta đang đập rất kịch liệt.

Cái tên “Giáo sư Priwitz” này làm cho ta cảm thấy rung động thật lớn. Hẳn là một danh nhân, đại biểu cho nước Mỹ quốc đến Leipzig của Đông Đức tham gia Hội nghị thế giới về vật lý lượng tử. Trên đường đến hội nghị thì đột nhiên mất tích, tiếp theo lại xuất hiện ngay Đông Berlin và tuyên bố quy hàng Đông Đức, và sau đó lại đi đến Moscow quy hàng.

Bởi vì hẳn đã có một thời gian dài tham gia công tác những nghiên cứu cơ mật của Bộ quốc phòng Mỹ cho nên sự đầu hàng của hẳn đã từng khiến cho thế cục quốc tế khẩn trương. Sự quan hệ của Mỹ, Đông Đức và Liên bang Xô Viết đã kéo kiềng giương cung. Cuối cùng sau đó Giáo sư Priwitz xuất hiện trên TV và thanh minh rằng hẳn quy hàng Liên bang Xô Viết là hoàn toàn tự nguyện thì chuyện mới được dàn xếp êm thấm.

Đây là một sự kiện chấn động giới khoa học vào năm ngoái. Một người trước đó vẫn không ai biết, luôn sống cuộc sống đơn giản và vui đầu nghiên cứu khoa học, tự nhiên Giáo sư Priwitz - năm mươi lăm tuổi lại công khai rút lui khỏi giới? Tại sao như vậy? Cục Tình Báo Trung Ương và Cục Điều Tra Liên Bang Mỹ đã dùng hết mọi phương pháp cũng tra không ra nguyên nhân, thì ra là kiệt tác của hai cô gái này.

Ôi, Giáo sư Priwitz rốt cuộc cũng không cách nào thoát khỏi được dục vọng nguyên thủy nhất của loài người, và chuyện này cũng không thể nào trách hẳn.

Ta lấy lại bình tĩnh, hai cô gái cũng bình tĩnh lại rồi mỉm cười với ta, sau đó rời đi và lưu lại hương thơm khắp phòng.

Hai cô gái rời đi và trả lại sự yên tĩnh, ta nhân lúc này suy nghĩ một chút.

Từ chuyện của Giáo sư Priwitz có thể thấy hai cô gái này có thân phận không thể nghi ngờ chính là đặc vụ bí mật của Đông Đức.

Tại sao bọn họ lại cho rằng ta đang giữ trong tay bí mật của “nguyên tố kháng suy lão”? Ta suy nghĩ trong chốc lát thì liền nghĩ ra mọi chuyện nhất định là có liên quan tới Cổ Ngọc Trân. Ta sắp xếp mọi chuyện thành một chuỗi: Raul, một người nông dân của Đông Đức gửi thư cho ta - hẳn có vật mà Cổ Ngọc Trân muốn có - Cổ Ngọc Trân bay đến Đông Đức tìm kiếm - ta bị đặc vụ của Đông Đức bắt cóc.

Bởi vậy cũng biết tất cả mọi chuyện đều là do tên khốn Cổ Ngọc Trân gây ra. Tuy nhiên cái ta không rõ chính là tại sao Cổ Ngọc Trân, một tên buôn bán cổ vật lại có liên quan đến cái chuyện “nguyên tố kháng suy lão” này?

Ta suy nghĩ thật lâu cũng không thể đưa ra kết luận, đang trong lúc buồn bực thì cửa lại được mở ra, hai cô gái lại xuất hiện và cùng đồng thanh nói: “Vệ tiên sinh, anh nhất định là đang rất đói, xin mời đi dùng cơm”

Được hai cô gái nhắc nhở, ta hiện tại mới phát giác ra chính mình chẳng những đói, hơn nữa còn đói đến không thể hình dung. Ta vội đứng lên cùng hai cô gái đi ra ngoài.

Bên ngoài là một cái hành lang rất dài, trong hành lang không có một bóng người nào. Khi đi tới cuối hành lang thì mới nhìn đến thấy hai tên đàn ông rất lực lưỡng đang đứng ở trước một cái cửa. Nhìn thấy chúng ta đi tới, hai tên liền mở cửa ra. Bước vào thì thấy bên trong là một phòng ăn được trang trí rất đẹp, chỉ có thể dùng hai chữ “tuyệt vời” để hình dung, ngoài ra còn có một đội nhạc đang chơi một khúc nhạc nhẹ. Ngồi tại bàn có hai người, vừa nhìn thấy ta đến thì họ cùng nhau đứng lên.

Hai cô gái dừng lại không tiến tới nữa. Hai người vừa đứng lên, một người ở độ tuổi trung niên, lùn nhưng thân hình rắn chắc. Còn người kia thì khoảng sáu mươi, vừa nhìn thì đã biết là xuất thân từ quân nhân, thân hình cao lớn oai phong.

Tên lùn mặt đầy tươi cười: “Vệ tiên sinh, rất vui được gặp anh. Xin mời, xin mời.”

Ta đi tới đảo mắt nhìn quanh, thấy được mấy tên phục vụ đi lại liền biết tất cả đều là cao thủ, xem ra hai người kia nhất định là lãnh đạo của đặc vụ Đông Đức.

Ta bước đến gần bàn ăn, ngồi xuống, một tên phục vụ liền rót rượu đổ vào ly của ta, rượu có hương thơm ngát ngào vô cùng, tuy nhiên ta lại “hừ” một tiếng: “Năm đó Thống Chế Goering (1), một người rất thích sĩ diện và phô trương, chỉ sợ cũng chưa từng hưởng thụ qua như vậy”

Thống chế Hermann Goering là Bộ trưởng hàng không kiêm tư lệnh không quân của Đức Quốc Xã, nổi tiếng về hưởng thụ cuộc sống. Ta nói như vậy, một mặt là châm chọc bọn chúng, một mặt là tỏ vẻ ta đã biết được thân phận của bọn chúng.

Sắc mặt của hai người đồng thời thay đổi một chút nhưng lập tức đã hồi phục về nguyên trạng. Lúc ta ngồi xuống xong xuôi thì bọn họ mới ngồi xuống, tên lùn chỉ vào lão già ngồi kế bên hẳn giới thiệu: “Đây là Fragte Austin tiên sinh -”

Ta đáp lời: “Hãy giới thiệu bằng quân hàm đi”

Hai người liền đưa mắt nhìn nhau, sau đó lão già lên tiếng: “Tôi là tướng quân Fragte Austin”, rồi chỉ vào tên lùn nói: “Còn đây là Trung tá Hồ Sĩ” (tiếng Đức không biết nên dành để Hán Việt vậy)

Ta vừa uống rượu vừa nói: “Đúng đúng, như vậy mới thực tế chứ, so với việc giả trang thành người ngoài hành tinh tốt hơn nhiều”

Công phu hàm dưỡng của hai vị tướng quân và trung tá rất tốt, mặt vẫn không thay đổi gì. Lúc này mấy tên phục vụ mang thức ăn lên, ta lập tức hoàn toàn không hề để ý tới lễ nghi gì nữa, liền ăn như hổ đói vô mồi.

Bữa ăn rất ngon miệng, ta no đến nổi căng bụng. Sau đó không đợi người nào mời, ta liền đi tới sofa thoải mái ngồi xuống, Austin và Hồ Sĩ cũng đi tới.

Mỗi xong điều xì gà, Austin mới nói: “Vệ tiên sinh, trong lòng chúng tôi rất hy vọng có thể cùng anh hợp tác.”

Ta hít một hơi: “Các người nhất định đã từng điều tra qua tôi rồi và cũng biết tôi không phải là một người dễ đối phó, tuy nhiên tôi có thể nói cho các người biết, bởi vì bữa cơm vừa rồi của các người làm tôi hết sức hài lòng. À cho tôi điều xì gà. Và từ nay về sau mọi hiểu lầm bỏ qua, hơn nữa sự thật thì các người cũng biết tôi không hề biết chuyện gì hết”

Trung tá Hồ Sĩ cười vài tiếng: “Vệ tiên sinh, cho dù anh rời đi được nơi này thì việc anh trở về cũng không dễ dàng đâu”

Ta hết sức bình tĩnh, “ồ” một tiếng: “Chắc không phải xa tới mấy triệu năm ánh sáng đó chứ?”

Trung tá Hồ Sĩ cười nói: “Đương nhiên không phải, hơn nữa... à đúng, vừa rồi tôi nói sai, chúng tôi rất tin tưởng Vệ tiên sinh đây có đủ năng lực để rời đi Đông Berlin”

Ta hơi giật mình làm cho tàn thuốc của điều xì gà trong tay rơi xuống: “Đông Berlin? Ông nói là chúng ta đang ở Đông Berlin?”

Hồ Sĩ gật đầu. Ta thấy thế hút một ngao thuốc rồi từ từ phun khói ra.

Đông Berlin, ta bị bắt cóc đưa tới Đông Đức, nhất định là chúng dùng một loại ma túy cực mạnh nào đó làm cho ta hôn mê hơn hai mươi tiếng đồng hồ.

Trong lúc ta đang nghĩ như vậy thì Hồ Sĩ dường như đoán được tâm tư của ta (sau này tiếp xúc nhiều hơn mới biết Hồ Sĩ là một người rất là tinh minh, quả là một sự tinh minh rất hiếm thấy), hẳn nói: “Anh đã hôn mê ba mươi tiếng đồng hồ, loại ma túy mà chúng tôi sử dụng được điều chế đặc biệt, không hề nguy hại đến sức khỏe.”

Ta cười lạnh nói: “Và còn có thể làm cho người ta cảm thấy hạnh phúc nữa phải không?”

Trung tá Hồ Sĩ cười cười rồi hỏi: “Vệ tiên sinh, chúng ta phải bắt đầu từ đây đây?”

Hắn nói đến đây rồi chỉ vào Austin: “Tướng quân Austin là người lãnh đạo của Cục An Ninh Liên bang Xô Viết”

Ta lại bị giật mình: “Đa tạ quý quốc đã coi trọng”

Hai mắt của Austin rất có thần, trông như là mắt của chim ưng vậy, nhìn chăm chăm vào ta, dường như là moi ra bí mật gì đó trên người của ta. Tuy nhiên ta căn bản cũng chẳng có chuyện gì bí mật cho nên nhìn thấy ánh mắt hung ác muốn vồ mồi của hắn, ngược lại ta cảm thấy tức cười.

Hồ Sĩ trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Giữa Berlin này chúng tôi có xây một cái hàng rào”

Ta lẩm bẩm: “Cái hàng rào đó là sự xấu hổ của loài người”

Hồ Sĩ căn bản không để ý tới lời của ta nói, chỉ là tiếp tục lên tiếng: “Mỗi ngày có không ít người muốn vượt qua bức hàng rào này nhưng người thành công thì không nhiều lắm, có người bị đánh chết tại chỗ, có kẻ bị bắt mang đi. Có một ngày, chúng tôi bắt được một số người, trong đó có một người tên gọi là Raul, sống ở Burke - đó là một địa phương nhỏ, hẳn là nông dân.”

Ta nghe đến đó, sự kinh ngạc trong lòng liền dâng trào lên, thật sự là khó có thể hình dung!

Một người nông dân tên Raul, trời ạ, đó chẳng phải là người đã viết thư cho ta hay sao? Ta hồi âm trên chọc hắn, nói hắn khi nào hắn vượt qua hàng rào Berlin thì mới nói cho hắn biết cổ vật Trung Quốc mà hắn đang có trong tay là thứ gì.

Không ngờ chính vì điều này mà Raul lại muốn vượt qua hàng rào Berlin!

Có phải là bức thư đùa giỡn của ta đã khiến hắn làm như vậy? Nếu là đúng thì nguyên nhân làm ta rơi vào tình cảnh của ngày hôm nay không phải ai khác mà chính là ta tự hại mình! Chuyện trên đời quả nhiên nhân quả tuần hoàn, thật sự là không thể nào ngờ.

Austin lạnh lùng hỏi: “Vệ tiên sinh, anh có ấn tượng đặc biệt gì với cái tên Raul này không?”

Ta cười lạnh: “Mỗi ngày đều có nhiều người bị bắt như vậy, tại sao lại phải chọn hắn nói cho tôi biết?”

Hồ Sĩ nói: “Người này rất đặc biệt”

Thấy ta không có một chút phản ứng nào, Hồ Sĩ tiếp tục: “Lúc ban đầu thì chúng tôi cũng không thấy hắn có gì đặc biệt cả, cùng với những người khác giống nhau, đều tống vào ngục giam hết. Gần đây, đột nhiên xuất hiện một thương nhân buôn bán cổ vật ở Luân Đôn xuất hiện xin được phép mở triển lãm cổ vật tại Đông Berlin, người này tên là Cổ Ngọc Trân. Vệ tiên sinh, anh đừng nói là cho tới bây giờ chưa từng nghe nói qua hắn nhé?”

Ta thản nhiên đáp: “Tôi có biết Cổ Ngọc Trân.”

Hồ Sĩ “ừ” một tiếng: “Chúng tôi đã phê chuẩn cho hắn được phép mở triển lãm và hắn cũng đã mang đến rất nhiều cổ vật Trung Quốc để tổ chức triển lãm. Tuy nhiên đối với người ngoại quốc tới đây thì chúng tôi chiếu theo lệ đặc biệt chú ý -”

Ta trầm giọng nói: “Giám sát thì có.”

Hồ Sĩ cười một chút: “Sau đó chúng tôi lập tức phát hiện, Cổ Ngọc Trân và một người đặc vụ của phương tây tiếp xúc rất nhiều lần, anh thấy đấy, có khi theo dõi rất là hữu dụng.”

Ta cũng không trả lời, trong lòng thầm nghĩ: tên Cổ Ngọc Trân đáng chết, dám làm ra chuyện này tại Đông Berlin, thật sự là chán sống mà.

Hồ Sĩ đắc ý: “Rất nhanh sau đó, chúng tôi liền biết được Cổ Ngọc Trân muốn thông qua người đặc vụ kia để gặp mặt tên Raul đang bị giam”

Nét mặt của ta vẫn bình thường nhưng trong lòng liền cười khở.

Cổ Ngọc Trân nhất định là đã đến quê quán của Raul và biết được Raul đã tới Đông Berlin, hơn nữa còn bị bắt đi cho nên hắn mới dùng danh nghĩa mở triển lãm tại Đông Berlin, mục đích là muốn gặp được Raul.

Xem lại mọi chuyện thì hoàn toàn là do bức thư ta hồi âm cho Raul đã gây ra cái họa này. Nếu như ta không hồi âm bức thư kia thì Cổ Ngọc Trân đến đây đã có thể gặp được Raul rồi.

Ta không làm ra phản ứng gì, chỉ là phun khói thuốc mà thôi.

Hồ Sĩ tiếp tục: “Điều này đã làm cho chúng tôi có hứng thú thật lớn, Vệ tiên sinh, anh hãy suy nghĩ xem, một người thương nhân Trung Quốc buôn bán cổ vật đến từ Luân Đôn tại sao lại cảm thấy có hứng thú với một người nông dân của Đức?”

Ta dùng thái độ bất biến ứng vạn biến, khi nghe hắn nói hết thì trong lòng vẫn còn không rõ tại sao mọi chuyện lại đổ lên người ta?

Trung tá Hồ Sĩ lại nói: “Vì vậy, chúng tôi mới cho điều tra toàn diện về hai người. Công tác điều tra là do các chuyên gia của chúng tôi phụ trách, thành tích của bọn họ được thế giới công nhận đó”

Ta bỏ thêm một câu: “Chỉ sợ ngay cả người hỏa tinh cũng phải công nhận nữa đấy”

Hồ Sĩ làm như không nghe thấy: “Kết quả điều tra là, Raul chẳng hề có gì đặc biệt. Hắn sinh vào lúc thế chiến, năm nay hai mươi tám tuổi, cuộc sống bình thường, thậm chí chưa từng rời khỏi quê quán, tuy nhiên Cổ Ngọc Trân lại có hứng thú đối với hắn, chuyện này nhất định là phải có nguyên nhân.”

Ta nghe đến đó, thật sự nhin không được: “Vậy sao các người không để cho Cổ Ngọc Trân gặp mặt Raul, tới chừng đó thì không phải là mọi chuyện đã được giải quyết?”

Hồ Sĩ “hừ” một tiếng: “Địch nhân đã muốn làm như vậy thì chúng tôi tuyệt không thể để cho hắn như ý muốn. Một người có bối cảnh trong sạch thì cũng không phải là không có chuyện, có thể hắn ngay từ nhỏ đã được địch nhân huấn luyện, vẫn ẩn núp âm thầm chờ đợi cơ hội, phản bội quốc gia.”

Ta hít sâu một hơi.

Trung tá Hồ Sĩ nói tiếp: “Chúng tôi cũng đã điều tra tổ tiên mấy đời của Raul và phát hiện ra được ông nội của Raul trước đây là một người lính và đã từng đến Trung Quốc để giúp cho kiều dân của Đức thoát khỏi sự sát hại của người Trung Quốc.”

Ta liền có chút nổi nóng, lớn tiếng nói: “Đó là tám nước liên quân xâm Hoa, là một hành vi xâm lược vô sỉ nhất trong lịch sử nhân loại”

Hồ Sĩ vẫn nói tiếp: “Sự điều tra đó cũng chẳng mang lại kết quả gì nhưng khi điều tra đến Cổ Ngọc Trân thì lại có được một phát hiện rất kỳ lạ. Các chuyên gia điều tra của chúng tôi đã biết được: Cổ Ngọc Trân được sinh ra tại miền bắc Trung Quốc, năm nay đã được sáu mươi chín tuổi.”

Ta lại chêm thêm một câu: “Tại Đông Đức này sáu mươi chín tuổi chắc là có tội?”

Hồ Sĩ nhíu mày: “Nhưng là nhìn vào diện mạo của hắn, ai có thể tin là sáu mươi chín tuổi chứ?”

Ta nhin không được, đứng lên: “Thật xin lỗi, tôi thấy lời nói của ông càng ngày càng nhàm chán, diện mạo của một người trẻ hơn so với tuổi tác hắn thì có chuyện gì đáng để lấy làm lạ và kinh hãi đâu?”

Hồ Sĩ hít sâu một hơi: “Nếu chỉ là như thế thì đương nhiên không có gì đáng lấy làm lạ và kinh hãi, nhưng qua tư liệu điều tra chúng tôi có được thì vị Cổ tiên sinh này cách đây một năm vẫn còn là một người hói đầu.”

Hắn nói xong rồi mở cái túi vải to và lấy từ bên trong ra rất nhiều bức ảnh của Cổ Ngọc Trân được chụp trong các hoàn cảnh khác nhau. Hắn đưa ta bức ảnh Cổ Ngọc Trân lúc còn bị hói, cái đầu của hắn bóng lũng, một cọng tóc cũng không có.

Hồ Sĩ lại lấy ra một bức ảnh khác đưa cho ta xem: “Đây là hình gần đây nhất của hắn, anh nhìn tóc của hắn xem”

Ta cũng thấy được chuyện này hết sức kỳ lạ nhưng đương nhiên ta không chịu bỏ qua cơ hội đâm chọc hắn: “Thật sự là chuyện hiếm thấy trong đời, đầu hói bóng lũng mà cũng mọc tóc được, và cũng không ngờ rằng đây là một trong những nhiệm vụ đáng chú ý của đặc vụ”

Hồ Sĩ cười lạnh: “Vệ tiên sinh, anh đừng có giả bộ không biết chuyện gì cả, người nào cũng biết, hói đầu đã lâu mà tóc mọc ra được thì đây là một kỳ tích trong giới sinh lý học, không phải là một hiện tượng bình thường đâu”

Ta liền chêm thêm: “Thật bất hạnh, nếu là hần sớm biết quý quốc đối với tóc mẫn cảm như vậy thì hần đã cạo đầu trước khi đến rồi”

Mặc Hồ Sĩ hiện lên một tia giận dữ nhưng ngay lập tức lại khôi phục bình thường: “Chúng tôi lúc đầu cũng hoài nghi Cổ Ngọc Trân này là giả nhưng trải qua kiểm tra và đối chứng vân tay thì chứng minh được hần đúng thật là Cổ Ngọc Trân. Người của chúng tôi còn phát hiện thêm hần thật sự là không hề giống một ông già mấy mươi tuổi chút nào cả, và điều này khiến cho chúng tôi nghĩ đến một khả năng, đó là hần có một phương pháp đặc biệt nào đó để chống lại sự già yếu”

Nghe thế ta liền vỗ tay bốp bốp, vài giây sau ta nói: “Ý tưởng này có thể đạt được giải Nobel đấy”

Hồ Sĩ tiếp tục: “Vì vậy ngay khi hần vừa tiếp xúc với người đặc vụ phương tây kia thêm lần nữa thì chúng tôi đã bắt hần. Xin chú ý, hành động bắt người của chúng tôi là hoàn toàn hợp pháp.”

Ta gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: “Đúng, hoàn toàn hợp pháp, giống như là bắt tôi tới Đông Berlin này vậy”

Austin nãy giờ vẫn không lên tiếng liền phát ra một tiếng hét giận dữ, hần đã bị ta chọc giận, lạnh lùng nói: “Người có muốn thử phương pháp nói chuyện truyền thống của chúng ta không?”

Ta liếc mắt nhìn hần: “Được chứ, phương pháp nói chuyện truyền thống của các ngươi chính là làm cho đối phương không có cơ hội để nói, ta đây chuyện gì cũng sẽ không nói”

Hồ Sĩ có hơi tức giận, đi tới bên cạnh Austin, xì xào một hồi lâu thì Austin mới đứng lên đi ra ngoài. Thấy thế ta nói: “Trung tá, xin cứ tiếp tục”

Hồ Sĩ nói: “Sau khi bắt Cổ Ngọc Trân thì các chuyên gia y học của chúng tôi đã tiến hành thí nghiệm đối với hần và chứng minh rằng tuổi thực tế của người này phải là từ ba mươi đến bốn mươi tuổi”

Ta cười “ha ha”, nói: “Thật là một phát hiện rất vĩ đại đấy”

Hồ Sĩ lãnh đạm nói: “Mời anh nghe một đoạn thu âm”, tiếp đó hần lấy cái máy thu âm ra, ấn cái nút, miệng cười lạnh nhìn chăm chăm vào ta.

Máy thu âm bắt đầu chạy, ta nghe được tiếng nói của Hồ Sĩ và Cổ Ngọc Trân trong đó.

Hồ Sĩ: Cổ Ngọc Trân, ngươi đã phạm vào luật pháp của Cộng Hòa Dân Chủ Đức, bị bắt về tội danh hoạt động gián điệp có thể bị phán mức tù trên ba mươi năm.

Cổ Ngọc Trân: Tôi...không có, tôi bắt quá chỉ...tôi không có....

Hồ Sĩ: Nếu ngươi chịu khai ra tất cả thì ta có thể cam đoan ngươi bình an rời đi nơi này.

Cổ Ngọc Trân: Được, được, tôi khai.

Hồ Sĩ: Năm nay ngươi được sáu mươi chín tuổi phải không?

Cổ Ngọc Trân: Đúng vậy, tôi tuổi Dần, năm nay sáu mươi chín tuổi.

(Hồ Sĩ hiển nhiên không biết cái gì là “tuổi Dần” nên hỏi thêm một số thứ, mấy lời này toàn không đâu nên ta xin phép lược bỏ)

Hồ Sĩ: Ngươi nói xem diện mạo của ngươi hiện tại có giống một ông già bảy mươi tuổi chút nào không?

Cổ Ngọc Trân: Không giống, tôi càng ngày càng trẻ ra, ba mươi năm trước tóc tôi bắt đầu rụng nhưng từ năm ngoái thì lại bắt đầu mọc ra, thể lực của tôi cũng tốt hơn nhiều so với ba mươi năm trước.

Hồ Sĩ: Ông có biết là do nguyên nhân gì không, Cổ tiên sinh?

Cổ Ngọc Trân: Là một người đã làm cho ta biến thành như vậy..

Hồ Sĩ: Người đó là -

Cổ Ngọc Trân: Người này tên là Vệ Tư Lý, anh ta là một người rất thần thông quảng đại -

Ta vừa nghe đến đó liền nhin không được, tay đập xuống bàn cái “ầm”, kêu lên: “Tên khốn nói bậy bạ gì thế?”

Hồ Sĩ cười lạnh nói: “Anh nghe tiếp nào, đoạn hay còn ở phía sau”

Ta phân bua: “Ông phải tin tôi, lời tên đó nói thật sự là bậy bạ, đối với cái đầu hói bóng lưỡng của hần mọc tóc tôi thật sự chẳng hề biết gì cả”

Hồ Sĩ vẫn lạnh lùng thốt: “Nghe tiếp đi, đoạn hay còn ở phía sau.”

Ta vung chân đá văng cái ghế nhỏ bên cạnh, sau đó ngồi phịch xuống sofa, trong lòng cực kỳ phẫn nộ, tên Cổ Ngọc Trân chết tiệt muốn quậy gì đây? Tại sao lại đem ta lôi vào chuyện này làm cho ta bị đặc vụ Đông Đức bắt đến đây? Người, đừng cho ta gặp mặt, nếu không lần nữa ta sẽ giật từng cọng từng cọng tóc ra khỏi đầu người đó.

Máy thu âm lại phát ra tiếng nói của Hồ Sĩ và Cổ Ngọc Trân.

Hồ Sĩ: Người tên Vệ Tư Lý đã dùng phương pháp gì để làm cho ông trẻ lại vậy?

Cổ Ngọc Trân: Tôi không biết, anh ta nói đó là bí mật của anh ta, trải qua nhiều năm nghiên cứu mới thành công được, tôi là bạn tốt của anh ta nên anh ta đã cùng tôi thương lượng để thử nghiệm phát minh mới.

Hồ Sĩ: Đó là một phát minh cực kỳ vĩ đại, rốt cục anh ta đã làm gì trên cơ thể của ông?

Cổ Ngọc Trân: Điều này.....điều này.....

Hồ Sĩ: Có phải là anh ta đã tiêm cái gì vào cơ thể ông, hoặc là cho ông dùng thứ gì đó?

Cổ Ngọc Trân: Là....tiêm....tiêm. (Nghe đến đây, ta đang giận dữ liền cảm thấy buồn cười liên cười ha ha)

Hồ Sĩ: Người tên Vệ Tư Lý này có phải là một nhà khoa học không? Hay là bác sĩ?

Cổ Ngọc Trân: Không...không phải, anh ta là dạng người gì tôi cũng rất khó để hình dung. Anh ta có bản lĩnh rất lớn, đã từng tiếp xúc với người ngoài hành tinh rất nhiều lần, các ông chỉ cần điều tra một chút thì sẽ biết được.

Hồ sĩ: Anh ta mỗi ngày tiêm thuốc vào cơ thể ông, vậy còn bản thân anh ta thì sao?

Cổ Ngọc Trân: Bản thân anh ta à? Anh ta cũng giống tôi vậy, tuổi tác cũng ngang nhau nhưng nhìn so với tôi bây giờ còn trẻ hơn nhiều. Anh ta có một lực lượng rất đặc biệt, nếu các ông muốn biết bí mật đó thì hãy bắt anh ta về tìm hiểu đi.

Hồ Sĩ nghe ta cười to liền đưa tay tắt máy. Ta cười một hồi mới nói: “Không tồi, bí mật của tôi đã bị phát hiện, ông có tin không, năm nay tôi đã được một trăm hai mươi tuổi rồi”

Hồ Sĩ lạnh lùng thốt: “Nếu anh nắm giữ bí mật về “kháng suy lão” thì cũng không phải không thể tin tưởng. Vệ tiên sinh, chúng tôi đối với anh cũng đã điều tra và biết anh là một người không dễ đối phó, vì vậy chúng tôi đã phái tổng cộng tám người, toàn là tinh anh trong tổ chức tới tìm anh”

Đúng là đóng cửa ngồi trong nhà cũng không yên, tai họa đến thật đỡ không được. Không biết Cổ Ngọc Trân muốn làm cái gì mà lại hại ta như thế.

Ta hít sâu một hơi: “Trung tá, bây giờ dù tôi có nói gì đi nữa thì ông cũng sẽ không tin, hãy để cho tôi đi gặp Cổ Ngọc Trân và hỏi hần xem tại sao hần lại muốn hãm hại tôi”

Lời nói này của ta thật sự là hết sức thành khẩn, Hồ Sĩ nghe xong đáp: “Không thành vấn đề nhưng anh phải biết rằng, việc chúng tôi đã làm thì phải có kết quả, ngay cả Liên Bang Xô Viết cũng đã phái tướng quân Ausitn tới đây, nếu chúng tôi không có được bí mật của anh thì sẽ không hề khách khí đâu”

Ta hít sâu một hơi, rồi hỏi: “Tại sao việc Cổ Ngọc Trân lại muốn gặp Raul ông lại không hỏi?”

Hồ Sĩ nhìn ta: “Hần nói rằng là anh phái hần tới gặp Raul, hần không biết tại rõ nguyên nhân?”

Ta tức giận đến nỗi trước mắt phát ra đầy tinh tú, ta thốt lên: “Hãy để cho tôi gặp Cổ Ngọc Trân, càng nhanh càng tốt.”

Hồ Sĩ suy nghĩ một chút rồi, đứng lên, nói: “Mời theo tôi đến đây.”

Hắn dẫn ta tới một căn phòng rộng lớn rồi bỏ ta lại đó một mình, rồi đi.

Lúc hắn đi khỏi thì ta quan sát một chút, căn phòng này không có cửa sổ, ông thông khí cũng rất nhỏ, cửa thì bị đóng, xung quanh bốn góc tường cái máy, chắc là để theo dõi.

Ta cũng không hề nghĩ đến đào tẩu bởi vì Cổ Ngọc Trân còn chưa được đưa tới, ta còn phải tận tình hết cho hắn một thang thuốc.

Ước chừng khoảng mười lăm phút sau, ngoài cửa phát ra vài giọng nói. Ta lập tức xoay người nhìn về hướng cửa. Cửa mở, Cổ Ngọc Trân đi vào. Tuy nhiên Cổ Ngọc Trân không phải là tự thân đi vào mà là bị người đẩy tiến vào. Có hai người đàn ông tay cầm súng đang đứng phía sau hắn.

Cổ Ngọc Trân bị đẩy vào xong xuôi, cửa lập tức đã bị đóng lại.

Note:

(1) Thống chế Goering: Hermann Wilhelm Göring (12 tháng 1 năm 1893 - 15 tháng 10 năm 1946), là một chính trị gia người Đức, một chỉ huy quân sự và là một trong những người đứng đầu Đảng Đức Quốc xã.

4. Chương 4: Kỳ Tích Của Việc Hồi Phục Tuổi Thanh Xuân

Người đứng trước mặt ta là Cổ Ngọc Trân sao?

Ta và hắn chia tay, thời gian bất quá chỉ hơn một tháng nhưng hắn bây giờ nhìn thì đã trẻ ra hơn rất nhiều, bất luận nhìn thế nào thì cũng chẳng hề giống một ông già bảy mươi tuổi.

Trong lúc còn do dự thì Cổ Ngọc Trân nhìn thấy ta cao hứng đi tới: “Anh đã đến rồi, anh thật sự đã đến. Anh đến rồi thì mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn”

Ta bỏ tay xuống nhưng dùng ngôn ngữ cực kỳ tức giận hét lên: Ông làm vậy là có ý gì? Tại sao lại nói cho bọn chúng biết là tôi làm cho ông trẻ lại?”

Mặt Cổ Ngọc Trân hiện ra vẻ hết sức xấu hổ, cúi người nói xin lỗi ta liền hỏi.

Hắn nói xin lỗi ta xong thì tiếp tục: “Thật sự là vô cùng xin lỗi anh, nếu không phải tôi nói vậy thì không thể đem anh tới nơi này được, mà nếu anh mà không đến thì tôi chết chắc, chỉ có anh mới có thể mang tôi thoát khỏi đây mà thôi”

Nghe được hắn nói như vậy, ta vừa tức giận vừa buồn cười. Thật không ngờ Cổ Ngọc Trân rơi vào trong tay của đặc vụ Đông Đức và người hắn nghĩ có thể cứu hắn chính là ta, vì vậy nên hắn mới nói dối với Hồ Sĩ!

Ta trừng mắt nhìn hắn, trong khoảng thời gian ngắn cả nửa câu cũng nói không ra. Cổ Ngọc mặt vẫn tràn đầy hy vọng, áp sát ta hỏi: “Thế nào? Có phải anh sẽ ngay lập tức mang tôi ra khỏi đây không?”

Ta vươn tay hơi dùng sức đẩy hắn ra, thân hình hắn lảo đảo rồi ngã luôn vào sofa. Ta thật muốn mắng chửi hắn nhưng đối với một tên ngu ngốc như vậy thì mắng chửi có tác dụng gì? Vừa muốn vừa không, thật là một cảm giác khó cảm thụ.

Một hồi lâu sau ta mới đưa tay chỉ vào hắn, nói: “Ông ....tôi thật tình chưa hề gặp qua ai ngu ngốc như ông”

Cổ Ngọc Trân bị ta mắng, tay đưa lên đầu sờ sờ.

Ta biết cho dù là bản thân ta muốn thoát khỏi sự khống chế của đặc vụ Đông Đức cũng đã là việc không dễ dàng, huống chi còn mang hắn theo. Tình hình trước mắt chỉ có thể bảo hắn nói ra hết sự thật, đây mới là biện pháp tốt nhất.

Nên ta liền hỏi: “Ông có biết đã gây họa rồi không?”

Cổ Ngọc Trân mặt mày buồn xo: “Tất cả đều là do cái tên Raul kia, nếu hắn không vượt qua hàng rào Berlin thì mọi chuyện sẽ không xảy ra rồi”

Ta nói: “Ông vì muốn có được hai miếng ngọc kia nên đã liều mình mạo hiểm, vậy có đáng không?”

Miệng của Cổ Ngọc Trân mở to nhưng không có phát ra lời.

Ta nói tiếp: “Hiện tại bọn chúng cứ khẳng khái nghĩ rằng ông có một phương pháp kỳ diệu nào đó chống lại sự già yếu và khôi phục tuổi thanh xuân. Nếu ông thật có biết loại phương pháp này thì ta khuyên ông hãy nói cho bọn chúng nghe đi”

Lời nói này của ta đương nhiên vẫn còn mang tính châm chọc bởi vì ta căn bản vốn không tin Cổ Ngọc Trân biết cái phương pháp “chống lại sự già yếu và khôi phục thanh xuân” kia.

Ai ngờ ta vừa nói như vậy thì Cổ Ngọc Trân lại quơ tay liên hồi, vẻ mặt vô cùng khẩn trương: “Không thể được, không thể được”

Trong khoảng thời gian ngắn ta chẳng biết nói cái gì cho tốt nữa. Cổ Ngọc Trân bặm môi, vẻ mặt kiên quyết: “Tôi tuyệt sẽ không nói với bất cứ kẻ nào.”, hắn ngừng lại một chút rồi lại tiếp: “Nếu anh có thể đưa tôi thoát khỏi đây và giúp tôi tìm được Raul để lấy được hai miếng ngọc kia thì tôi sẽ nói cho anh biết”

Ta ngó người một chút, tiếp đó cười lạnh nói: “Hình như ông thật sự có biết phương pháp thanh xuân bất lão thì phải.”

Cổ Ngọc Trân liếc ta rồi hít sâu một hơi: “Ôi, sao anh còn ngu hơn mấy tên đặc vụ vậy?”

Những lời này của hắn ta không biết là có ý gì, nhưng tiếp theo hắn đưa ngón tay chỉ vào chính hắn thì ta liền hiểu được lời hắn nói là có ý gì.

Ý hắn muốn nói là mọi biến hóa trên người hắn ngay cả đặc vụ Đông đức cũng đã phát hiện ra rồi, sao ta còn chưa tin?

Trong giây phút đó, ta thật sự là cảm thấy rất mơ hồ.

Thanh xuân bất lão (trẻ mãi không già), đây là chuyện không có khả năng! Nhưng là Cổ Ngọc Trân trước mắt, một ông lão bảy mươi tuổi trong vòng thời gian một năm đã trẻ lại như khoảng ba mươi tuổi, là một sự thật sống sờ sờ ra đó.

Rốt cục thì chuyện gì đã xảy ra đây?

Dùng phương pháp tự hỏi đơn giản nhất mà hỏi thì đáp án duy nhất cho câu hỏi chính là hắn đang nắm giữ trong tay phương pháp kháng suy lão và khôi phục thanh xuân!

Bụng ta chứa đầy nghi hoặc, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Cổ Ngọc Trân nhưng miệng không nói nên lời. Mặc dù ta biết rõ trung tá Hồ Sĩ nhất định đang ở một bên giám sát nhưng bởi vì sự nghi hoặc trong lòng ta thật sự quá nhiều, ta nhin không được liên hồi: “Ý của ông là ông ..... ông có biết phương pháp trường xuân bất lão?”

Cổ Ngọc Trân gật gật đầu: “Anh hãy nhìn kỹ tôi xem, nhìn kỹ vào, còn có chuyện gì có thể hoài nghi nữa?”

Hắn nói xong, đứng lên đi tới trước mặt ta, sau đó đưa tay dùng sức kéo da mặt cho ta xem: “Anh xem đi, nhìn kỹ đi, tôi có giống một người bảy mươi tuổi không?”

Ta đành phải thừa nhận hắn không hề giống một người bảy mươi tuổi chút nào. Người đã bảy mươi tuổi, cho dù có bảo dưỡng tốt đến đâu đi nữa thì cũng sẽ còn nếp nhăn trên da mặt, hoặc nếu phẫu thuật thẩm mỹ da mặt thì da trên cơ thể cũng sẽ có nếp nhăn nheo, tuyệt không có khả năng giống như hắn bây giờ. Tuy nhiên, Cổ Ngọc Trân không phải là một nhà khoa học, hắn bắt quá chỉ là một tên thương nhân mà thôi. Đột nhiên dùng một cái lại nắm giữ được một loại phương pháp mà tất cả các nhà khoa học trên thế giới nghiên cứu qua nhiều thế hệ cũng không tìm ra, có thể làm cho một lão già biến thành trẻ trở lại, điều này thật sự là không cách nào khiến kẻ khác tin tưởng.

Cổ Ngọc Trân lại nắm tóc của hắn: “Anh nhìn đi, nhìn tóc của tôi đi, lúc tôi gặp anh thì vẫn còn hói đầu. Anh xem, chưa tới một năm tóc tôi đã mọc ra thế này, tất cả đều là tóc đen, một cọng tóc bạc cũng không hề có”

Ta thật sự là nghĩ không ra thế nào lại vậy nên không thể làm gì khác hơn là nói: “Phương pháp ra sao, ông nói cho tôi biết đi”

Cổ Ngọc Trân lắc đầu: “Bây giờ tôi không nói, chờ khi anh giúp tôi xong thì tôi tự nhiên sẽ báo đáp anh”

Ta cả giận nói: “Nơi này là Đông Berlin, chúng ta hiện đang ở trong tay đặc vụ Đông Đức, ông nghĩ thoát khỏi tay bọn chúng dễ dàng lắm sao?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Tôi thì đương nhiên không được nhưng anh thì được, cho nên mới mời anh tới đây”

Ta lại nắm chặt nắm tay thành quyền, muốn vươn lên nắm lấy cổ hắn một cái nhưng ý nghĩ vừa hiện đã vụt tắt, ta không thể làm gì khác hơn là thở dài một tiếng, bỏ tay xuống: “Thật đáng tiếc, nếu Cục trưởng Cục An Ninh Liên bang Xô Viết là em họ của tôi thì đã có biện pháp rồi”

Cổ Ngọc Trân tiếp lời của ta: “Anh nhất định là có biện pháp, nhất định có. Nói cho anh nghe, chuyện này rất là huyền diệu đó. Anh giúp tôi, tôi đem mọi chuyện kể hết cho anh, anh nhất định sẽ không hối hận đâu, chuyện quả thật rất là kỳ diệu.”

Cổ Ngọc Trân càng nói càng hưng phấn nhưng hắn chỉ nói là chuyện “rất kỳ diệu”, về phần kỳ diệu như thế nào thì hắn chẳng hề lộ ra chút nào, quả thật là con cáo già mà.

Ta trầm hít sâu một hơi, ngồi xuống, nhúu mày suy tư. Mặc dù ta có nghĩ đến mấy phương pháp có thể thoát khỏi đây nhưng cũng không biết có dùng được không. Đột nhiên trong giây phút suy nghĩ lan man thì trong lòng ta hiện lên một tia sáng.

Biện pháp thoát thân này rất tốt, mặc dù ta không phải tình nguyện làm như vậy cho lắm nhưng xem ra không thể làm gì khác hơn là phải dùng nó thôi.

Ta lại hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: “Trung tá Hồ Sĩ, ông hãy mời Cổ tiên sinh ra ngoài một chút, tôi có chuyện muốn bàn với ông”

Cổ Ngọc Trân vừa nghe những lời này thì sắc mặt lập tức hiện lên vẻ kinh hoàng. Ta lập tức nháy mắt ra hiệu với hắn, tiếp đó dùng giọng cực kỳ nhỏ, hơn nữa còn dùng tiếng Trung của vùng phương bắc nói: “Tất cả hãy để tôi an bài cho, hiểu không?”

Cổ Ngọc Trân do dự một chút rồi gật đầu.

Sau tiếng nói lớn của ta thì chưa đầy một phút, cửa đã mở ra. Hai tên cầm súng vừa nãy bước vào nói: “Cổ tiên sinh, mời ông ra ngoài”

Cổ Ngọc Trân đi ra nhưng mắt vẫn liếc mắt nhìn ta một cái, chắc ý hắn muốn nói “tôi muốn ở lại với anh”? Hắn vừa mới ra khỏi phòng thì Hồ Sĩ bước vào. Ta liền dùng tay ra hiệu mời hắn ngồi xuống.

Ta trầm mặc trong chốc lát, Hồ Sĩ cũng không nói lời nào. Một lát sau, ta lên tiếng: “Vừa rồi những lời giữa tôi và Cổ Ngọc Trân ông có nghe được không?”

Hồ Sĩ gật đầu nhưng vẫn không lên tiếng.

Ta nói: “Ông hẳn là biết, đối với sự việc kháng cự lão già đó thì tôi không hề biết gì cả”

Hồ Sĩ suy nghĩ rồi nói: “Hình như là như vậy”

Ta cả giận nói: “Cái gì mà hình như. Cổ Ngọc Trân thật ngây thơ cứ nghĩ rằng tôi có thể cứu hắn ra ngoài.”

Miệng Hồ Sĩ hiện ra một nụ cười: “Sẽ không ai có thể đưa hắn đi cả, hắn là người duy nhất trong lịch sử loài người thoát khỏi sự gia yếu, hắn đối với cả nhân loại rất có giá trị.”

Ta trầm giọng nói: “Nhưng cho dù các người có cắt hắn thành từng mảnh thì chỉ sợ cũng tìm không ra nguyên nhân.”

Hồ Sĩ chỉ “hừ” một tiếng, ta nói tiếp: “Thành thật mà nói thì tôi đối với chuyện càng sống càng trẻ ra cũng thấy hứng thú lắm.”

Hồ Sĩ cười cười: “Có người nào mà không hứng thú chứ?” ”

Ta nhìn hần, nói: “Ông có nghe qua những lời vừa rồi của hần nói không? Nếu như ông cùng tôi hợp tác -”

Ta nói đến đây thì ngừng lại một chút. Hồ Sĩ hết sức thông minh, hần lập tức hiểu được ý tứ của ta, thân thể tiến về phía trước một chút: “Ý anh muốn nói là chờ khi hần đem bí mật nói cho anh thì anh sẽ chuyển cho chúng tôi?”

Ta gật đầu, chờ xem phản ứng của hần.

Hồ Sĩ vẫn không nhúc nhích, qua một hồi lâu mới nói: “Tại sao chúng tôi phải tin tưởng anh? Cổ Ngọc Trân bây giờ đang ở trong tay chúng tôi, đó là con bài tẩy hữu hiệu nhất”

Ta lạnh lùng thốt: “Đó là một con bài đã lật rồi, nếu hần không nói thì các người có thể làm gì hần được đây? Nếu là có ý nghĩ giết hần thì mọi chuyện cũng xong.”

Vẻ mặt của Hồ Sĩ giật giật nhưng hần lập tức nói: “Chúng tôi có rất nhiều phương pháp làm cho hần nói ra sự thật”

Ta không khỏi rung mình một cái, ta hiển nhiên biết bọn chúng có rất nhiều phương pháp làm cho người khai hết mọi chuyện như thôi miên, tiêm thuốc ..... Với những phương pháp này thì cho dù là một gián điệp cứng đầu nhất cũng khó mà giữ kín bí mật, đừng nói là Cổ Ngọc Trân.

Trong lòng ta có chút hối hận về sự thất sách của mình. Hồ Sĩ không có lý do gì để tin tưởng ta, thật sự mà nói thì cho dù Cổ Ngọc Trân có đem bí mật nói cho ta nghe thì ta cũng không định nói nó cho Hồ Sĩ biết.

Tuy nhiên trong tình cảnh hiện tại thì ta phải tiếp tục cùng Hồ Sĩ ngu ngơ ta trá một phen, ta làm ra một bộ dạng hết sức đáng tiếc: “Trung tá, ông đã lựa chọn được phương pháp nào tốt chưa? Bây giờ ông chỉ được phép thành công, không được phép thất bại. Ông hãy ngẫm lại đi, một người đã hơn bảy mươi tuổi thì việc trẻ lại khoảng ba mươi tuổi là ước mong cỡ nào đối với hần, nếu mà làm cho hần thất vọng thì -”

Ta ngừng lại một chút, tiếp đó đưa bàn tay làm ra động tác cửa cổ một cái, lưỡi lè ra.

Sắc mặt của Hồ sĩ trở nên hết sức khó coi.

Ta dọa hần xong lại dùng lời dụ dỗ: “Trung tá, nếu như ông thành công thì theo tôi thấy việc ông trở thành Nguyên soái quân đội của Đông Đức cũng chẳng thành vấn đề. Tướng quân Austin đương nhiên cũng có thể tiến vào Cục Chính Trị của Liên bang Xô Viết”

Uy hiếp rồi dụ dỗ vốn là hành vi rất hèn hạ nhưng đối phó với bọn đặc vụ thì cũng chỉ có thể làm thế mà thôi.

Hồ Sĩ hít một hơi: “Chính bởi vì như thế cho nên tôi mới tin tưởng vào biện pháp của chính mình, không muốn hợp tác cùng anh”

Trong lòng ta thầm mắng một tiếng “thật là một tên lợi hại”, nếu nói thêm gì nữa thì ngược lại sẽ làm cho hần càng thêm nghi ngờ cho nên ta chỉ dùng giọng lạnh nhạt nói: “Ông đã có phương pháp của chính ông, hơn nữa cũng biết rõ hiện tại tôi cùng với mọi chuyện chẳng hề có liên quan, vậy xin hỏi tôi có thể rời đi được chưa?”

Hồ Sĩ chỉ lắc đầu, không trả lời, ta cả giận hỏi: “Thế nào, các người muốn giam tôi bao lâu nữa?”

Hồ Sĩ lạnh lùng thốt: “Anh biết rồi đấy, đây là một chuyện rất bí mật, không thể nào để tiết lộ ra ngoài được”

Ta mơ hồ cảm thấy lạnh cả người và cũng hiểu được sự việc nghiêm trọng rồi. Loại đặc vụ không nhân tính này có chuyện gì mà làm không được chứ? Trong giây phút đó, ta có suy nghĩ sẽ bắt Hồ Sĩ làm con tin để uy hiếp bọn chúng thả ta ra nhưng trong trường hợp nếu tên Austin thà hy sinh Hồ Sĩ cũng không bị uy hiếp thì ta đây nên làm cái gì bây giờ?

Trong lòng ta mặc dù lo lắng nhưng về bề ngoài vẫn đang trấn định, ta nói: “Nếu đã giữ tôi ở lại chỗ này trong thời gian dài thì hãy cho tôi gọi điện thoại báo cho người nhà một tiếng ”

Hồ Sĩ lắc đầu nói: “Không cần, anh chỉ cần nói mấy câu vào máy thu là được, người của chúng tôi sẽ dùng phương pháp nhanh nhất đưa tới tận tay người nhà của anh”

Ta cố dần xuống sự phấn nộ trong lòng, trầm giọng nói: “Tổ, anh rất khỏe, anh bị rơi vào một chuyện hết sức kỳ lạ, và anh đang ở -”

Hồ Sĩ lớn tiếng quát: “Không được nói ra chỗ anh đang ở”

Ta cười lạnh, tiếp tục nói: “Em cứ yên tâm, hoàn cảnh ác liệt hơn thế này anh cũng đã từng trải qua rồi, đừng lo lắng cho anh.”

Hồ Sĩ đứng lên cười nói: “Cơ hội anh đào tẩu thành công chỉ có một phần triệu, đừng cố thử nhé”

Tiếng cười của Hồ Sĩ nghe rất kinh khủng, ta chú ý thấy hắn để tay lên ngực ấn vào, hơn phân nửa là ra lệnh cho bên ngoài mở cửa.

Cửa mở ra, ta vẫn ngồi bất động ở tại chỗ, mắt nhìn ra phía ngoài thì thấy có không ít người đang đứng ngoài cửa. Căn phòng này không có cửa sổ, bên ngoài cửa thì lại có nhiều người như vậy, xem ra cơ hội đào tẩu ngay cả một phần triệu cũng không có.

Hồ Sĩ rời đi và cửa đóng lại. Ta biết Hồ Sĩ sẽ dùng tất cả các phương pháp để ép Cổ Ngọc Trân nói ra bí mật, xem ra Cổ Ngọc Trân sẽ phải chịu một chút đau khổ rồi nhưng đó cũng là do bản thân hắn tự làm tự chịu, không đáng để đồng tình.

Ta cố hết sức lấy lại bình tĩnh và đem tất cả mọi chuyện suy nghĩ lại hết một lần.

Cổ Ngọc Trân đang nắm giữ một phương pháp làm cho con người thoát khỏi sự già yếu. Cơ thể người tại sao lại già yếu, có rất nhiều ý kiến về điều này. Trong y học thì nói rằng tế bào trong cơ thể người tự phân cắt và có hạn chế, ước chừng khoảng bốn năm mươi năm thì sẽ mất đi năng lực tự phân mà tử vong. Tế bào trong cơ thể chết đi thì mọi hoạt động đình chỉ, tánh mạng tự nhiên cũng không thể tiếp tục duy trì. Trong quá trình tế bào tự phân cắt thì tế bào sẽ từ từ suy yếu và sẽ dẫn đến cơ thể già yếu đi.

Giới y học cũng biết rằng trong cơ thể con người có thành phần “Kháng suy lão” nhưng nó chỉ là diễn biến tự nhiên và làm cho cơ thể không có hiện tượng già yếu quá sớm thôi, chứ chưa hề nghe nói qua là “nguyên tố kháng suy lão” đã bị khống chế và có thể làm cho quá trình suy lão chậm lại.

Quá trình sinh trưởng của tế bào là hết sức kỳ diệu. Các nhà khoa học gần đây lại phát hiện ra tuổi thọ của tế bào của con người có hạn chế, cho dù là được nuôi nấng kỹ lưỡng trong phòng thí nghiệm thì cũng trong khoảng hơn năm mươi năm là đã hết tuổi thọ và tử vong, tuy nhiên đối với tế bào ung thư thì lại khác, nó có thể tồn tại lâu dài và sẽ không chết. Song, việc tại sao tế bào lại trở thành ung thư thì các nhà khoa học cho đến nay vẫn còn chưa tìm hiểu được. Tóm lại, chuyện sống lâu và bất lão là đề tài nghiên cứu của không biết bao nhiêu thế hệ nhưng họ cũng chẳng tìm ra, thế thì làm sao Cổ Ngọc Trân lại có thể?

Cổ Ngọc Trân trong vòng một năm, tuổi đã trẻ lại còn khoảng ba mươi. Sự biến hóa của hắn là thật. Ta cũng tin tưởng lời của Hồ Sĩ đã nói “kiểm tra toàn bộ”, thì hẳn nhất định đã đem tế bào của Cổ Ngọc Trân đi nghiên cứu cẩn thận rồi.

Chuyện này lúc bắt đầu thì hết sức bình thường nhưng khi cẩn thận suy nghĩ lại thì thấy đây là một chuyện kỳ lạ nhất trong cuộc đời ta gặp phải: người có thể bất lão, có thể hồi phục tuổi thanh xuân. Nếu như con người có thể sống lâu vô hạn thì sự phát triển của loài người sẽ ra sao đây?

Tần Thủy Hoàng tìm không được phương pháp, giới khoa học tìm không được phương pháp, nhưng tại sao Cổ Ngọc Trân lại tìm được?

Ta càng nghĩ thì càng thấy đầu óc chóang váng nên thôi không nghĩ nữa. Lúc này thì cơn buồn ngủ ập đến, ta đi vào giấc mộng.

Lúc tỉnh lại, ta hoạt động tay chân một chút, tiếp đó ta nghe được tiếng cửa mở vang lên, Hồ Sĩ đi đến với bộ mặt ủ rũ.

Thấy được loại tình hình này, trong lòng ta cảm thấy rất cao hứng. Ta không biết tại hân lại buồn rầu như thế nhưng kẻ địch mà buồn thì ta đây nhất định cao hứng.

Ta đi vào phòng khách rồi cùng hân bắt chuyện: “Trung tá, ông khỏe không? Bụng tôi có hơi đói, ông hãy cho người mang thức ăn đến đi”

Hồ Sĩ hướng về một tên cận vệ phát tay ra hiệu, sau đó hân ngồi xuống làm ra bộ dáng không có gì nhưng ta có thể nhìn ra được trong lòng hân đang hết sức ảo não. Ta cố ý trêu hân: “Trung tá, Cổ Ngọc Trân nhất định đã đem bí mật của hân nói cho ông biết rồi phải không?”

Hồ Sĩ chỉ “hừ” một tiếng, không đáp trả.

Ta ngồi xuống đối diện với hân rồi nói: “Vậy hãy thử sự dụng thuật thôi miên xem sao, tôi dám chắc là các người có rất nhiều chuyên gia thôi miên”

Hồ Sĩ nắm chặt tay rồi gõ lên sofa một chút, chẳng hề phát ra lời nào.

Điều này khiến cho ta rất tò mò: “Thế nào? Đã thử qua rồi nhưng không có tác dụng gì sao?”

Hồ Sĩ trừng mắt liếc ta một cái rồi lên tiếng: “Ba chuyên gia thôi miên giỏi nhất của chúng tôi hôm nay đang lâm vào trạng thái bị thôi miên, thật không biết đã xảy ra chuyện gì và lúc nào mới tỉnh lại nữa”

Ta thầm giật mình, một hồi lâu cũng nói không nên lời.

Thuật thôi miên là một loại thuật khống chế tinh thần hết sức kỳ dị, lực lượng tinh thần của người thôi miên trong tuyệt đại đa số hoàn cảnh thì đều mạnh hơn người bị thôi miên. Khi các nhà thôi miên thi triển thuật và tiến hành ám thị thì người bị thôi miên sẽ lâm vào trạng thái bị thôi miên, và trong ý thức bắt đầu lắng nghe tất cả những chỉ thị mà người thôi miên đưa ra.

Thuật thôi miên là một môn học vẫn hết sức phức tạp. Ta cũng đã từng tốn nhiều công sức nghiên cứu, mặc dù các học thuyết về thôi miên rất nhiều nhưng cũng không có học thuyết nào được công nhận chính thức, tuy nhiên ta vẫn cho rằng lực lượng tinh thần mạnh yếu là yếu tố quyết định hết thảy.

Cho nên, cũng có một tình huống hết sức hiếm khi xảy ra trong lúc thôi miên giữa người thôi miên và người bị thôi miên là xuất hiện sự việc trái ngược. Nếu lực lượng tinh thần của người bị thôi miên mạnh hơn người thôi miên, vậy thì tất cả những ám thị mà người thôi miên đưa ra, toàn bộ sẽ quay trở lại ảnh hưởng đến chính bản thân và sẽ tự lâm vào trạng thái bị thôi miên.

Loại tình huống này đối với người thôi miên mà nói chính là một chuyện rất nguy hiểm. Bởi vì tất cả những ám thị đưa ra đều quay trở lại ảnh hưởng đến chính mình, và không ai biết cũng như không ai có khả năng giải trừ loại ám thị này, nói cách khác, có thể cả đời hân sẽ ở trong trạng thái bị thôi miên vĩnh viễn, trừ khi chết đi.

Ta cũng biết “chuyên gia thôi miên giỏi nhất” từ miệng Hồ Sĩ phát ra chính là cao thủ trong cao thủ. Muốn làm được chuyên gia thì chẳng những phải có được bản lĩnh cùng sự tập trung tinh thần cao độ mà còn phải hiểu được nhiều kỹ xảo trong môn tâm lý học để tiến hành ám thị. Đừng nói là một tên thương nhân như Cổ Ngọc Trân, ngay cả ta cũng khó lòng mà chống lại sự thôi miên của bọn họ.

(Cho đến thật lâu sau này, Hồ Sĩ mới nói cho ta biết, trước khi ta tỉnh lại thì đã có chuyên gia thôi miên đến thôi miên ta, trong trạng thái bị thôi miên, ta cứ một mực nói chuyện gì cũng không biết, cho nên Hồ Sĩ mới tin tưởng ta)

Ta tuyệt đối chắc chắn Cổ Ngọc Trân không biết thuật thôi miên, nếu nói hân dùng lực lượng tinh thần của hân kháng cự lại ba chuyên gia thôi miên thì thật sự là một chuyện không thể tin được.

Tên thương nhân buôn bán cổ vật này, chuyện khó tin phát sinh ra từ người của hân càng ngày càng nhiều. Trong đầu của ta rất nhiều suy nghĩ lướt qua nhưng rốt cuộc cũng nghĩ không ra là tại sao, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là nói: “Xem ra Cổ Ngọc Trân cũng là một chuyên gia trong giới thôi miên”

Hồ Sĩ cả giận nói: “Cái gì mà chuyên gia, hân căn bản chẳng hề am hiểu chút gì cả, nhưng từ trên người hân lại có một cỗ lực lượng thiên nhiên kháng cự phát ra.”

Nghe thấy thế ta suy nghĩ thêm một chút rồi lại hỏi: “Nói vậy thì sao không thử cách khác? Tôi biết các ông có một loại thuốc khi tiêm vào người khác thì nó sẽ khiến cho người đó nói ra tất cả sự thật, tại sao không dùng?”

Hồ Sĩ cũng không trực tiếp trả lời ta về vấn đề này, chỉ là lẩm bẩm: “Người này.... nếu không phải là quái nhân thì chính là siêu nhân.”

Ta lắc đầu nói: “Tất cả đều không phải, chỉ bất quá là trên người của hắn có một chút chuyện rất kỳ lạ phát sinh mà thôi, chứ nếu hắn là siêu nhân thì hắn đã không cần đến sự giúp đỡ của tôi rồi”

Trong lúc không hay không biết ta đã cùng Hồ Sĩ thảo luận về Cổ Ngọc Trân và quên đi hắn là kẻ địch của ta. Xem ra việc tiêm thuốc cũng đã thất bại rồi.

Hồ Sĩ lên tiếng hỏi: “Anh có biết công hiệu của loại thuốc đó không?”

Ta gật đầu: “Biết, đó là một loại thuốc làm cho hệ thống thần kinh của con người mất đi cảm giác và kích thích các tổ chức ký ức trong não khiến cho người bị tiêm không ngừng nói chuyện và đem tất cả ký ức trong đầu biểu đạt ra bằng ngôn ngữ”

Hồ Sĩ thở dài một tiếng, thấy thế ta liền hỏi: “Kết quả thế nào?”

Hồ Sĩ lại dùng sức gõ tay mấy cái vào sofa: “Kết quả là chuyện gì hắn cũng không có nói, hắn sử dụng một loại phương pháp hô hấp rất dài lâu kháng cự lại tác dụng của thuốc, thật sự là không thể tin nổi.”

Ta có chút không rõ hỏi: “Cái gì gọi là phương pháp hô hấp dài lâu?”

Hồ Sĩ liếc mắt nhìn ta một cái, sau đó đứng lên. Xong xuôi, hắn lại khoanh chân ngồi lên sofa, đặt hai tay lên gần đầu gối, tiếp đó từ từ hít vào rồi lại chậm chậm thở ra: “Là như thế này đây, tuy nhiên quá trình hô hấp của hắn so với tôi bây giờ còn chậm hơn nhiều lắm. Phổi của hắn thật kinh người, bởi vì tôi có tính toán qua thời gian, mỗi lần hắn hít hay thở đều kéo dài tới 3 phút 47 giây”

Ta nhìn thấy được Hồ Sĩ làm ra tư thế như vậy bắt chước động tác của Cổ Ngọc Trân thì thật ta chẳng biết nói gì cho tốt nữa.

Người phương tây đối với tư thế như vậy có thể là rất không quen thuộc, nhưng là đối với người Trung Quốc, việc ngồi tĩnh tọa như vậy cũng không có gì xa lạ, đó là tư thế ngồi của các đạo sĩ khi luyện khí gọi là “Song bàn tất thức”.

Theo như lời của Hồ Sĩ kể thì rõ ràng là Cổ Ngọc Trân đang luyện khí. Tuy nhiên việc luyện khí này cũng chẳng có chỗ huyền diệu đặc biệt gì cả, đó chỉ là một loại phương pháp đặc biệt dùng để hít thở mà thôi, nhưng tương truyền là có thể duyên niên ích thọ, cường thân kiện thể. Thực tế nó có một hữu ích thiết thực để chữa trị một số bệnh tật, phương pháp này giống với “Vật lý liệu pháp” của tây y, nó còn được gọi là “Khí Công Liệu Pháp”.

Bởi vì luyện khí là do Đạo gia trong quá trình tu tiên truyền lại cho nên mang không ít sắc thái thần bí, và các danh từ dùng miêu tả cũng hết sức cổ quái, cái gì là “Tiểu chu thiên”, “Đại chu thiên”, “Khí nạp đan điền”, “Thuận mạch nhi hành”, “Nội tức lưu chuyển”, “Đả thông nhâm đốc nhị mạch” ...., còn có cái gọi là “Âm dương”, “Khảm lý”, “Cần khôn”, “Thủy hỏa”, “Long hổ”, “Anh nhi”, “Xá nữ”, “Quy thổ” .... đủ các loại danh từ cổ quái.

Trong tất cả các yếu tố tu luyện khí công thì quan trọng nhất chính là duy trì việc hô hấp càng lâu càng tốt. Ta đã từng luyện qua võ thuật Trung Quốc và trong võ thuật Trung Quốc cũng có một môn luyện tập lúc bắt đầu chính là luyện khí, gọi bình thường là “nội công”, có thể khiến cho thể lực tiềm tàng của con người phát huy đến cực điểm.

Loại phương pháp luyện khí này cũng còn được gọi “Thổ nạp” (hít thở), là một phương pháp kéo dài tuổi thọ và phòng chống bệnh tật. Trong quá trình luyện tập võ thuật thì ta cũng đã từng học qua, đích thật là có công hiệu nhất định. Lúc bắt đầu được vài ngày thì đan điền (1) sẽ có cảm giác nóng lên, hơn nữa còn cảm giác được có một luồng nhiệt di chuyển xuống phía dưới, chạy đến Vĩ Lư Huyệt, sau đó thông qua Vĩ Lư Huyệt thì loại cảm giác ấm áp này sẽ chạy ngược lên thông qua huyệt Thiên Trụ (đây là một huyệt nằm ở sau lưng, ở giữa hai vai), tiếp đó thì tới “Ngọc chẩm” (nằm ở sau ót, cái này ai xem Thiên Long Bát Bộ

đoạn tên mập tứ đại ác nhân sờ ót nhận đệ tử là biết ngay), sau đó lại tiếp tục đi lên, tới “Nê hoàn” (đây còn gọi là “huyết Bách Hội”, nằm ở giữa đỉnh đầu, là một bộ phận quan trọng nhất của cơ thể người). Khi luyện được đến có thể đã thông “Nê hoàn” thì công lực đã đủ thâm hậu.

Tiến thêm một bước nữa thì sẽ cảm giác được luồng nhiệt (còn gọi là “nội tức lưu chuyển”) sẽ chạy qua “Thần đình” (còn gọi là “Án đường” - nằm giữa hai đầu lông mày và trên sống mũi), tiếp đó tới “Thước kiêu” (là một nơi nằm giữa lưỡi và phía trên cằm), rồi đến “Trùng lâu” (còn gọi là “Tuyền ki huyết”, nằm tại vùng cổ và ngực), sau đó tới “Giáng cung” (còn gọi là “huyết Thiên Trung hay Đản Trung”, nằm ở vị trí giữa hai đầu vú), cuối cùng hạ xuống “Khí hải” (dưới rốn 3cm), rồi quy nạp vào “Đan điền”.

Một vòng chu chuyển như vậy, trong khí công còn gọi là “Tiểu chu thiên”. Ở đây ta xin mạn phép giới thiệu một chút về những điều cơ bản của khí công là vì muốn nói rõ một điểm: khí công, thở nạp cũng không phải là chuyện tưởng tượng trong tiểu thuyết võ hiệp, mà là chuyện có thật, là một loại phương pháp tu luyện và quả thật có công hiệu cường thân ích thể.

Phương pháp tu luyện khí công của các môn các hộ rất nhiều, lúc này điều duy nhất mà ta đang nghĩ đến chính là: Cổ Ngọc Trân đang luyện khí công.

Nghĩ đến đây ta không nhịn nổi muốn cười to lên. Vì hần luyện khí công nên tình hình sức khỏe được cải thiện và làm cho hần trông trẻ ra, và thật không ngờ lại đạt đến tình trạng như thế. Còn người phương tây thì lại ngộ nhận rằng hần nắm giữ bí mật của “nguyên tố kháng suy lão”. Đúng thật là sai một ly, đi một dặm.

Ta suy nghĩ một hồi, đang muốn cười thành tiếng, nhưng trong nháy mắt ấy có một dòng suy nghĩ xẹt qua khiến ta cười không nổi. Cổ nhiên, luyện phương pháp thở nạp có thể khiến cho thân thể người mạnh khỏe, nhưng tình huống của Cổ Ngọc Trân thì quả là đặc biệt quá rồi.

Tu luyện khí công phải tuân tự tiệm tiến, bình thường phải tu luyện ít nhất ba hay năm năm thì mới có thể nhìn thấy được chút công hiệu, tuy nhiên Cổ Ngọc Trân lại chỉ mới tu luyện trong một năm và đã biến thành một con người hoàn toàn khác hần. Trên đời, các loại các dạng phương pháp luyện khí rất nhiều, có lẽ có một loại phương pháp đặc thù nào đó nhanh chóng luyện thành chăng? Nhưng nếu có thì đó cũng quyết không phải là một chuyện dễ dàng!

Để có thể hiểu được “Khí công” rõ ràng hơn một chút, chúng ta có thể đọc tiểu thuyết Thiên Long Bát Bộ của tác giả Kim Dung.

Trong “Thiên Long Bát Bộ”, một người tên là Du Thần Chi trong lúc vô tình đã có được một quyển sách do Đạt Ma Lão Tổ truyền lại, gọi là “Dịch Cân kinh”. Hần hoàn toàn không hề am hiểu pháp môn luyện khí, nhưng theo sự hướng dẫn của hình vẽ trong “Dịch Cân kinh” thì hần tạo ra một tư thế y chang trong hình, bắt chước tư thế trong hình và tưởng tượng trong đầu theo những điểm đỏ nằm trên bức hình, sau đó hần mơ hồ cảm giác được có một luồng khí cực lạnh đang chạy trong cơ thể... và khi đứng lên thì cảm giác đó liền biến mất.”

Đây cũng là một loại phương pháp thành công tương đối nhanh nhưng đâu phải kẻ nào có Dịch Cân Kinh cũng có thể tập được.... chỉ là pháp môn tu tập có chút không đối và cần phải khám phá ra “ngã tướng, nhân tướng” (4)....”

Còn cái gì gọi là “Khám phá ngã tướng, nhân tướng” thì chỉ sợ cũng cần rất nhiều thời gian để giải thích. Tuyệt đại đa số người cả đời sợ rằng cũng khám phá không ra, ta cũng không tin một tên gian thương như Cổ Ngọc Trân lại có thể khám phá.

Trong lòng ta vẫn như cũ tràn đầy nghi hoặc, nhưng cuối cùng cũng chẳng tìm được lý do gì để giải thích.

Hồ Sĩ nhìn ta hỏi: “Anh đang suy nghĩ gì vậy?”

Vừa nghe được câu hỏi của hần, ta liền ngẩn ra. Điểm mà ta đang suy nghĩ chính là Cổ Ngọc Trân vắng mặt một năm nhất định chính là để luyện khí công, nhưng làm sao ta có thể giải thích với tên tây dương này đây? Cái gì gọi là “Xá nữ”, cái gì gọi là “Anh nhi”.... Trong “Hoàng đế nội kinh” thì đề cập đến “Tinh, thần, khí”, trong Đạo Đức Kinh của Lão Tử thì có nói “Hư kỳ tâm, thật kỳ phúc”; cần sử dụng bụng và mũi hít thở, còn gọi là “Thai tức”, và phải đem nhâm, đốc nhị mạch đã thông thì mới có thể xem như là

thành công bước đầu... Nếu tất cả những thứ này mà đem nói cho một tên tây dương nghe thì chẳng khác nào “đàn gảy tai trâu”, làm sao hắn hiểu được.

Song điều ta không ngờ tới chính là ta đã quá xem thường Hồ Sĩ, ta suy nghĩ một chút rồi lựa lời giải thích: “Cái tôi nghĩ đến chính là Cổ Ngọc Trân đã từng học qua một loại phương pháp truyền thống gì đó của Trung Quốc liên quan đến việc giúp đỡ cho cơ thể phục hồi, loại phương pháp này là khống chế việc hít thở, và khi đạt tới mức cao có thể khiến cho người ta nhìn trẻ hơn so với tuổi thật”

Ta dùng những lời đơn giản nhất nói ra nhằm làm cho hắn hiểu được.

Thật không ngờ Hồ Sĩ vừa nghe đã nói: “Tôi biết, cái anh đang nói chính là ”khí công“.”

Ta ngẩn người, còn chưa kịp trả lời thì Hồ Sĩ lại nói: “Khí công đích thật có một công dụng nhất định nhưng tôi tuyệt đối không tin rằng học xong phương pháp hô hấp có thể khiến cho tế bào của con người trẻ lại giống như khoảng ba mươi tuổi. Tôi đã từng nói chúng tôi đã kiểm tra qua thân thể hắn, hắn nhất định có dấu một bí mật làm cho người già biến thành trẻ”

Ta thật không có biện pháp tiếp tục giải thích. Khí công đích thật chỉ có thể làm cho người già nhìn trẻ hơn so với tuổi mà thôi, còn việc khỏe mạnh như lúc còn trẻ thì cái đó phải gọi là “phản lão hoàn đồng” và nó đã vượt ra xa khỏi phạm vi của khí công rồi, và phải nói đó là bước đầu cho việc từ người biến thành thần tiên. Nếu nói người thật sự có khả năng dùng phương pháp tu hành nào đó mà biến thành thần tiên thì thật là chuyện quá khôi hài đi, ngay cả bản thân ta còn không tin thì lấy cái gì mà giải thích cho Hồ Sĩ đây.

Ta suy nghĩ một hồi rồi nói: “Vây chỉ còn lại một cách duy nhất là khiến cho hắn tình nguyện nói ra thôi”

Ta nói xong thì ngừng lại một chút, sau đó nghiêm túc hỏi hắn: “Đã thử qua ”Bào lạc” (3) chưa?”

Hồ Sĩ nghe xong không hiểu, hắn mở to hai mắt nhìn ta rồi hỏi lại: “Cái gì gọi là ”Bào lạc“?”

Ta cười to một trận, sau đó đem cái gì gọi là “Bào lạc” giải thích cho hắn nghe. Lần này thật là đã chọc giận Hồ Sĩ, hắn giận dữ đứng lên, lạnh lùng nói: “Tôi hiện đang muốn thử cái “Bào lạc” đó trên người của anh đây”

Ta thần nhiên trả lời: “Ông sẽ không bởi vì ông còn có việc phải nhờ đến tôi để có thể moi ra bí mật của Cổ Ngọc Trân”

Hồ Sĩ lại trở nên ảo não, ngồi phịch xuống sofa, ta liền nói tiếp: “Trung tá, biện pháp của tôi là biện pháp tốt nhất đó. Ông đừng ngại cứ thử một lần xem, tôi ở chỗ này đợi ông”

Hồ Sĩ nhìn ta một chút, xem chừng còn nghi ngờ, ta lại nói tiếp: “Hay là chúng ta hãy cùng nhau tiến hành là được”

Hồ Sĩ hỏi: “Làm thế nào để cùng nhau tiến hành?”

Ta nói: “Chúng ta đồng thời triển khai hoạt động, ông cứ tiếp tục ép hỏi Cổ Ngọc Trân, còn tôi thì đi làm chuyện của tôi, nếu mà ông thất bại nữa thì khi đó hãy để tôi một mình tiến hành”

Hồ Sĩ hừ một tiếng: “Vẫn là vấn đề trước đây, tôi lấy gì để tin tưởng anh đây?”

Ta trả lời hắn: “Đã không còn phương pháp thì chi bằng hãy đánh cuộc một ván, thật sự mà nói thì ông không thể không chơi ván bài này được. Chơi, còn có hy vọng thắng, không chơi thì thua chắc”

Môi của Hồ Sĩ giật giật vài cái, một hồi lâu sau hắn mới lên tiếng: “Bước đầu tiên anh sẽ làm gì?”

Trong lúc này trong đầu ta đã có một kế hoạch.

Bí mật của Cổ Ngọc Trân có thể có liên quan đến việc luyện khí công, đây là giả thiết của ta. Muốn từng bước chứng thực thì phải để chính tự miệng của hắn nói ra. Mặc dù Cổ Ngọc Trân đã nói là chỉ cần ta giúp hắn, hắn sẽ đem bí mật nói cho ta biết, tuy nhiên tên hồ ly như hắn thì nói chuyện không thể quá tin tưởng. Hắn có việc cầu ta, tự nhiên sẽ phải nói như vậy, giống như trong tình hình này ta phải lừa gạt Hồ Sĩ vậy. Sự việc biến đổi thì cái gì cũng khác.

Cho nên ta phải có một biện pháp khiến cho hắn phải nói thật với ta, và biện pháp này chính là phải lấy được hai miếng ngọc của Raul.

Cổ Ngọc Trân chính là muốn có hai miếng ngọc nên mới vội vàng chạy tới Đông Đức này, thái độ và hành động của hắn đã vượt ra khỏi mục tiêu kiếm tiền của một thương nhân, cho dù hắn có yêu thích cổ vật thế nào đi nữa thì cũng không thể làm ra những điều như thế được. Đối với hắn mà nói thì nhất định có một nguyên nhân cực kỳ đặc biệt, nhưng là nguyên nhân gì thì hiện tại ta còn chưa biết được. Tuy nhiên ta biết chắc một điều là nếu ta có được hai miếng ngọc kia trong tay thì ta nhất định có thể khiến cho hắn nói ra tất cả.

Cho nên ta nói với Hồ Sĩ: “Bước đầu tiên là ta phải đi gặp Raul, ông hãy sắp xếp đi”

Hồ Sĩ ngăn người: “Raul thì có liên quan gì đến chuyện này? Tại sao anh lại muốn gặp hắn?”

Ta tự nhiên không thể đem mọi chân tướng nói cho hắn nghe. Nếu một khi tiết lộ thì hai miếng ngọc kia nhất định sẽ rơi vào tay hắn, ta liền đáp: “Tôi có thể khẳng định với ông là Raul không hề liên quan gì tới chuyện này nhưng tôi phải gặp được hắn một lần”

Hồ Sĩ hết sức tinh minh, hắn lắc đầu: “Không được, nếu anh không nói ra nguyên nhân anh muốn gặp hắn thì tôi sẽ không sắp xếp gì cả”

Ta cười lạnh một tiếng: “Được, vậy thì khỏi bàn cãi gì nữa, ông cứ ở đó mà chờ đợi thất bại đi”

Hồ Sĩ có vẻ cực kỳ tức giận, hiển nhiên là trong cuộc đời đặc vụ của hắn cho tới bây giờ cũng không có xảy ra chuyện như vậy, hắn nhìn chăm chăm vào ta: “Anh có biết là tôi có thể tùy tiện sắp xếp một tội danh cho anh để anh bóc lột vài chục năm không?”

Ta cười “ha ha”: “Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nghe qua lời đe dọa nào yếu ớt như thế, đối với chuyện bản thân mình biết rõ không làm được thì tốt nhất nên ngậm nó trong miệng đi, đừng có phun ra”

Hồ Sĩ trở nên cực kỳ phẫn nộ, còn ta chỉ lạnh lùng nhìn hắn, giằng co khoảng chừng được mười phút thì hắn lên tiếng: “Được, anh có thể đi gặp hắn”

Ta nói: “Nơi mà tôi gặp mặt Raul không được lắp đặt thiết bị nghe lén và cũng không được sắp đặt người đứng bên cạnh, nếu hắn đang bị giam trong ngục thì khi tôi đến gặp, tôi có quyền lựa chọn chỗ sẽ gặp hắn”

Hồ Sĩ háng giọng, ta cười nói: “Cái ghế Nguyên Soái đang chờ ông đó”

Vẻ mặt của Hồ Sĩ từ từ chuyển đổi, hòa hoãn rất nhiều: “Trong tư liệu chỉ nói anh là kẻ khó đối phó, quả thật sự là quá sai lầm”

Ta cười cười: “Sai chỗ nào?”

Hồ Sĩ nói: “Anh thật không phải người mà là một con quỷ, không phải khó đối phó mà quả thực là không cách nào đối phó.”

Ta tiếp lời hắn: “Dem những lời đó giữ lại cho bản thân ông đi”

Vừa nói hết câu thì cửa được mở ra, có người đẩy xe thức ăn bước vào, ta vội nói: “Tôi phải dùng bữa cái đã, ăn xong rồi tôi muốn gặp Raul ngay, ông hãy sắp xếp đi”

Hồ Sĩ gật gù đầu rồi đi ra ngoài. Mở nắp đây, ta thấy được bữa ăn thật phong phú. Ta cũng không khách sáo, chén hết mọi thứ.

Ngay lúc ta ăn xong xuôi thì Hồ Sĩ bước vào, nói: “Chúng ta đi thôi.”

Ta hỏi: “Chúng ta?”

Hồ Sĩ nói: “Tôi và anh cùng đi, sau đó anh vào gặp Raul”

Ta cười: “Hiểu rồi, gặp Raul xong ông áp giải tôi trở về đây chứ gì”

Hồ Sĩ không nói gì nhưng bộ dáng của hắn đã trả lời tất cả. Ta cũng chẳng thể nào từ chối hắn nên đành phải đi cùng hắn. Ta và hắn, kẻ tám lạng người nửa cân, ai cũng chẳng làm gì được ai.

Note:

(1) Khí hải: xem tại đây

(2) Đan điền: xem tại đây

(3) Bào lạc: là một hình thức tra tấn cổ xưa của Trung Quốc thời vua Trụ nhà Thương. Người tra tấn bị buộc vào một cột trụ bằng đồng nung đỏ. Xem Đắc Kỷ Trụ Vương để biết thêm.

(4) Ngã tướng, nhân tướng: đây là nhị tướng trong tứ tướng được đề cập trong kinh Kim Cang bao gồm: ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng.

Tứ tướng có hai thứ:

Mê Thức Tứ Tướng của phàm phu: Chấp thật cái thân ngũ uẩn này là ta, gọi là ngã tướng. Bỏ ngã tướng chấp vào toàn nhân loại gọi là nhân tướng. Bỏ nhân loại chấp vào toàn chúng sanh gọi là chúng sanh tướng. Bỏ chúng sanh tướng cho là chỉ có Chân Như Phật tánh vĩnh viễn tồn tại trong thời gian gọi là thọ giả tướng (thọ là thời gian).

Mê Trí Tứ Tướng của bậc Thánh: Bậc Thánh tâm biết có sở chứng, dù chứng đến thanh tịnh Niết bàn đều thuộc về ngã tướng. Nay ngộ thêm một bậc, biết chẳng phải ta chứng, siêu việt tất cả chứng, nhưng còn cái tâm năng ngộ gọi là nhân tướng. Nay tiến thêm một bậc nữa, liễu tri năng chứng năng ngộ là ngã tướng nhân tướng, chỗ ngã tướng nhân tướng chẳng thể đến (năng chứng năng ngộ chẳng thể đến), chỉ còn tâm liễu tri, gọi là chúng sanh tướng. Rồi tiến thêm một bậc nữa, chiếu soi tâm liễu tri cũng bất khả đắc, chỉ một giác thể thanh tịnh, gọi là cứu kính giác, tất cả Tịch diệt, cũng gọi là Niết bàn. Nếu còn trụ nơi Niết bàn thì mạng căn chưa dứt, gọi là thọ giả tướng.

Xin tham khảo thêm kinh Kim Cang để biết thêm chi tiết.

5. Chương 5: Đáng Giá Dừng Tính Mạng Trao Đổi

Tuy nhiên Hồ Sĩ dường như có máy quét ý nghĩ nhìn thấu ý đồ của ta vậy, trên mặt vẫn giữ vẻ cười lạnh lùng nguyên thủy. Thấy hần như thế, mặc dù vẻ bề ngoài của ta cố làm ra vẻ như không có chuyện gì nhưng trong lòng thì lại nhịn không được âm thầm mắng chửi hần.

Những vật kiến trúc được làm nên nơi đây đều là vì sự phòng vệ mà thiết kế, ngay khi ta vừa bước ra khỏi cửa phòng thì nhìn quanh nhưng cũng không biết là đang ở tầng nào nữa. Cái ta nhìn thấy chỉ là một cái hành lang hình chữ “Thập”, bộ phận ở trung tâm là một cái không gian hình tròn. Có một căn phòng bằng thủy tinh, bên trong có chứa rất nhiều màn hình cùng thiết bị, vừa nhìn đã đoán ra là chúng được dùng cho việc giám sát theo dõi. Trong phòng có cả thầy sáu người, hai người đang phụ trách theo dõi màn hình về tình hình nơi này, còn bốn người khác thì đang ngồi ở một bên, trước mặt của bọn họ là một loại vũ khí rất hiếm thấy.

Đó là thiết bị phóng hỏa tiễn loại nhỏ, mục tiêu của nó là nhắm ngay vào cái hành lang chữ “Thập”. Trong hành lang, ngoại trừ có rất nhiều người canh gác ra, trên tường đều có bố trí các họng súng lộ ra ngoài, xoay tròn liên tục.

Ta đoán những họng súng trên tường kia chắc chắn là do người ngồi trong căn phòng thủy tinh kia điều khiển.

Ở phía cuối của hành lang chữ “Thập” có một cánh cửa rất dày làm bằng thép. Không đề cập đến việc mở cửa khó khăn, trên thật tế thì ngay cả một con ruồi cũng sẽ không có cơ hội nào để bay đến trước cửa mà không bị phát giác, và càng không có cơ hội nào để có thể thoát được những nòng súng và đám thủ vệ kia.

Khó trách tại sao Hồ Sĩ lại tự tin và bình tĩnh như vậy. Ở chỗ này đích thật là không thể trốn thoát.

Tuy nhiên Hồ Sĩ thật sự là cười quá sớm rồi, hần không hề nghĩ đến biện pháp đơn giản nhất để rời đi nơi này, đó chính là có hần đi cùng, và lúc này thật sự hần đang đi cùng ta!

Khi Hồ Sĩ đi qua, toàn bộ thủ vệ đều hành lễ với hần. Nhìn bộ dáng của hần thì ta biết tên này có dự vọng đối với quyền lực hết sức mãnh liệt, xem ra lời dụ dỗ bằng cái ghế “Nguyên soái” quả là rất đúng đắn.

Hai người chúng ta vẫn đi về căn phòng thủy tinh nằm ở trung tâm. Khi đi tới nơi đó thì liền nhìn thấy được có bốn cái thang máy cửa đang đóng chặt. Hồ Sĩ nhắc tay lên ra hiệu cho người bên trong căn phòng thủy tinh, tiếp đó một cánh cửa thang máy mở ra.

Bước vào thang máy, ta phát hiện ra thang máy ở đây không giống với thang máy thông thường trong các tòa nhà lớn khác, nó không có bảng điện tử bấm số hay bất cứ gì khác, trống trơn. Cửa thang máy đóng lại rồi chạy thẳng một mạch, sau đó dừng lại, cửa mở ra, ta nhìn thấy có một chiếc xe đang đậu chờ sẵn trước cửa thang máy. Hồ Sĩ hướng ta ra hiệu mời ta lên xe.

Chiếc xe đang đậu kia là một chiếc xe chở hàng cỡ trung. Cửa xe rất dày và nặng, không gian trong xe không lớn bởi vì bốn bức tường bên trong xe được làm hết sức dày, thoát nhìn thì trông rất giống thùng xe đông lạnh.

Ta thầm nén cơn tức: “Các ông không có chiếc xe nào dễ coi hơn một chút sao?”

Hồ Sĩ lạnh lùng trả lời: “Chiếc xe này thích hợp với anh nhất đó”

Ta cũng không lên tiếng nữa, dù sao mục đích của ta là gặp được Raul, mọi chuyện sau đó có thể chậm rãi mà tính tiếp.

Ta bước vào trong xe. Bên trong chỉ có duy nhất một chiếc ghế da, ta ngồi xuống, cửa xe lập tức đóng lại. Trong xe có một bóng đèn và hiển nhiên đó cũng là một thiết bị giám sát.

Hồ Sĩ không có đi cùng xe với ta, khi xe chạy tới trước ngục giam thì cửa xe mở ra, ta nhìn thấy được “những đồng chí hoan nghênh” đang đứng đó, trong đó có hơn một trăm tên lính cai ngục và hơn một trăm tên quan chức.

Ta xuống xe, Hồ Sĩ liền hỏi: “Anh muốn gặp Raul ở đâu?”

Ta lập tức trả lời: “Trong văn phòng của giám ngục trưởng.”

Hồ Sĩ dùng mắt trừng ta một cái, sau đó gạt đầu rồi hắt lại cùng ta đi vào ngục giam, có hai tên lính đang chỉ huy thủ vệ phân tán ra để lấy đường đi.

Văn phòng của giám ngục trưởng rất u ám và đơn sơ. Trong khoảng vài phút ta không có cách nào để xác định Hồ Sĩ có gắn thiết bị nghe lén tại đây hay không nữa? Ta đứng chờ trong phòng được một chút thì cửa mở ra, hai tên lính cai ngục áp giải một thanh niên khoảng hai mươi mấy tuổi, mày râu mắt to đi đến.

Ta phát tay ý bảo hai tên cai ngục lui ra ngoài, bọn họ liền lui ra và đóng cửa lại. Ta thầm đánh giá tên thanh niên này, hắt xem ra là người rất đơn giản, mặt mày đang sầu não. Ta nghĩ thầm chỉ bởi vì một phong thư đùa giỡn của ta mà hắt thật sự muốn vượt qua hàng rào Berlin thật, và bây giờ phải ở trong ngục chịu khổ, trong lòng có chút hối hận.

Raul hiển nhiên không biết ta là ai, hắt dùng một ánh mắt hết sức nghi hoặc nhìn và đánh giá ta. Ta thở dài một tiếng: “Raul, tên tôi là Vệ Tư Lý, tôi chính là người mà anh đã gửi thư đến hỏi việc đó”

Raul chớp chớp mắt, ta lại nói: “Trong lá thư đó anh có gửi kèm theo hai tấm hình của hai vật bằng ngọc và nói là ông nội của anh mang về từ Trung Quốc”

Raul cuống quýt gạt đầu: “Có thể khiến cho anh từ xa xôi tới đây thì nhất định hai món đồ đó rất là quý giá?”

Ta thật nghĩ không ra hắt sẽ mở miệng nói với ta như vậy. Thật ra ta cũng không biết chúng là thứ gì, nhưng nếu Cổ Ngọc Trần đã nhận biết chúng và nóng lòng muốn có chúng như vậy thì chúng nhất định phải là một báu vật hiếm có, cho nên ta gạt đầu: “Đúng vậy, rất quý giá.”

Mặt của Raul hiện lên vẻ hưng phấn, ta nhìn không được nói tiếp: “Kỳ thật điều quan trọng bây giờ là sự tự do của anh, tiền bạc đối với anh lúc này là không có ý nghĩa”

Raul hít sâu một hơi: “Đúng, đúng, nếu tôi có thể vượt qua hàng rào kia thì còn gì bằng”

Ta nói: “Tôi có thể giúp anh có được tự do và cũng có thể cho anh một số tiền tương đương giá trị của hai món đồ anh có. Bây giờ anh có thể nói cho tôi biết hai miếng ngọc kia đang ở đâu không?”

Mặt của Raul đột nhiên hiện lên vẻ rất cảnh giác, vẻ bề ngoài trông rất đơn giản của hắn đã biến mất không còn, có lẽ trên đời này vốn không có người nào như thế cả, hắn chớp chớp mắt rồi nói: “Chờ một chút, bây giờ tôi không thể nói cho anh nghe được”

Ta không khỏi chút tức giận: “Anh nói vậy là sao?”

Raul đáp: “Tôi muốn có tự do và tiền trước đã”

Nhìn tên ngu ngốc này toát ra cái vẻ mặt tự cho mình là thông minh vật thì ta thật tức muốn hốt cho hắn một thang. Ta nghiêm túc nói với hắn: “Hai miếng ngọc kia bây giờ ở đâu, mau nói cho tôi biết rồi tôi sẽ hoàn thành lời hứa của mình”

Raul lại tự cho mình là đệ nhất thông minh trong thiên hạ: “Không, tôi muốn có tự do và -”, ta không đợi cho hắn nói hết câu liền rống lên: “Mau nói đi.”

Raul vẫn đang cúi đầu, thái độ xem ra hết sức kiên quyết, ta liền chuyển giận dữ thành tươi cười, thật chẳng biết nói gì nữa. Chuyện vốn đã phiền toái rồi, bây giờ lại còn gặp tên ngu ngốc Raul này nữa, thật chẳng biết phải làm sao?

Ta thật sự mất đi kiên nhẫn, không muốn cùng loại người ngu ngốc này dây dưa nữa, cứ giao hắn cho Hồ Sĩ xử lý là xong.

Ta “hừ” một tiếng: “Được, người không nói, trung tá Hồ Sĩ sẽ có biện pháp hay làm cho người nói ra”

Ta cũng không ngờ rằng cái tên Hồ Sĩ lại có uy lực đến thế, Raul vừa nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi, thân thể cũng không tự chủ được phát run, dùng ánh mắt thương cảm nhìn ta.

Ta cảm thấy không đành liền xuống giọng: “Mau nói cho tôi biết.”

Ta vừa nói vừa nắm ngực áo của hắn lôi hắn lại, lúc này thì ta liền phát hiện ra trên chiếc áo tù nhân của hắn đang mặc có ba cái nút áo mới tinh, vì theo lệ thường thì áo của tù nhân không sử dụng nút, chỉ dùng để trông vào như áo thun mà thôi.

Kể tiếp chưa vượt quá hai giây thì ta đã phát hiện ra ba cái nút kia là ba thiết bị nghe lén.

Ta không khỏi thầm mắng bản thân mình “thật ngu ngốc”. Ta chọn văn phòng của ngục giam trưởng để gặp mặt Raul là vì muốn không cho Hồ Sĩ biết được câu chuyện của ta và Raul nói, tuy nhiên Hồ Sĩ thật sự không cần thiết phải để ý tới ta gặp Raul ở đâu, hắn chỉ cần đem thiết bị nghe lén đặt trên người của Raul là được.

Cuộc đối thoại vừa rồi của chúng ta, Hồ Sĩ đã hoàn toàn nghe được và cũng may mắn là sắp vào điểm trọng yếu thì ta lại phát hiện ra sự xảo hoạt của Hồ Sĩ.

Ta buông tay ra, sau đó chỉ chỉ vào ba cái nút áo rồi hướng Raul làm vài dấu hiệu, Raul nhìn thấy lập tức hiểu được, vẻ mặt liền hoảng hốt.

Ta lấy ra bút ra giao cho Raul, ý bảo hắn không nên mở miệng nữa, vừa làm ta vừa nói: “Hai món đồ bằng ngọc kia là cổ vật, tôi có thể giúp anh bán chúng, được bao nhiêu thì toàn bộ đều cho anh, là tôi không tốt, đã bảo anh vượt qua hàng rào Berlin cho nên tôi muốn làm giúp anh việc này để chuộc lỗi”

Mấy câu nói đó là nói cho Hồ Sĩ nghe, làm phân tán sự chú ý của hắn khiến cho hắn tưởng rằng hai món đồ kia chỉ là hai món cổ vật có giá trị cao mà thôi. Và về phần làm như thế có thể gạt được Hồ Sĩ hay không thì lúc đó ta cũng không có thời gian suy nghĩ. Tuy nhiên tên heo ngốc Raul này nghe ta nói xong lại nghiêng răng nghiêng lợi nhìn ta như muốn ăn tươi nuốt sống.

Hắn suy nghĩ một hồi rồi mới viết chữ vào lòng bàn tay, ta đọc được: “Ở tại vùng phụ cận của hàng rào, lúc đó tôi đang bị đuổi bắt nên đã đem đồ giấu vào trong một viên gạch ở góc tường”

Tiếp theo, hắn lại vẽ ra một tấm bản đồ rất đơn giản, sau đó lấy vạt áo chùi đi chữ trong lòng bàn tay.

Ta nói tiếp: “Anh vẫn còn không chịu nói sao? Thật ra hai món đồ bằng ngọc kia cũng không phải là có giá trị cao lắm đâu, có thể hy vọng của anh đối với chúng hơi quá lớn đó. Được rồi, nếu chúng ta gặp mặt nhau mà không có kết quả gì thì cứ mặc kệ vậy”

Lần này Raul bỗng nhiên thông minh hẳn lên, hần giả vờ thở dài một hơi: “Được, được, tôi nói. Lúc tôi bị đuổi bắt thì tôi đã ném chúng đi, hiện tại không biết có tìm thấy nữa hay không?”

Nếu hần không nói như vậy mà thêm vào như sau thì thật tốt quá: “Thật xui xẻo, nếu không có chúng nó thì tôi đã sống yên ổn tại quê nhà rồi, làm sao mà lại ở trong ngục giam được. Anh đường nhắc tới chúng trước mặt tôi nữa ..... vừa rồi tôi nghĩ là ..... có thể gạt anh một số tiền cho nên tôi mới kiên trì muốn anh thực hiện điều kiện của tôi trước, thật ra tôi không có đồ gì để đưa cho anh đâu”

Raul đột nhiên mở miệng thốt ra những lời đó, mặc dù có thể không thể gạt được Hồ Sĩ nhưng cũng tốt, ta cũng hít sâu một hơi: “Vậy thì chẳng còn biện pháp nữa nhưng tôi hứa sẽ hết sức trợ giúp cho anh.”

Ta nói xong bỏ đi đến trước cửa, đưa tay mở cửa rồi đi ra. Đột nhiên nhìn thấy ta bước ra, mấy tên lính đèn khấn trương cả lên, chúng còn đồng thời chĩa súng vào người ta, lúc này Hồ Sĩ cũng đang chạy vội tới.

Ta ra hiệu cho Hồ Sĩ là ta muốn rời khỏi. Tiếp đó ta và Hồ Sĩ đi ra rồi cùng bước vào trong xe.

Ta hiện đã biết được hai miếng ngọc kia đang giấu ở đâu, vì vậy cũng không vội đi tìm chúng. Ta biết Hồ Sĩ nhất định đang rất nóng lòng muốn nói chuyện cùng ta cho nên ta làm ra bộ dáng không hề để ý tới hần.

Hồ Sĩ rốt cục nhìn không nổi nữa, hần mở miệng: “Có phải hai miếng ngọc của Raul là cổ vật rất đáng giá không?”

Ta làm bộ vừa sợ vừa giận: “Ông ..... nghe lén hả?”

Hồ Sĩ nở nụ cười hết sức giảo hoạt, từ vẻ giảo hoạt trên mặt của hần ta biết ta đã thành công gạt hần. Hồ Sĩ nhìn không được cười nói: “Đối phó với anh phải có một chút phương pháp đặc biệt. Hai món đồ bằng ngọc kia có phải là rất đáng giá hay không? Hãy thành thật nói cho tôi biết, chúng tôi có biện pháp tìm được nó.”

Ta thở dài một tiếng: “Không chỉ là rất đáng giá mà chúng quả thực còn là quốc bảo của Trung Quốc. Đó là hai món đồ mà trong lịch sử Trung Quốc đã ghi lại, là hai món đồ của Hiên Viên Hoàng Đế đã sử dụng. Đó là tín phù ông ta dùng để hiệu lệnh cho các bộ tộc, là một trong những món cổ vật có giá trị lịch sử nhất của Trung Quốc”

Ta mở miệng nói một hơi, còn Hồ Sĩ thì chú ý lắng nghe. Trong lòng ta lấy làm buồn cười, nói tiếp: “Ông có nghĩ tại sao Cổ Ngọc Trân lại đến nơi đây mở triển lãm hay không? Mục đích của hần là dẫn dụ cho hai món cổ vật kia xuất hiện đó”

Hồ Sĩ suy nghĩ một hồi, lắc đầu nói: “Vậy thì hiện tượng kỳ quái phát sinh trên người Cổ Ngọc Trân là chuyện gì?”

Ta cũng biết vấn đề này ta không thể giải thích được cho hần nên không thể làm gì khác hơn là đáp: “Có lẽ đó chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên nên hiện tượng kia mới phát sinh trên người của hần. Thật tế mà nói thì các phương pháp cường thân kiện thể như khí công ở Trung Quốc có rất nhiều loại và đều rất có công hiệu, cũng không phải là chuyện gì bí mật cả. Nếu ông vẫn cứ khẳng định cho rằng đó là phương pháp mới phòng chống sự già yếu thì tôi xin hết lời”

Hồ Sĩ suy nghĩ một chốc rồi đột nhiên vẻ mặt trở nên giận dữ, lạnh lùng nói: “Nhưng cũng chính là anh đã nói, nếu biết được bí mật thanh xuân bất lão của Cổ Ngọc Trân thì tôi .... có thể lập được công lớn kia mà.”

Ta liền trả lời hần: “Thú thật tôi cũng hồ đồ rồi nên mới có thể nghĩ rằng Cổ Ngọc Trân có phương pháp trường sinh bất lão, thật xin lỗi. Thật sự mà nói thì Cổ Ngọc Trân đã nhận một số tiền rất lớn để thực hiện một trọng trách, đó là đem quốc bảo về nước”

Sắc mặt của Hồ Sĩ âm tình bất định, hiển nhiên đối với lời nói của ta thì hoài nghi nhiều hơn tin tưởng, tuy nhiên lại không thể phản bác. Hơn nữa, ít nhất cái hần không hiểu rõ nhất chính là Raul, ta và Cổ Ngọc Trân có đầu dây mối nhợ thế nào.

Ngay lúc này thì xe đã dừng lại, trước lúc xuống xe ta liền nói nhỏ vào tai hần: “Trung tá, cái ghế Nguyên soái ông không chắc chắn có thể ngồi nhưng ông nghĩ thế nào về một tài khoản 1 triệu đô la Mỹ tại Ngân hàng Thụy Sĩ?”

Hồ Sĩ quay đầu lại nhìn ta, thần sắc rất khó coi.

Ta lại nói tiếp: “Ông nhất định có thể có được số tiền này, chỉ cần ông tìm ra được hai món đồ bằng ngọc đỏ và trả lại sự tự do cho Cổ Ngọc Trân, đương nhiên, còn một việc nữa là xem tôi như khách quý tiễn về nước”

Hồ Sĩ hừ một tiếng, không có trả lời, mở cửa xe đi ra.

Ta đi theo bên cạnh hắn: “Có 1 triệu đô Mỹ thì cuộc sống ở phương tây này thoải mái hơn so với chiếc ghế Nguyên soái đấy.”

Hồ Sĩ đột nhiên xoay người lại, dùng ngón tay chỉ vào chóp mũi của ta, hung hăng nói: “Anh dùng lời lẽ dụ dỗ quan chức cấp cao của quốc gia, tội này có thể phán anh án chung thân đấy.”

Ta lạnh lùng thốt: “Tùy ông, hiện tôi đang trong tay ông thì ông muốn làm gì chẳng được nhưng cái ghế Nguyên soái đó ngồi vững cũng không dễ đâu”

Mặt của Hồ Sĩ giật giật vài cái, cuối cùng nói nhỏ với ta: “Nếu tôi tìm không được hai món đồ đó thì sao?”

Hắn đương nhiên sẽ tìm không được vì chỉ có ta và Raul là biết chúng được giấu ở đâu mà thôi, ta lập tức đáp: “Tôi thấy Cổ Ngọc Trân cũng có thể trả một triệu đô để đổi lấy sự tự do của hắn”

Sau đó ta bị áp giải về căn phòng cũ.

Trong ba ngày kế tiếp, thập sự là rất buồn phiền và yên tĩnh. Hồ Sĩ không có đến, ta vẫn được cung cấp thức ăn đàng hoàng, tuy nhiên mọi chuyện rất cục phát triển ra sao ta cũng chẳng hề hay biết.

Tới buổi sáng ngày thứ tư, khi ta còn đang ngủ thì có hai tên cao to xông vào, thô bạo kéo ta từ giường xuống, nhìn bộ dáng của chúng như là muốn đem ta ra xử bắn vậy. Ta vừa đảo tay muốn đẩy hai tên ra thì nhìn thấy Hồ Sĩ bước vào.

Hồ Sĩ lạnh lùng nói: “Đừng phản kháng, mau đứng lên đi theo tôi.”. Ta đang muốn từ chối thì nhìn thấy hắn nháy mắt với ta.

Ta ngẩn người, sau đó nhanh chóng thay quần áo, trong lòng không khỏi cảm thấy bất an bởi vì ta không biết Hồ Sĩ đến tốt cùng muốn làm chuyện gì và cũng không biết đây là họa hay là phúc nữa. Khi ta thay đồ xong xuôi thì bị hai tên lính áp giải ra ngoài, và đi mãi cho đến tầng dưới cùng thì ta thấy được Cổ Ngọc Trân.

Cổ Ngọc Trân mặt mày đang rất ảo não, vừa thấy được ta muốn gọi nhưng lại bị hai người đứng phía sau hắn chĩa súng vào làm cho hắn không dám lên tiếng. Mặc dù Cổ Ngọc Trân ở trong tình cảnh khốn khó nhưng khí sắc của hắn lại rất tốt, nếu nói hắn đã bảy mươi tuổi thì thật chẳng có ma nào dám tin.

Ta và Cổ Ngọc Trân dưới sự áp giải của mấy tên lính và bị đẩy vào trong một chiếc xe, cửa còn chưa đóng lại thì Cổ Ngọc Trân đã lên tiếng hỏi: “Bọn chúng.... muốn mang chúng ta đi đâu vậy?”

Trong lòng ta đang bất an, nghe thế lập tức trả lời: “Chúng mang chúng ta đi xử bắn”

Cổ Ngọc Trân giật mình. Ta cứ tưởng hắn khi nghe được lời nói của ta thì sẽ khóc không thành tiếng nhưng ai ngờ hắn lại thốt ra một câu làm ta cũng hơi ngớ người.

Hắn lầm bầm: “Xử bắn? Không biết đạn có thể giết chết ta không đây?”

Hắn tự nói với giọng rất nhỏ nhưng vì ta và hắn ở trong cùng một không gian nhỏ nên những lời hắn nói ta đều nghe được rõ ràng. Trong khoảng thời gian ngắn, ta thật sự là không biết lời nói của hắn có ý gì.

Ta không thể làm gì khác hơn là nhìn chằm chằm vào hắn, bộ dáng của hắn nhìn không giống ngu ngốc và cũng không giống bị bệnh thần kinh, cũng không phải là giống tình trạng sốt cao nói mớ, thật không biết tại sao hắn lại nói ra những lời kia.

Ta thở dài một hơi, không để ý tới hắn nữa. Tuy nhiên hắn đột nhiên chụp lấy tay của ta nói: “Tôi đã quá tham lam rồi, thật ra tôi nên phải thỏa mãn mới đúng -”

Ta không biết hẳn muốn nói cái gì nên lập tức cắt đứt lời hẳn: “Câm miệng, mỗi lời mỗi chữ ông nói ra người ta đều có thể nghe được hết, ít nói một chút đi”

Cổ Ngọc Trân mặt mày ảo não như có tang, không lên tiếng nữa. Thật ra ta có rất nhiều chuyện đang muốn hỏi hẳn, ít nhất phải hiểu được hẳn có đang tập luyện khí công hay không? Nhưng trong tình hình lúc này thì thật không phải là lúc tra hỏi.

Ước chừng khoảng mười lăm phút sau thì xe dừng lại.

Sắc mặt của Cổ Ngọc Trân ngày càng xám đi, hẳn la thất thanh: “Làm thế nào bây giờ?”

Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì nên cũng chuẩn bị tư thế ứng phó.

Xe đã dừng lại khoảng ba phút nhưng một chút động tĩnh cũng không có. Lòng bàn tay của ta cũng đã đổ mồ hôi thật nhiều. Cổ Ngọc Trân vẫn nắm lấy tay của ta, ta nhìn hẳn nói: “Ông chẳng phải đã nói là đạn bắn cũng không chết sao? Có cần phải sợ hãi như thế không?”

Cổ Ngọc Trân cười khổ nói: “Tôi đã nghĩ lại rồi, thật không đúng, nếu mà bắn vỡ một nửa đầu của tôi thì cuộc sống thật không hay cho lắm.”

Trong tình huống thế này mà hẳn còn nói như vậy, thật không biết là hẳn muốn chọc cười hay là muốn người ta khóc nữa.

Ngay lúc này thì đột nhiên có tiếng của Hồ Sĩ phát ra, tiếng nói phát ra thông qua một thiết bị truyền âm, giọng của hẳn nghe hết sức dồn dập: “Vệ Tư Lý, lời hứa 1 triệu đô Mỹ của anh còn giá trị hay không?”

Ta vừa nghe được những lời đó thì trong lòng vừa mừng vừa sợ, liền quay về Cổ Ngọc Trân nói: “Một triệu đô Mỹ đổi lấy sự tự do của chúng ta, ông có đồng ý trả không?”

Cổ Ngọc Trân ngẩn người, tiếp đó nói liên tục: “Đồng ý, đồng ý!”

Giọng của Hồ Sĩ lại truyền tới: “Các người lấy gì cam đoan với tôi?”

Ta hít sâu một hơi: “Trung tá, theo tôi thấy thì với tình cảnh của ông bây giờ chắc không cần thiết phải cam đoan gì đâu, hãy tin tưởng vào lời hứa của chúng tôi đi”

Cổ Ngọc Trân cơ hồ muốn khóc ra tiếng: “Nhất định trả, nhất định trả!”, hẳn càng nói càng vội, ngay cả thở âm phượng bắc của hẳn cũng nói ra luôn: “Nhất định trả, nhất định trả.”

Ta vẫn không thể đoán biết Hồ Sĩ đang muốn làm cái gì, chỉ là biết hẳn đang cố ý thỏa hiệp. Dưới sự cam đoan lần nữa của Cổ Ngọc Trân thì chừng khoảng hai phút sau, cửa xe đột nhiên mở ra, Hồ Sĩ là người mở cửa, tiếp đó hẳn lùi về sau hai bước, sắc mặt hết sức khó coi, lèm tiếng: “Mau xuống xe.”

Ta để Cổ Ngọc Trân xuống xe trước, sau đó mới xuống sau. Về mặt của Hồ Sĩ xem ra đang rất khẩn trương, hẳn nói: “Nơi này cách hàng rào không xa, tôi nghĩ anh có thể đưa Cổ tiên sinh vượt qua dễ dàng. Tôi sẽ liên lạc với anh sau. Nói cho anh biết, tôi đã bị các người làm hại không có đường đi nữa rồi, số tiền đó các người phải đưa cho tôi, nếu không thì tôi sẽ cùng các người chết chung đấy”

Ngay lúc hẳn đang nói thì ta đảo mắt nhìn bốn phía một chút, thấy bên cạnh cửa xe có một cái thi thể, ở phía đầu xe cũng có một cái. Hai tên thủ vệ này hiển nhiên là bị Hồ Sĩ giết chết. Hiện tại nơi chúng ta đang đứng là vùng phụ cận của tòa nhà đặc vụ, nơi này rất tịch mịch và lạnh lẽo.

Vừa nhìn thấy tình cảnh này thì ta liền biết rằng bản thân Hồ Sĩ cũng đang khôn khó rồi. Không thể trì hoãn thời gian nữa cho nên ta lập tức gật đầu nói: “Được, hẹn gặp lại sau, hy vọng ông cũng có thể an toàn vượt qua hàng rào này”

Hồ Sĩ cười khổ rồi lôi hai cái xác đặt vào trong xe, nổ máy xe chạy về phía trước, tiếp đó hẳn lấy ra một cái túi ném cho ta rồi chạy đi luôn.

Cổ Ngọc Trân còn chưa biết xảy ra chuyện gì, nắm chặt tay ta, vẻ mặt khẩn trương hỏi: “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Ta trầm giọng nói: “Chúng ta chỉ cần vượt qua hàng rào Berlin thì có thể đến được Tây Berlin, và sẽ được tự do.” Sau đó ta mở cái túi của Hồ Sĩ ra, nhìn thấy bên trong có tiền và một số văn kiện.

Cổ Ngọc Trân vừa nghe xong liền rất vui vẻ: “Tôi đã sớm biết rằng, lúc anh đến đây thì tôi sẽ được cứu mà”, tuy nhiên hẳn cũng không vui vẻ được bao lâu thì liền chuyển giọng: “Không được, tôi còn chưa gặp được Raul, hai miếng ngọc kia còn chưa tới tay tôi”

Ta cùng hắn bước về phía trước, vừa đi vừa nói: “Cho dù hai miếng ngọc kia có quý giá cỡ nào thì chúng có đáng giá đến mức dùng tính mạng để đổi lấy không?”

Câu trả lời của Cổ Ngọc Trân thật nằm ngoài dự đoán của ta, hắn ngẩng người một hồi lâu rồi thở dài, nói: “Rất đáng”

Ta thật sự ngớ người.

Trên thế giới thật có cái gì đáng để dùng tính mạng trao đổi không? Lời này nếu phát ra từ miệng của một quân nhân cách mạng thì cũng có thể hiểu được cái hắn dùng tính mạng trao đổi đó là lý tưởng; còn nếu phát ra từ miệng của một người đang yêu thì cũng có thể hiểu là hắn dùng tính mạng để trao đổi tình yêu.

Tuy nhiên Cổ Ngọc Trân chỉ là một thương nhân buôn bán cổ vật, lấy tính mạng đi trao đổi một món đồ cổ, đây thật sự là chuyện thiên phương dạ đàm.

Ta nhìn chằm chằm vào Cổ Ngọc Trân, hắn còn đang lẩm bẩm: “Rất đáng giá, thật sự là rất đáng giá.”

Ta chỉ biết cười khổ, không thể làm gì khác hơn là nghĩ thần kinh của hắn bất bình thường. Ta không đem chuyện hai miếng ngọc nói cho hắn biết bởi vì hắn còn có bí mật chưa nói cho ta biết.

Ta cùng hắn đi qua mấy con đường, nơi này đã cách khá xa hàng rào. Tại vùng phụ cận của hàng rào thì việc phòng thủ tương đối nghiêm, mặc dù Hồ Sĩ đã cho ta hai phần văn kiện chứng minh thân phận để có thể vượt qua khâu kiểm tra dễ dàng nhưng dù sao đến đó cũng là hơi mạo hiểm, vị tất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì toi đời. Huống chi ta còn muốn đi lấy hai miếng ngọc kia nữa.

Việc Hồ Sĩ thả chúng ta đi đã là việc rất may mắn rồi, bằng không ta thật sự không có biện pháp nào để thoát khỏi dàn kiến trúc phòng thủ nghiêm mật kia.

Sau này ta mới hiểu được ý tứ trong lời nói của Hồ Sĩ nói lúc chia tay “tôi đã bị các người làm hại không có đường đi nữa rồi”. Cấp trên của Hồ Sĩ và Cục An Ninh Liên Bang Xô Viết đều kiên quyết tin tưởng rằng ta và Cổ Ngọc Trân có liên quan đến việc phát minh ra “nguyên tố kháng suy lão”, và đem thân phận “siêu cấp khoa học gia” gán cho chúng ta, đồng thời cũng ra lệnh cho Hồ Sĩ tìm ra bí mật của chúng ta với một thời gian có hạn.

Do Hồ Sĩ biết rõ hắn làm không được và cũng biết rõ hậu quả của việc làm không được cho nên Hồ Sĩ đã không còn đường để đi!

Chuyện này tất cả đều là trong tương lai khi ta gặp lại Hồ Sĩ, đôi bên trò chuyện trong hoàn cảnh không có áp lực nên hẳn đã đem mọi chuyện kể cho ta biết.

Lúc ấy, ta cùng với Cổ Ngọc Trân băng qua mấy con đường, sau đó ta để hắn ở tại một khách sạn nhỏ và dặn dò hắn tuyệt đối không được rời khỏi phòng, cứ ở yên trong đó chờ ta trở lại.

Ta hướng về nơi mà Raul vẽ trên bản đồ xuất phát. Khu vực này có một loạt các căn nhà đổ nát. Trong lòng ta cảm thấy hết sức khẩn trương, Raul đem hai miếng ngọc kia đặt trong bức tường và dùng viên gạch che lại, nếu là bị người khác phát hiện và lấy đi thì mọi chuyện ta tính toán kể như dừng ở đây.

Ta cẩn thận bước từng bước dọc hàng rào, có mấy người đi đường dùng ánh mắt tò mò nhìn ta nhưng cuối cùng cũng không có chuyện phiền toái gì xảy ra. Theo bản đồ chỉ dẫn ta bước từng bước tới góc tường Raul đã nói, tiếp đó gơ tay lục lọi và đụng được một khối đá hơi nhô ra ngoài, sau đó ta kéo nó ra, đưa tay vào mò mẫm thì chạm vào một bao đồ vật.

Ta lấy nó ra, trong lòng rất vui vẻ, sau đó vội vã quay trở lại. Sau khi vượt qua được hai con đường thì ta tìm một chỗ vắng mở bao đồ ra. Không sai, đúng là có hai miếng ngọc như đã nhìn thấy trong hình nằm đó, bên cạnh còn có một quyển vở hơi cũ, xem ra là một cuốn nhật ký, trong đó viết rất nhiều chữ. Ta cũng không vội đọc, trước tiên ta lấy hai miếng ngọc ra xem xét một hồi.

Hai miếng ngọc này, ngoại trừ có hoa văn điêu khắc ra thì không có gì nữa, có điều hoa văn thì hết sức kỳ lạ, không giống với những hình rồng, hình hổ, văn tự cổ.. được khắc trên những cổ vật thường thấy. Thoạt nhìn thì có cảm giác nó được điêu khắc rất tùy tiện nhưng xem xét kỹ lại thì không phải là tùy tiện mà là được điêu khắc một cách rất tinh tế.

Chất ngọc là bạch ngọc nhưng nhìn vào cũng chẳng phải là ngọc quý gì cho lắm, ta thật sự không rõ tại sao Cổ Ngọc Trần lại đối với hai miếng ngọc này mê muội như vậy, thậm chí không tiếc dùng tính mạng đổi lấy.

Nhìn một hồi cũng nhìn không ra chỗ quý giá gì, ta bỏ hai miếng ngọc vào túi trở lại rồi lấy quyển vở ra xem. Ngày tháng năm trong đó làm ta rất tò mò và cảm thấy hấp dẫn, đây thật sự là một quyển nhật ký và người viết là ông nội của Raul. Nhật ký ghi lại lịch sử, bản thân nó cũng là một món cổ vật, bởi vì năm ghi cuốn nhật ký là năm 1900, nội dung ghi lại thời gian tám nước liên quân công phá Bắc Kinh, tổng cộng có ba ngày, từ ngày mười lăm đến ngày mười bảy tháng tám.

Ông nội của Raul lúc đó giữ chức thiếu úy trong quân đội Đức.

Tám nước liên quân công tiến thành Bắc Kinh, đó là vào ngày 15 tháng 8 năm 1900. Từ nhật ký của ông nội Raul ghi lại thì quân đội Đức quốc lúc tiến vào thành, sau đó cùng với quân đội của tám nước đem bắt các thân vương và công thần trong thành nhốt riêng một chỗ, và rồi tiếp đó là cướp bóc.

Theo như nhật ký thì ông nội của Raul không phải thuộc đội thân binh của Nguyên soái Alfred Graf Von Waldersee (1) nên không thể theo đội thân binh tiến vào hoàng cung “sưu tầm trân bảo” được. Bọn họ không thể làm gì khác hơn là chỉ tiến hành vơ vét ở ngoài hoàng cung.

Ngày mười lăm, ngày mười sáu tháng tám ghi lại chuyện bọn họ vơ vét được những vật phẩm bằng kim loại quý. Ngày mười bảy tháng tám thì mới thuật lại việc có được hai miếng ngọc kia, ta xin thuật lại nội dung một chút:

Thành Bắc Kinh thật sự là cực kỳ giàu có, trong hai ngày qua, ai cũng có hàng đồng vàng nhưng cái lo lắng là làm thế nào mang chúng về nước.

Tối ngày hôm qua, có người nói cho ta biết, thật ra vàng cũng không phải là thứ đáng giá nhất, các loại bảo thạch, thúy ngọc, trân châu... so với vàng có giá trị hơn nhiều lắm, ngoài ra còn có thư họa, nghe nói cũng rất đáng giá, đáng tiếc chúng ta đều không biết chúng là gì.

Sáng hôm nay xuất phát, tại thành thị tràn ngập bảo vật này, ngủ quả là lãng phí thời gian. Đáng tiếc phải tuân thủ quân lệnh, tuần tra ban đêm vốn là cực khổ nhất nhưng khi đến được đây thì ai ai cũng tự nguyện tuần tra ban đêm.

Buổi sáng, trải qua mấy cái ngã tư đường, thoạt nhìn cửa nhà nào cũng xiêu xiêu vẹo vẹo, rõ ràng là đã có quân đội tiến vào, không cần phải lãng phí thời gian xem xét nữa. Khi ta băng ngang qua một hẻm nhỏ thì nhìn thấy được có một cánh cửa đang đóng chặt, trên cửa còn có dán thông báo của Bộ Tư Lệnh liên quân nói rằng binh lính không được quấy nhiễu ngôi nhà này. Trong tình hình hỗn loạn này có thông báo mà có thể giữ được bình an thì quả thật là quá quý trọng. Bất quá xem ra, căn nhà này dường như chưa từng bị xâm nhập qua, ta liền xé thông báo xuống rồi dùng súng mở cửa, đi vào.

Ta không biết chủ nhân của ngôi nhà là hạng người gì nhưng cũng đoán được nhất định là rất có địa vị. Ta vừa đi vào thì nhìn thấy một người đàn ông trung niên. Nhìn thấy ta, hắn liền đưa tay ôm lấy đồng vàng trên bàn, dường như là biết mục đích đến của ta.

Một bàn toàn là vàng, nếu là hai ngày trước thì sẽ làm cho ta mừng rỡ không thôi, nhưng bây giờ vàng ta đã có nhiều lắm, cái hiện tại ta muốn là đồ quý giá mà dễ mang kia. Ta nói mấy câu rồi bắn hai phát súng chỉ thiên, người trung niên sợ đến run người. Ta nói với hắn hãy mang đồ quý ra nhưng hắn hoàn toàn nghe không hiểu lời ta nói, và ta cũng không biết nói tiếng Trung Quốc.

Đang trong lúc không có biện pháp thì có một đứa bé khoảng mười tuổi chạy ra. Đứa bé ăn mặc hết sức đẹp đẽ, ta nhìn thấy liền bắt lấy đứa bé rồi chia súng vào đầu nó, đồng thời hướng về người trung niên ý bảo nếu hắn mang ra thứ gì đồ quý giá thì ta sẽ thả đứa bé. Vì tò mò ta không muốn lấy vàng nên ta đập vào bàn cho vàng rơi xuống đất. Ta thật không ngờ có một ngày ta ngay cả vàng cũng không muốn lấy!

Người trung niên rót cục hiểu được ý tứ của ta, sắc mặt hần xám như tro tàn, cuống quýt phất tay và lớn tiếng nói gì đó. Sau đó ta nghe được đằng sau tấm bình phong lớn phát ra tiếng bước chân dồn dập. Không bao lâu sau, có một người phụ nữ trung niên cầm một cái hộp đi ra. Thân hình bà ta run rẩy, tựa hồ có thể nghe được tiếng khớp xương va vào nhau phát ra tiếng vang.

Người đàn ông trung niên đưa tay lấy cái hộp, từ ánh mắt của hắn có thể đoán ra trong cái hộp đó nhất định là có bảo vật phi phàm. Ta rất vui vẻ, thả đứa bé ra, đi qua lấy cái hộp. Người trung niên hai tay phát run, còn muốn giật cái hộp lại nhưng ta liền bắn một phát chỉ thiên làm cho hắn sợ đến nỗi ngã xuống mặt đất. Ta lấy cái hộp rồi rời khỏi đó. Ra cửa ta mở cái hộp ra xem thì thấy có hai miếng ngọc nằm trong đó, xem ra chúng dường như không có giá trị cho lắm.

Quá trình có được hai miếng ngọc đã xong, ngoài ra còn có mấy đoạn ghi thêm nữa:

Khi trở về nước, ta đem cái hộp đến các cửa hàng thu mua cổ vật bán. Loại cửa hàng này trong lúc chiến tranh với Trung Quốc mọc lên rất nhiều. Ta đi đến rất nhiều cửa hàng nhưng bọn họ đối với hai miếng ngọc ai cũng không có hứng thú.

Bọn họ trả giá cho hai miếng ngọc rất thấp nhưng cái hộp đựng ngọc thì trả giá rất cao. Bản thân ta rất tin tưởng vào giá trị của hai miếng ngọc. Những người đó hoàn toàn không biết nhìn hàng, bởi vì lúc ấy chủ nhân của hai miếng ngọc đã dùng chúng để trao đổi tính mạng của đứa bé, không biết là con hay cháu của họ.

Cho nên, đời sau của ta nếu muốn đem bán hai miếng ngọc kia thì phải mời được người am hiểu xem xét giá trị đích thực của chúng.

Qua nhật ký của ông nội Raul, ta đọc mà cảm thấy buồn cười. Hai miếng ngọc kia thì ra là “chiến lợi phẩm” của một binh lính quen tham gia chiến dịch tám nước liên minh. Ông nội của Raul không biết chủ nhân của món đồ là hạng người gì nhưng từ những dòng chữ thuật lại của hắn mà nghĩ thì nhất định đó không phải nhân vật tầm thường, thậm chí có thể giao hảo với Bộ Tư Lệnh của tám nước, điều này đương nhiên chỉ có nhân vật hiển hách trong vương triều Mãn Thanh mới có thể làm được.

Nhưng cho dù là nhân vật hiển hách thì sao, lúc thành bị phá thì cũng bị một tên lính quen chèn ép mà thôi.

Qua lời thuật lại của ông nội Raul thì cũng biết được đã có nhiều thương nhân mua bán cổ vật cho rằng hai miếng ngọc chẳng hề quý giá gì. Rốt cục chỗ quý giá của chúng nằm ở đâu thì sợ rằng chỉ có chủ nhân của nó và Cổ Ngọc Trân mới biết được mà thôi.

Raul sở dĩ viết thư cho ta, đương nhiên là tuân theo di huấn của ông nội hắn, trước hết phải biết được giá trị của hai miếng ngọc rồi mới đem bán.

Chỉ bất quá là ta đã thoát rồi, còn Hồ Sĩ thì cũng chẳng quan tâm tới hắn, vì vậy sẽ không có ai giúp Raul được nữa. Tuy nhiên chỉ sợ đặc vụ của Liên bang Xô Viết và Đông Đức còn chưa chịu buông tha cho hắn, có thể ngộ nhận hắn cùng “nguyên tố kháng suy lão” có liên quan thì Raul sẽ gặp phải chuyện gì cũng không biết được?

Ta vừa suy nghĩ vừa đi trở về khách sạn. Lúc ta rời đi, vì sợ Cổ Ngọc Trân chạy loạn nên đã khóa cửa phòng nhốt hắn bên trong, vì vậy khi ta trở về cũng không cần gõ cửa, ta dùng chìa khóa mở cửa luôn. Cửa vừa mở ra thì ta liền ngăn người.

Ta nhìn thấy Cổ Ngọc Trân đang “đả tọa”, tư thế hắn sử dụng chính là “Song bàn tất thức”, vẻ mặt của hắn hết sức yên bình, cặp mắt nhắm chặt.

Ta đã nghe Hồ Sĩ nói qua và cũng biết là Cổ Ngọc Trân đang luyện khí công, cho nên sau một phút ngần người thì cũng bình thường trở lại. Ta đóng cửa lại, cũng không đi đến quấy rầy hắn, chỉ là xa xa cẩn thận quan sát hắn mà thôi.

Không mấy mươi phút sau thì trong lòng ta càng ngày càng kinh hãi. Bản thân ta đối với khí công cũng không phải là người ngoài, nhưng cho tới bây giờ ta cũng chưa từng thấy được có người nào hít và thở có thời gian dài như vậy. Đương nhiên trong truyền thuyết cũng có loại tình huống này nhưng đối với ta đây là lần đầu tiên được mục kích. Cổ Ngọc Trân thông thả hít vào một hơi, đã hơn cả chục phút mà còn chưa

thở ra. Căn cứ theo lý luận của khí công mà nói thì khí hắt hít vào đã trở thành “Nội tức”, và chạy khắp huyết đạo trên toàn thân.

Từ “Nội tức” trong khí công sử dụng là hết sức huyền diệu, khoa học phương tây tuyệt đối không cách nào tiếp nhận được. Ngành nhân thể giải phẫu học đã chứng minh, cơ quan hô hấp trong cơ thể người khi hô hấp sẽ tự hình thành một cái hệ thống. Tuy nhiên “Nội tức” lại nói rằng khí có thể lưu hành khắp nơi trong cơ thể, thoát khỏi sự hạn chế của cơ quan hô hấp. Nhìn Cổ Ngọc Trân lúc này, ai cũng sẽ không hoài nghi về tình trạng sức khỏe của hắn, tuy nhiên tình trạng hô hấp của hắn thì quả là quá quái dị.

Ta chậm rãi đưa tay đến trước mũi hắn nhưng hoàn toàn không có cảm giác không khí tiến vào và xuất ra. Hắn vẫn nhập thần, hoàn toàn không hay biết ta đã trở lại.

Ta biết với tình hình hiện tại của hắn, nếu ta đột nhiên đứng trước hắn phát ra âm thanh gì đó to lớn hoặc là đánh vào người hắn thì hắn sẽ rất nguy hiểm, thậm chí có thể là chết ngay tức khắc. Tuy nhiên cho dù không có sự quấy nhiễu từ bên ngoài thì ngay chính trong bản thân hắn cũng không được xáo trộn (có thể nói là phải “tâm vô tạp niệm”). Nếu không thể giữ được sự yên tĩnh cực độ mà đột nhiên nhớ tới chuyện gì làm tâm bất an thì cũng cực kỳ nguy hiểm, nặng thì nội tạng bị thương, học máu mà chết; nhẹ thì hệ thống thần kinh bị tổn hại dẫn đến tê liệt toàn thân.

Loại tình huống này trong khí công có danh từ chuyên môn dùng để miêu tả nó, gọi là “Tẩu hỏa nhập ma”.

Note:

(1) Alfred Graf Von Waldersee : tên đầy đủ là Alfred Ludwig Heinrich Karl Graf von Waldersee (sinh ngày 08/04/1832 tại Potsdam và mất ngày 05/03/1904 tại Hanover), là Nguyên soái của quân đội Đức khi tiến công thành Bắc Kinh. Trung Quốc trong chiến dịch tám nước liên quân năm 1900-1901. (tham khảo thêm tại)

6. Chương 6: Một Phần Tiên Thư, Chín Viên Đan Dược

Lúc này ta đã quan sát Cổ Ngọc Trân hơn nửa tiếng. Đột nhiên hắn chậm rãi thở ra một hơi, dung nhan trên mặt dường như có thay đổi, chẳng hề còn một chút nếp nhăn nào.

Đây thật sự là một hiện tượng quá quái dị. Ta vẫn biết khí công có thể khiến cho lực lượng tiềm tàng trong cơ thể người phát ra, có thể trong một khắc phát ra một sức mạnh mạnh mẽ, cái này trong võ học gọi là “Nội công”. Ta cũng biết khí công có thể làm cho sức khỏe con người tăng tiến, khiến cho vẻ bề ngoài nhìn trẻ hơn so với tuổi thật nhưng cho tới bây giờ ta không hề biết khí công lại có thể khiến cho con người phản lão hoàn đồng.

Quá trình thở ra của Cổ Ngọc Trân duy trì khoảng chừng hơn chục phút, sau đó miệng hắn mới phát ra một tiếng “hắc” rồi chậm rãi mở mắt ra.

Hắn nhìn thấy ta, trên mặt liền hiện ra vẻ giật mình, ta nói: “Tôi cũng có luyện khí công nhưng xem ra công lực không thâm hậu bằng ông”

Vẻ mặt của Cổ Ngọc Trân có chút ngưng ngù: “Khí công gì chứ, chỉ là nhắm mắt tĩnh tọa một chút mà thôi”

Trong lòng ta thầm mắng hắn một tiếng, thật muốn đem lão hồ ly này quăng trở lại Đông Berlin để bọn đặc vụ xử hắn cho rồi!

Với hai văn kiện chứng minh thân phận của Hồ Sĩ đưa thì việc rời khỏi Đông Berlin dễ dàng hơn rất nhiều. Khi đến được Tây Berlin thì trời đã vào đêm, sau đó chúng ta đợi máy bay để đi tới Thụy Sĩ. Trong phi trường, Cổ Ngọc Trân cứ một mực than vắn thở dài, ta thật không rõ tại sao người như hắn vậy lại có thể đem khí công luyện tới đỉnh cao như thế?

Điều mà làm ta càng cảm thấy ngạc nhiên chính là lời hấn than thở, không phải là vì những tổn thất tại Đông Đức cũng không phải là những chuyện khác, hấn chỉ luôn miệng than vắn thở dài về việc không gặp được Raul và lấy được hai miếng ngọc thôi.

Ta vẫn kiên nhẫn không nói cho hấn biết hai miếng ngọc kia đang ở trên người của ta, chỉ dùng mắt thường thức về mặt như chó nhà có tang của hấn. Khi nhắc tới việc trả số tiền kia cho Hồ Sĩ thì hấn rất sáng khoái hứa hẹn, khi nào nhận được thông báo thì hấn sẽ chi trả liền.

Ta cũng nhân lúc chờ đợi gọi điện thoại cho Bạch Tố, nói cho nàng biết ta đã an toàn và sẽ nhanh chóng trở về Trung Quốc. Ta hỏi nàng có lo lắng cho ta hay không thì câu trả lời của nàng làm ta rất tự hào: “Cho tới bây giờ em chưa hề lo lắng cho anh vì em biết anh có thể ứng phó được trong mọi hoàn cảnh”

Cổ Ngọc Trân cũng có chi nhánh tại Thụy Sĩ, hơn nữa trong giới cổ vật thì hấn rất có quyền uy. Hấn cũng có một căn nhà riêng tại đây và mời ta đến nghỉ ngơi.

Đến nhà của hấn, trong bữa cơm tối, Cổ Ngọc Trân ngồi đối diện với ta, nói: “Tôi muốn nhờ anh trở lại Đông Berlin lần nữa, giá cả bao nhiêu anh cứ nói”

Ta lắc đầu: “Cái tôi cần không phải là tiền, tôi chỉ muốn ông nói cho tôi biết hai miếng ngọc bình thường kia có tác dụng ra sao thôi?”

Cổ Ngọc Trân nuốt nước bọt một cái, trên mặt hiện ra vẻ chần chừ không thôi. Ta cười lạnh một tiếng: “Ông muốn có chúng, thậm chí có thể dùng tính mạng để đổi lấy chúng, vậy thì điều kiện tôi cũng quá đơn giản rồi, tại sao ông lại cứ do dự không chịu nói chứ?”

Cổ Ngọc Trân thở dài một tiếng, không trả lời. Ta nói tiếp: “Ông sợ nói ra rồi tôi sẽ tranh đoạt lợi ích với ông chứ gì?”

Đây là sự phán đoán chính xác nhất, trừ điều này ra thì không có khả năng hay lý do nào khác nữa. Quả nhiên, mặt của Cổ Ngọc Trân hiện lên vẻ xấu hổ, gật đầu.

Ta vừa tức giận, vừa buồn cười: “Được, tôi cam đoan với ông, bất luận chúng nó trị giá bao nhiêu tiền thì tôi cũng không lấy một đồng xu nào cả”

Cổ Ngọc Trân vẫn đang nhú mày, qua một hồi lâu hấn mới nói: “Chờ anh .... đem chúng..... tới cho tôi thì tôi... nhất định sẽ nói cho anh biết tất cả”

Ta thật sự là mất hết kiên nhẫn, lấy hai miếng ngọc trong người ra giơ lên trước mặt hấn, nói: “Ông xem đây là cái gì?”

Cổ Ngọc Trân nhìn thấy đột nhiên hét to một tiếng rồi vùng tay muốn cướp đoạt, ta lập tức co tay lại nhưng hấn lại liều mạng phóng vồ tới. Thấy thế ta liền xuất một quyền đâm vào bụng hấn, không cho hấn vồ trúng ta.

Một quyền này ta ra tay cũng hơi nặng, khi bị đánh trúng Cổ Ngọc Trân ngã về phía sau, ta đi đến ngồi xuống sofa. Lúc này ta mới chợt thầm kêu “không hay” vì ra quyền quá nặng, chỉ sợ Cổ Ngọc Trân chịu không nổi và sẽ bị thương.

Ta đang có ý nghĩ muốn tới đỡ hấn đứng lên nhưng không ngờ hấn chẳng hề bị gì cả, thân người nhảy dựng lên, miệng lại phát ra tiếng hét đáng sợ, tiếp đó lại phóng vồ tới ta. Ta đảo thân tránh né, sau đó quát lớn: “Cổ Ngọc Trân, ông muốn ăn cướp hả, không có cửa đâu”. Ta mặc dù nói như vậy nhưng là nhìn thấy hấn điên cuồng như một con báo đói đã lâu ngày, toàn thân sức lực tràn trề, nghĩ lại lời nói của bản thân cũng không có chuyện gì nắm chắc lắm.

Khí thế cùng vẻ mặt của Cổ Ngọc Trân lúc này thật khiến cho ta cảm thấy được một sự uy hiếp thật lớn, ta biết hấn là một kinh địch khó chơi.

Cổ Ngọc Trân tạm thời cũng không có động, chỉ là dùng ánh mắt nhìn chăm chăm vào ta, đột nhiên vẻ mặt của hấn trở nên trấn định và pha đầy sự kiên quyết, hấn không hề thở mà là hít sâu một hơi.

Ta không khởi chân động, nếu là hấn bối rối, nóng vội thì còn dễ dàng đối phó, nhưng nếu hấn giữ được bình tĩnh thì dù ta đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc cũng chỉ sợ không chiếm được ưu thế gì.

Ta lập tức lên tiếng: “Cổ Ngọc Trân, ông hãy ngồi xuống cùng tôi thương lượng đi. Nếu ông mà động đậy nữa thì tôi hủy ngay hai miếng ngọc này đây”

Cổ Ngọc Trân giật mình, vội lên tiếng: “Đừng, đừng, đừng, có chuyện gì từ từ bàn bạc.”

Ta phát phát tay, hần hiểu ý lùi ra sau vài bước nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào ta với khí thế chấn nhiếp người.

Trong lòng ta thầm kêu lên “Thật xấu hổ!”

Mặc dù Cổ Ngọc Trân là người có quyền uy trong giới cổ vật nhưng hần hiển nhiên là không có kinh nghiệm đánh nhau với người khác. Thành thật mà nói thì khi ta nói ra lời muốn hủy hai miếng ngọc thì khí thế đã thua hần rồi, nếu không phải thế thì ta thế nào lại thốt ra mấy lời đó? Nếu là hần cứ một mực ép tới thì ta thật cũng chẳng biết phải ứng phó như thế nào cho tốt nữa.

Tuy nhiên bởi vì hần quá quan tâm đến hai miếng ngọc cho nên hần đã chịu lép.

Ta nói tiếp: “Chúng ta đã có hiệp nghị, khi tôi tìm được hai miếng ngọc này thì ông sẽ nói cho tôi biết tất cả mọi chuyện”

Cổ Ngọc Trân phát ra một tiếng “ừ”, nhưng cũng không có trả lời. Ta lại nói: “Hơn nữa tôi cũng đã từng nói là nếu lời nói của ông có thể làm cho tôi thỏa mãn thì hai miếng ngọc này sẽ là của ông”

Câu nói cuối cùng của ta đối với Cổ Ngọc Trân rất có tác dụng. Hần không tự chủ được, nuốt nước bọt một cái, giọng có hơi dồn dập: “Làm thế nào mới có thể làm cho anh thỏa mãn?”

Ta đáp: “Tôi có thể phân biệt lời ông đang nói là dối hay là thật”

Cổ Ngọc Trân hít sâu một hơi: “Nếu anh biết rõ chân tướng thì anh sẽ không chịu đưa hai miếng ngọc giả đó cho tôi đâu”

Cho đến lúc này ta mới biết được hai miếng ngọc có cái tên là “Ngọc giả”, đây chính là do Cổ Ngọc Trân trong lúc vô ý nói ra .

Ta cười lạnh một tiếng: “Tôi đã nói qua tôi không thêm một phân ích lợi nào cả, tôi chỉ muốn biết mọi chuyện đến tột cùng là như thế nào bởi vì có một việc mà tôi nghĩ mãi không ra, tôi muốn biết tường tận”

Cổ Ngọc Trân lại hít sâu một hơi, một hơi hít vào của hần rất dài và liên tục, hần bắt đầu hít vào thì ta cũng liền hít vào để thi đua xem ai cao thấp nhưng khi ta cảm thấy ngực hơi đau thì hần vẫn còn đang hít vào.

Hần lại chậm rãi thở ra, sau đó nói: “Tôi ....phải bắt đầu từ đâu đây?”

Ta nhắc nhở hần: “Từ sự việc cái bình phong đi.”

Cổ Ngọc Trân nhìn ta liếc mắt một cái: “Tấm bình phong để bàn trang trí đó, bản thân nó chẳng có chút giá trị nào cả nhưng món đồ nằm bên trong nó là bảo vật hiếm có trên đời, đó là ....đó là...”

Hần nói đến đây thì lại do dự, làm cho ta cũng nóng lòng nhưng lại không thể thúc hần. Cuối cùng thì hần cũng hết do dự rồi lên tiếng: “Đó là một phần tiên thư và chín viên đan dược.”

Đầu ta cảm thấy ong ong, ta thật sự ngớ người ra bởi vì ta hoàn toàn không có cách nào thích ứng với lời của hần nói. Cái gì có tên là “Một phần tiên thư và chín viên đan dược?” Những lời này nằm ngoài những từ ngữ dùng trong cuộc sống hiện đại, bảo ta làm sao có thể tiếp nhận cho nên theo bản năng ta lập tức phản ứng, lớn tiếng hỏi: “Ông muốn nói cái gì?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Một phần tiên thư, chín viên đan dược!”

Lúc này đây ta có phần hiểu có phần không, nhưng trong lúc ấy ta thật sự nhin không được liền cười lớn, thú thật trong cả đời ta chưa có cái gì làm ta buồn cười đến như thế.

Một phần tiên thư, chín viên đan dược.

Hơn phân nữa là Cổ Ngọc Trân xem tiểu thuyết võ hiệp nhiều nên lú lẫn. “Một phần tiên thư và chín viên đan dược”, nếu là có người nào đó nghe được hẳn trả lời như vậy mà không bật cười thì người này chắc phải...”cao thượng lắm đây”.

Ta không ngừng cười to, cười đến cơ hồ muốn chảy nước mắt và cơ bụng cảm thấy đau luôn. Cổ Ngọc Trân vẫn dán ánh mắt vào ta, dường như là hoàn toàn không hiểu tại sao ta lại bật cười.

Ta còn đang cười thì Cổ Ngọc Trân đột nhiên hít sâu một tiếng, nói: “Anh .... đừng nên cao hứng sớm thế ..... chín viên đan dược kia ..... tôi đã dùng hết rồi”

Trời ạ! Thì ra hẳn nghĩ nguyên nhân khiến ta cười là vì ta “rất cao hứng”. Vốn ta đã có thể ngừng cười nhưng khi vừa nghe được hắn nói như thế thì lại không nhịn được cười to hơn. Vừa cười vừa vỗ ngực, tiếp đó ta dùng hết khí lực hết lớn: “Có thật không? Chín viên đan dược kia có phải là ”Cửu Chuyển Đại Hoàn Đan hay là “Độc Long Hoàn” gì đó, dùng Thất Sắc Linh Chi, cộng thêm Hà Thủ Ô thành hình và bột của Vạn Tái Hàn Ngọc, luyện ba mươi sáu năm mới luyện thành.... Khi phục dùng xong thì có thể thành tiên?”

Cổ Ngọc Trân trừng mắt nói: “Không phải, chín viên đan dược kia ..... trong tiên thư có nêu tên, gọi là ”Ngọc Chân Thiên Lộ Đan“, bên trong còn giải thích rằng thiên lộ đến từ cửu thiên chi ngoại ....”

Ta không ngờ hắn lại dùng giọng rất nghiêm túc để giải thích cho ta về thứ bảo bối kia. Ta vung tay lên cắt đứt lời hắn: “Vậy tiên thư đâu? Nó gọi là gì?”

Cổ Ngọc Trân đáp: “Nó gọi là ”Ngọc Chân Tiên“, tên của tôi là Cổ Ngọc Trân, cùng với tên của tiên thư hòa hợp nên tôi biết đó là tiên duyên xảo hợp, tôi ....”

Nghe đến đó thì thú thật là cười to cũng không hình dung được ta lúc đó, ta vừa cười vừa đưa tay chỉ vào Cổ Ngọc Trân, cuối cùng thì cũng cố nhịn cười và nói ra mấy câu: “Cổ Ngọc Trân, ông thật là .....tôi..... lần đầu tiên gặp ông ..... thì biết rằng ông rất hài hước.....nhưng thật không ngờ lại phong phú đến bước này .....tôi.....”

Ta nhớ lại lần đầu tiên gặp được Cổ Ngọc Trân thì thật tình cảm thấy hắn rất hài hước khiến người ta buồn cười, đương nhiên cái ấn tượng đó hơn phân nữa là đến từ cái đầu hói bóng lưỡng của hắn.

Nhưng ngay khi ta nhớ tới lần đầu tiên nhìn thấy hắn, so với hắn đang ở trước mặt thì đột nhiên lời ở miệng bị nghẹn lại, nói không ra nữa.

Người mà lúc trước ta chỉ tay vào trêu chọc và đem làm đối tượng để cười hiện tại đã trở thành một con người hoàn toàn khác hẳn. Hắn đã không phải là một lão già đầu hói yếu ớt như xưa mà là một người trung niên tóc đen đầy đầu và sức khỏe dồi dào.

Trên người của hắn đã phát sinh một sự biến hóa thật lớn, điểm này dù bất luận kẻ nào cũng đều có thể nhìn ra được.

Vậy ta có cần phải tiếp tục nghe câu chuyện “tiên duyên xảo hợp” của hắn nữa không?

Trong giây phút đó ta cảm thấy đầu óc rất u mê, miệng mở rộng mà không biết phải nói thế nào.

Đột nhiên Cổ Ngọc Trân có chút lo lắng nói: “Tôi.....những điều tôi vừa kể đều là sự thật, anh không tin à?”

Ta không cười nữa bởi vì ta đột nhiên cảm thấy đối tượng buồn cười là ta chứ không phải là Cổ Ngọc Trân. Trong lúc ta đang có suy nghĩ như vậy trong đầu thì Cổ Ngọc Trân lại nói tiếp: “Vệ Tư Lý, tôi đã nghĩ rằng anh là người có thể tiếp nhận những câu chuyện bất khả tư nghị, thì ra tôi đã sai, anh không phải người như thế.”

Ta vội vàng quơ tay nói: “Không, không, không phải tôi có ý này, tôi chỉ là cảm thấy câu chuyện rất buồn cười mà thôi, cái gì mà tiên duyên xảo hợp, rồi tiên thư, chín viên Ngọc Chân Thiên Lộ Đan.....”, ta vừa nói đến đâu lại nhịn không được liền cười cười, xong nói tiếp: “Ông không cảm thấy chuyện thật tức cười sao?”

Cổ Ngọc Trân trừng mắt nhìn ta hỏi: “Tại sao lại thấy tức cười?”

Ta nói: “Đương nhiên là cảm thấy tức cười, dường như .....là chuyện phát sinh từ một ngàn năm trước vậy”

Cổ Ngọc Trân lập tức hỏi lại: “Nếu một ngàn năm trước đã phát sinh ra chuyện như vậy thì tại sao bây giờ lại không thể phát sinh?”

Ta lại giải thích: “Cho dù là một ngàn năm trước thì cũng chỉ là trong dã sử trong truyền thuyết ghi lại mà thôi, trên thực tế sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.”

Cổ Ngọc Trân càng ngày càng trực tiếp: “Anh làm thế nào biết được trên thực tế không có chuyện như vậy xảy ra?”

Ta có chút tức giận: “Đương nhiên không có”

Cổ Ngọc Trân cười lạnh một tiếng: “Vậy chứng tỏ là anh không biết, những chuyện mà anh cùng người ngoài hành tinh tiếp xúc, dùng linh hồn trò chuyện, nếu như tôi cũng nói là không hề có loại chuyện này trên đời thì anh sẽ trả lời thế nào đây?”

Ta rất ít khi bị người nói cho cứng mềm cứng lưỡi nhưng lúc này ta thật sự là chẳng biết nên trả lời như thế nào mới tốt, ta không thể làm gì khác hơn là chuyển đề tài: “Ông có được tiên đan và tiên thư trùng tên với ông khi nào thế?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Anh đừng cười và cũng đừng ngắt lời tôi nữa đó”

Ta cố nhẫn nhịn không cười nữa nhưng trong lòng thật sự là không phục. “Ngọc Chân Thiên Lộ Đan”, tên rất dễ nghe, nếu dùng trong tiểu thuyết võ hiệp thì có thể ứng phó được mấy lão ma đầu của tà phái ấy chứ, ha ha!

Cổ Ngọc Trân dường như là suy nghĩ chuyện gì đó, sau một lát mới nói: “Trước đây, tôi có nghe một vị lão tiên sinh nghiên cứu và am hiểu cổ vật nói qua, ông ta nói giữa con người và thần tiên chỉ cách có một đường. Thời cổ có ghi lại, có rất nhiều người do thành tâm hướng đạo, một lòng tu hành, luyện đan luyện khí, và kết quả đã trở thành thần tiên, nhưng bây giờ thì đã không còn nghe được có chuyện gì liên quan đến việc từ con người biến thành thần tiên nữa”

Cổ Ngọc Trân bảo ta đừng ngắt lời hắn cho nên ta chỉ hừ một tiếng cho qua.

Cổ Ngọc Trân tiếp tục: “Vị lão tiên sinh kia nói, thời cổ những người trở thành tiên như Bão Phác Tử, Xích Tùng Tử, Phương Đông Sóc, Trữ Phong Tử, Bành Tổ (1) ..., không biết có bao nhiêu người nữa. Bọn họ có thể trở thành thần tiên, tất cả đều là vì có được tiên duyên xảo hợp và đạt được phương pháp tu tiên, đó chính là tiên thư, có được bí kíp này mới có thể biến thành thần tiên. Người thường ai ai cũng muốn trở thành thần tiên nhưng nếu như không có tiên duyên xảo hợp thì không có cách nào đặt chân lên con đường tu tiên được”

Ta nhìn chăm chăm vào Cổ Ngọc Trân, đối với những nhân vật nổi tiếng trong lịch sử “trở thành tiên” mà hắn vừa nói thì thật ra ta cũng có đọc biết. Không sai, trong lịch sử có ghi lại người trở thành “thần tiên” rất nhiều. Thời Mãn Thanh cũng rất thịnh hành, nếu không thì trong “Hồng Lô Mộng” (2) đã không có cảnh miêu tả luyện đan và chuyện tự nghĩ bản thân đã trở thành thần tiên rồi.

Nhưng là cho tới bây giờ, những chuyện kỳ lạ cổ quái trên đời mặc dù có rất nhiều nhưng cũng không hề nghe nói gì về chuyện con người đi tu tiên cả.

Nếu Cổ Ngọc Trân đem cái việc luyện khí công khiến cho sức khỏe của hắn được nhanh chóng cải thiện, sự già yếu bị át chế, thậm chí hồi phục lại sức sống tuổi thanh xuân trở thành phép tu tiên thì thử hỏi có buồn cười không cơ chứ?

Hắn ngừng một chút rồi lại tiếp tục: “Vị lão tiên sinh kia còn nói, tiên duyên rất khó có được, trước kia thì thần tiên sẽ độ người nhưng tỷ lệ thần tiên trực tiếp độ người càng ngày càng ít, con người muốn tu tiên thì chỉ có thể dựa vào cơ duyên mà thôi, có được tiên thư, tiếp pháp tu hành, ngoài ra còn phải có căn cơ tốt nữa thì mới có thể thành tiên ...”

Nghe đến đó ta thật sự nhịn không được nữa: “Ông mau nói vào chủ đề chính đi, những điều ông nói này giờ tôi có thể xem trong bất kỳ một cuốn tiểu thuyết võ hiệp nào đó.”

Cổ Ngọc Trân đề cao giọng: “Cái tôi đang nói rất là nghiêm túc”

Note:

(1) Xin đọc Thần Tiên truyện để biết thêm

(2) Hồng Lô Mộng: là một trong tứ đại kỳ thư của Trung Quốc (xem thêm tại đây)

Ta nhìn thấy bộ dáng của hắn như thế thì không thể làm gì khác hơn là cố kiên nhẫn nghe hắn nói.

Cổ Ngọc Trân ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Vị lão tiên sinh kia cũng có kể qua, trong hoàng cung và vương phủ có một món bảo vật có liên quan đến việc tu tiên nhưng không có người nào có thể tham ngộ ra cả. Ông ta còn nói đã gặp qua món bảo vật đó rồi, là một đôi ngọc giản, chúng không có chỗ nào thần kỳ cả, hơn nữa món bảo vật này trong lúc loạn lạc đã thất lạc”

Ta nghe đến đó thì mới cảm thấy có chút sáng tỏ, lời của hắn làm ta nhớ tới những gì ông nội Raul đã ghi lại trong quyển nhật ký khi có được hai miếng ngọc.

Tuy nhiên, nếu nói Cổ Ngọc Trân chỉ vì mấy lời nói của vị lão tiên sinh năm đó liền tin tưởng hai miếng ngọc giản này có thể khiến người ta biến thành thần tiên thì thật không thể nào tin được.

Vì vậy ta dám chắc trong lời nói của Cổ Ngọc Trân có một vài chỗ còn dấu diếm, ta cũng không có lên tiếng đặt câu hỏi, chỉ là lạnh lùng nhìn hắn mà thôi.

Cổ Ngọc Trân lại ngừng một chút rồi tiếp tục: “Vị lão tiên sinh đó còn kể rằng nhiều năm trước ông đã từng gặp được một người đạo sĩ, hắn có một cái bình phong ....”

Khi hắn nói đến đây thì nhìn ta liếc mắt một cái, ý tứ muốn nói bây giờ hắn sẽ nói về chuyện cái bình phong mà ta đã bán cho hắn. Ta gật đầu nói: “Đúng vậy, chủ nhân của tấm bình phong đó đã lấy được nó từ trong tay của một người đạo sĩ.

Cổ Ngọc Trân hít một hơi: “Vị lão tiên sinh còn kể rằng người đạo sĩ kia đã nói với ông, tấm bình phong có liên quan đến thần tiên, là vật do thần tiên ban tặng, bên trong chứa vô hạn huyền cơ. Năm đó nghe được những lời như thế, mấy năm sau lại gặp một người biết rõ về lai lịch của tấm bình phong, Người đó nói rằng tấm bình phong kia nằm trong một đạo quan ở núi Thanh Thành, và ông ta đã từng gặp được người chủ trì đạo quan. Ông ta có thể chắc chắn tấm bình phong kia có liên quan đến thần tiên, bên trong tấm bình phong có một bí mật rất lớn, đó là tiên đan và tiên thư, người có được chúng sẽ có thể....có thể.....”

Ta hít sâu một hơi: “Có thể thành tiên phải không?”

Cổ Ngọc Trân “ừm” một tiếng: “Chính là ý đó, người chủ trì đạo quan còn chỉ ra cách mở tầng bên trong của tấm bình phong.....”

Ta liền đưa tay ra hiệu hắn ngừng nói: “Chờ một chút, có chỗ không đúng.”

Cổ Ngọc Trân nhìn ta, chờ ta đặt câu hỏi. Ta nói: “Nếu người chủ trì đạo quan kia biết cách mở tầng bên trong của tấm bình phong thì tại sao ông ta không tự mở nó ra mà lấy tiên thư cùng tiên đan để thành tiên?”

Cổ Ngọc Trân chậm rãi trả lời: “Lúc đó tấm bình phong đã mất đi, nhất định là do tên đạo sĩ kia đã trộm, thì người chủ trì đạo quan mới biết được bí mật này trong lúc vô tình xem trong một cuốn sách”

Ta “ồ” một tiếng: người có được bình phong chỉ biết là bình phong quý giá nhưng lại chẳng biết quý ở chỗ nào; còn người biết nó quý giá ở chỗ nào thì lại không có được nó, đúng là tạo hóa trêu người.

Cổ Ngọc Trân nói tiếp: “Vị lão tiên sinh cũng là người buôn bán cổ vật, lúc ấy ông đã đem chuyện về tấm bình phong, từ dáng vẻ bề ngoài cho đến bí mật bên trong kể hết cho tôi nghe. Ông ta còn bảo tôi rằng: ”Ngọc Trân à, nhân sinh như mộng, chớp mắt như mây khói trôi qua, giống như ta bây giờ, đã già vậy rồi, không biết còn có thể sống được bao nhiêu năm nữa? Gia tài dù có nhiều thì có tác dụng gì, đừng nói là có thể biến thành thần tiên, chỉ cần có thể duyên niên ích thọ, sống lâu thêm một chút thì dù có táng gia bại sản cũng là đáng giá. Con đã nhìn thấy được nhiều cổ vật, nếu có một ngày con gặp được tấm bình phong kia thì ngàn vạn lần không thể bỏ qua, đừng tưởng rằng chuyện quý thần chỉ là hư ảo, nếu thật sự là hư ảo thì những điều cổ nhân ghi lại toàn là gạt người cả hay sao?”

Cổ Ngọc Trân nói một hơi đến đây thì liếc mắt nhìn ta: “Tất cả những lời này tôi vẫn ghi tạc trong lòng, tuy nhiên nếu anh đem cái bình phong đó đến sớm mấy năm thì tôi sẽ không mua rồi, ba đồng cũng không mua”

Ta càng nghe càng u mê, thuận miệng hỏi: “Tại sao trước đó ông không muốn mà sau đó lại trả một cái giá ngất trời để mua lại vậy?”

Cổ Ngọc Trân trả lời: “Nếu là vào mấy năm trước thì lúc đó tôi còn rất khỏe mạnh nên không cảm thấy tính mạng có nguy cơ gì xảy ra. Tuy nhiên qua mấy năm sau, tuổi càng ngày càng lớn, một năm tiếp một năm trôi qua, cơ thể cảm thấy suy yếu dần, chuyện muốn làm... thì không thể làm, tôi càng ngày càng cảm thấy tính mạng đã đến thời điểm cuối cùng. Ngay lúc đó thì những lời mà lão tiên sinh kia đã nói luôn vọng trong đầu nhắc nhở tôi, 200,000 ngàn USD đối với tôi mà chẳng đáng là bao, chỉ cần có thể làm cho tôi...”

Có thể hẳn cũng cảm thấy cái chữ “thành tiên” không thuận miệng nên mới dừng lại không có nói thêm gì nữa. Đối mặt với một Cổ Ngọc Trân khác hẳn hoàn toàn một năm trước này, cảm giác “buồn cười” của ta càng ngày càng ít đi, và trong lòng lại có một loại cảm thụ huyền diệu vô cùng: có thật sự là “Ngọc Chân Tiên” và “Ngọc Chân Thiên Lộ Đan” đã làm cho tình trạng sinh lý của Cổ Ngọc Trân sinh ra thay đổi như vậy không?

Cổ Ngọc Trân tiếp tục: “Cho nên ngay lúc tôi vừa thấy được tấm bình phong đó thì trong lòng rất kinh hoàng, đầu tiên tôi muốn ép giá anh nhưng sau đó thì anh biết rồi đấy”

Ta hừ một tiếng, nhớ tới tấm chi phiếu 200,000 USD và tánh tình của hắn thì trong lòng càng cảm thấy kỳ quái hơn, loại người tục tằng như Cổ Ngọc Trân vậy mà cũng có tư cách “Tiên duyên xảo hợp” sao?

Cổ Ngọc Trân kể tiếp: “Trong thư phòng của anh, tôi đã dùng phương pháp mà lão tiên sinh kia đã chỉ mở tầng bên trong ra, lúc ấy vừa nhìn vào thì thấy được bốn chữ ”Ngọc Chân bí kíp” nên trong lòng cao hứng vô cùng vì tên của tôi hợp với tên của nó. Khi trở về nhà tôi lập tức mở lấy tiên thư và tiên đan bên trong ra, bí kíp tổng cộng có hai trang, còn lại chính là chín viên Thiên Lộ Đan.”

Ta không biết có nên tin tưởng lời nói của Cổ Ngọc Trân hay không nữa?

Nếu lúc này đây hắn vẫn giữ bộ dáng già nua của một năm trước thì khi hắn nói mấy chữ thôi ta đã phát áo ra đi rồi, đâu cần phải tra tấn lỗ tai như vậy. Thế nhưng hiện tại, có một chút có thể dám chắc, đó chính là: Cổ Ngọc Trân có thể biến thành bộ dáng của hôm nay thì nhất định có liên quan đến bí kíp tiên thư và tiên đan kia, cho nên theo tình huống mà phán đoán thì cho dù lời của hắn nói có hoang đường cỡ nào đi nữa, ta vẫn muốn tiếp tục nghe.

Ta chỉ là nhịn không nổi sự tò mò, hỏi một câu: “Vậy thì Ngọc Chân Thiên Lộ Đan hình dáng ra sao?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Đó là một loại tiên đan màu đỏ, nhỏ cỡ cái móng tay”

Ta hừ một tiếng: “Không có chỗ nào khác thường sao?”

Cổ Ngọc Trân nghiêm túc trả lời: “Không cảm thấy”

Ta hỏi tiếp: “Ông nói đã dùng hết? Lá gan của ông quả thật là lớn đó, nếu chúng nó là thuốc độc thì sao?”

Cổ Ngọc Trân ngậy người một hồi mới nói: “Lúc đó tôi không hề nghĩ đến điều này, có lẽ là do tiên duyên ứng vào người của tôi, tâm linh thông suốt nên không hề nghĩ bậy bạ”

Ta nghe được điều đó lại muốn cười lên, Cổ Ngọc Trân tiếp tục giải thích: “Lúc đó đầu tiên là tôi bái lạy và đọc Ngọc Chân Tiên trước, sau đó mới dùng Thiên Lộ Đan.”

Ta nhịn không được liền đâm chọc hắn: “Có phải là đi tắm rửa trước cho sạch sẽ rồi dâng hương bái lạy, sau cùng mới đọc phải không?”

Cổ Ngọc Trân trả lời: “Không có, lúc đó tôi lạy xong, nóng lòng nên liền đọc ngay, trang đầu tiên có ghi rõ về Thiên Lộ Đan, trong đó nói rằng...”

Hắn nói đến đây thì ngừng đầu lên nhìn ta hỏi: “Anh có cần phải biết tường tận như vậy không?”

Ta vội tiếp lời hắn: “Đương nhiên, đương nhiên, nói không chừng một ngày nào đó tôi cũng có cơ hội nhìn thấy một loại đan dược khác thì sao, lúc đó tôi đây sẽ không hề do dự mà nuốt hết vào ngay”

Cổ Ngọc Trân vội nói: “Không phải, không phải, mỗi viên phải cách chín ngày dùng một lần, hơn nữa mỗi khi dùng xong một viên thì còn phải vận khí làm cho thuốc tan ra thấm vào quan huyết của toàn thân, không thể làm loạn được.”

Ta nghe được hắn nói nghiêm túc như thế cũng chẳng có gì có thể bắt bẻ được, chỉ hỏi tiếp: “Thiên Lộ Đan.... là do thiên lộ chế thành phải không?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Đúng vậy....trong tiên thư có ghi lại....thiên lộ đến từ cửu thiên chi ngoại.... -”

Ta nói: “Ông đừng tốn nhiều nước bọt nữa, đem Ngọc Chân Tiên ra đây cho tôi nhìn xem một chút là được.”

Cổ Ngọc Trân dùng một loại ánh mắt kinh dị nhìn ta, ta còn tưởng rằng hắn không chịu, ta vội lên tiếng: “Dù sao thì ông cũng phải nói cho tôi nghe, vậy chỉ bằng lấy ra để tôi tự đọc lấy.”

Cổ Ngọc Trân đáp: “Không phải, tiên thư sau khi xem xong đã tự động biến mất, giống như là không tồn tại vậy. Tiên pháp thật sự là thần diệu, chỉ cần tôi đọc hết các chữ một lần thì chữ viết liền tự động biến mất.”

Trong đầu ta đột nhiên lại nảy ra một câu hỏi liền nói: “Nếu chữ biến mất thì trang giấy cũng phải còn chứ? Nó ra sao?”

Không ngờ Cổ Ngọc Trân nghe xong lại lắc đầu: “Đó là một loại giấy có màu vàng nhạt, bởi vì lúc phục dùng Ngọc Chân Thiên Lộ Đan nên theo chỉ dẫn tôi đốt nó chia thành chín lần uống luôn rồi”

Ta hừ một tiếng: “Ông nói chuyện mà cứ như không có nói vậy. Thật sự là một câu chuyện rất hay về thần tiên”

Cổ Ngọc Trân nhìn ta một hồi lâu: “Vệ Tư Lý, anh có mắt mà, anh không nhìn thấy mọi biến hóa phát sinh trên người tôi sao?”

Hắn cuối cùng cũng nói đến chủ đề rồi, ta gật đầu đáp: “Đúng vậy, ông đã trẻ lại”

Về mặt của Cổ Ngọc Trân trở nên hưng phấn: “Tôi căn cứ theo tiên thư dặn dò, cách chín ngày dùng một viên tiên đan, và chiếu theo phương pháp luyện khí ghi trên tiên thư tu luyện. Lúc đến lần thứ ba thì tóc bắt đầu mọc ra. Bây giờ, tôi cảm thấy được cơ thể mình so với hồi còn ba mươi tuổi mạnh hơn rất nhiều, hai tháng trước hàm răng cũ tự nhiên rớt ra và răng mới đã xuất hiện”

Ta lắng lắng nghe hắn nói, hắn mở rộng miệng ra đưa tay chỉ chỉ ý muốn ta nhìn vào hàm răng mới của hắn, ta liền phát tay bảo hắn: “Không cần, tôi tin rồi, tình trạng sinh lý của ông trong vòng một năm đã phát sinh biến hóa khác thường, ông trở nên trẻ lại. Người Đông Đức cũng đã kiểm tra qua thân thể của ông, đối với loại hiện tượng hồi phục thanh xuân này thật sự là không thể giải thích.”

Cổ Ngọc Trân hỏi: “Tại sao không thể giải thích?”

Ta nói: “Hồ Sĩ và cơ cấu tình báo của hắn đã gán cho tôi và ông cái mác ”siêu cấp khoa học gia“, nắm giữ trong tay bí mật của ”nguyên tố kháng suy lão”

Cổ Ngọc Trân tò mò: “Nguyên tố kháng suy lão....ý của anh là nếu có thể dùng được nguyên tố kháng suy lão thì con người sẽ thanh xuân bất lão, phản lão hoàn đồng phải không?”

Ta gật đầu: “Về mặt lý luận là thế.”

Cổ Ngọc Trân hừ một tiếng: “Vừa rồi anh không ngừng châm chọc và bắt bẻ tôi. Nếu so ra thì nguyên tố kháng suy lão và Ngọc Chân Thiên Lộ Đan, hai thứ bất quá chỉ có tên gọi là không giống thôi, thế thì tại sao khi nghe được ”nguyên tố kháng suy lão” anh không cảm thấy buồn cười, nhưng khi nghe được Ngọc Chân Thiên Lộ Đan thì lại cười hả?”

Nghe được Cổ Ngọc Trân trách vấn như vậy, ta thật sự cũng không biết trả lời ra sao.

Đúng vậy, tại sao khi nghe được “nguyên tố kháng suy lão” thì ta chẳng có cảm giác buồn cười và có thể hiểu đó là một cái tên trong nghiên cứu khoa học, nhưng khi vừa nghe được cái danh từ “Ngọc Chân Thiên Lộ Đan” thì lại cảm thấy buồn cười nhỉ? Trên thực tế thì hai thứ chỉ là có cái tên không giống nhau mà thôi.

Nếu như “Ngọc Chân Thiên Lộ Đan” thật sự là có công hiệu hồi phục thanh xuân, vậy thì nó chính là “Nguyên tố kháng suy lão”, đây là một loại thuốc chống lại sự già yếu rất hiệu nghiệm được lưu lại từ thời cổ đại. Khi nghĩ tới đây thì ta cảm thấy cả người nóng ran lên.

Tên hồ ly Cổ Ngọc Trân này, khi hần nuốt xong tám viên tiên đan thấy chúng hiệu nghiệm thì hần cũng chơi luôn viên cuối cùng, không hề có ý để lại đem đi hóa nghiệm để xem thành phần của nó đến tột cùng là cái thứ gì mà có thể khiến cho tế bào của con người sinh ra một sức sống mới. Nếu có thể hóa nghiệm ra thành phần thuốc của nó, sau đó đi nghiên cứu chế tạo thì loại phát minh này có thể thay đổi lịch sử của cả nhân loại chứ chẳng chơi.

Ta trừng mắt nhìn hần: “Ông, ông....chắc hần phải giữ lại một chút để xem thành phần của nó chứ.”

Cổ Ngọc Trân nói: “Làm vậy thì có tác dụng gì, tiên thư đã ghi rõ là đến từ cửu thiên chi ngoại, là do tiên nhân luyện chế thì chúng ta là con người thì làm sao có thể hiểu được?”

Ta không tự chủ được xoay người vài cái, trong đầu dòng ý nghĩ thật sự hỗn loạn. Tiên thư, tiên đan, loại danh từ này nghe ra mặc dù rất buồn cười nhưng chỉ cần trên thực tế có hiệu nghiệm, vậy thì phương pháp vận khí của tiên nhân, hơn nữa dưới sự phụ trợ của tiên đan, đích xác có thể khiến cho tế bào của con người không già yếu và hồi phục thanh xuân.

Đây chính là điều mà nền y học hiện đại của loài người đã và đang nghiên cứu nhưng chẳng hề có được chút manh mối nào, chẳng lẽ thời cổ đại đã có người ở phương diện này đạt được thành tựu rồi sao? Tuy nhiên chỉ vì không muốn có người biết nên mới tạo ra mấy cái chuyện thần tiên thần bí này, hoặc là bởi vì một nguyên nhân nào đó của bản thân nên mới không công bố.

Ta càng nghĩ càng loạn, nếu cổ nhân đã nắm giữ được phương pháp phòng chống già yếu này, vậy thì những người không già yếu ở thời cổ có phải là thần tiên trong truyền thuyết không?

Trong lòng của ta rất mê hoặc, theo như lời của Cổ Ngọc Trân kể thì chuyện thật là huyền diệu tới nỗi không cách nào khiến cho kẻ khác tin tưởng, tuy nhiên bản thân hần là một vật thí nghiệm sống sờ sờ ra đó thì có muốn không tin cũng không được, một minh chứng cho cái gọi là “Tiên duyên xảo hợp”.

Cổ Ngọc Trân đang nhìn ta chăm chăm, ta hít sâu mấy hơi nhưng vẫn không biết phải mở miệng như thế nào, thấy thế Cổ Ngọc Trân nói: “Được rồi, tất cả mọi chuyện tôi đã kể hết cho anh, vậy hai miếng ngọc giản kia....”

Ta đột nhiên sáng ra, hỏi tiếp: “Đúng rồi, ông đã nói một hồi về phần tiên duyên của ông nhưng tôi nghe ra thì chẳng có liên quan gì tới hai miếng ngọc này cả, sao thế?”

Cổ Ngọc Trân nuốt nước bọt một cái vẻ mặt rất do dự. Lúc này, vẻ mặt của ta không còn cười nhạo gì nữa, thay vào đó ta dùng giọng rất thành khẩn, nói: “Ông cứ yên tâm, mặc dù tôi cũng muốn trường sinh bất lão nhưng chín viên tiên đan kia ông đã dùng hết rồi thì tôi cho dù có giết ông cũng chẳng có tác dụng gì”

Ta nói như vậy nhằm làm cho Cổ Ngọc Trân yên tâm, tuy nhiên gã hồ ly này thật uống cho thần tiên đã chiều cổ hần, ngay khi ta nói hết thì hần sợ đến mặt biến sắc, hai tay quơ loạn lên: “Đừng nghĩ bậy bạ, đương nhiên là không có tác dụng rồi.”

Ta cười khỏ một chút, nói tiếp: “Vậy thì ông có thể yên tâm nói cho tôi biết về chuyện hai miếng ngọc có liên quan gì đến kỳ ngộ của ông chưa?”

Cổ Ngọc Trân ngây ngô một hồi lâu, sau đó ấp a ấp úng hỏi: “Nếu tôi nói thì anh có thật...chịu đưa hai miếng ngọc cho tôi?”

Ta cam đoan nói: “Nhất định!”

Cổ Ngọc Trân hình như là đã hạ quyết tâm rất lớn, nói: “Được rồi, Ngọc Chân Bí Kíp được đặt trong tấm bình phong kia chỉ là quyền thượng thôi, trên trang đầu có ghi lại, còn quyền hạ thì phải tìm được hai miếng

ngọc giản rồi theo hướng dẫn trong đó mà đi tìm”

Ta lấy làm kinh hãi: “Ông .... nói có thiệt không?”

Cổ Ngọc Trân nói tiếp: “Trên quyển thượng chỉ ghi lại phương pháp luyện khí, cường thân và bất lão thôi, còn hơn phân nửa chính là viết về công dụng của chín viên tiên đan, nó có thể khiến cho người phục dưng thoát thai hoá cốt.”

Ta hiểu lời của Cổ Ngọc Trân nói, tuy nhiên có hơi mù mờ nên ta giải thích để cho hiểu rõ hơn. Vừa rồi lời của Cổ Ngọc Trân là có ý như vậy: “Những điều trong quyển thượng bí kíp kia ghi lại chính là một loại phương pháp cường thân kiện thể đặc biệt, loại phương pháp này phải nhờ vào tác dụng của thuốc trợ giúp và sẽ làm cho cơ thể con người phát sinh biến hóa, làm cho các tế bào già yếu sinh ra một sức sống mới, từ đó dẫn đến bộ dáng sẽ trẻ lại và tràn trề sức sống”

Đây đúng là một kỳ tích hiếm thấy.

Quyển thượng chỉ bất quá “như thể mà thôi”, vậy còn quyển hạ thì sẽ như thế nào đây? Có thể hay không phi thăng độn địa, cùng thiên địa nhật nguyệt đồng thọ?

Ta hỏi tiếp: “Nếu ông có được quyển hạ thì sẽ ra sao?”

Cổ Ngọc Trân đáp: “Đương nhiên....đương nhiên là có thể tu luyện thành ....thần tiên.”

Ta hít sâu một hơi rồi lấy hai miếng ngọc ra: “Tôi sẽ không ngăn cản ông trở thành thần tiên gì đó đâu nhưng tôi có một yêu cầu.”

Cổ Ngọc Trân nói: “Đừng ngại, cứ nói, cứ nói.”

Ta nói: “Rất đơn giản, khi ông trở thành thần tiên thì hãy quay lại để tôi nhìn một cái xem thần tiên có hình dáng ra sao”

Cổ Ngọc Trân hết sức vui vẻ, nở nụ cười: “Đương nhiên, nếu tôi có thể thành tiên thì tôi sẽ độ anh thăng tiên luôn”

Thật khó có thể trả lời, chẳng lẽ ta phải mở miệng liên thanh nói “cảm ơn, cảm ơn” sao? Ta không thể làm gì khác hơn là chỉ cười cười, tỏ vẻ biết ơn rồi đưa hai miếng ngọc cho hắn. Hắn mừng rỡ đưa tay tiếp nhận, sau đó ôm chặt vào lòng, dường như sợ ta cướp lại vậy.

Ta nói: “Hai miếng ngọc này hình như chẳng có gì kỳ lạ”

Cổ Ngọc Trân nói : “Anh xem sẽ không hiểu và tham ngộ không ra đâu, còn tôi chỉ cần phí chút công phu là sẽ hiểu được huyền cơ ngay thôi”

Ta mỉm cười nói: “Ông bây giờ tuy không phải là thần tiên nhưng theo tôi thấy thì cũng đã trở thành bán tiên rồi”, ta thật muốn gọi hắn một tiếng “Cổ Bán Tiên” nhưng lại phát không ra lời. Theo lẽ thường mà nói thì việc tự xưng là “bán tiên” hoặc gọi ai đó là “bán tiên” thì đều có chút ý vị trêu chọc bên trong. Tuy nhiên với tình huống của Cổ Ngọc Trân hiện tại thì đã hoàn toàn đi ngược lại quy luật của tự nhiên rồi. Hắn phá vỡ quy luật tự nhiên, không biết tiến thêm một bước nữa thì trên người hắn sẽ phát sinh biến hóa gì nữa đây? Chẳng lẽ thật sự có thể đột phá quy luật sinh tử, trở thành thần tiên trường sinh bất lão, thậm chí còn có thể phát ra pháp lực khôn cùng?

7. Chương 7: Tiềm Năng Của Cơ Thể Con Người Vô Cùng Vô Tận

Bàn tay Cổ Ngọc Trân nắm chặt hai miếng ngọc giản, ta nhìn hắn liền biết trong lòng hắn đang hy vọng ta biến mất ngay lập tức, dù sao đi nữa thì hắn cũng đã đáp ứng là sẽ đến tìm ta nên ta nói: “Ông muốn để Hồ Sĩ dễ dàng tìm được ông hả, nếu mà chết thì chuyện gì cũng hết đấy”

Cổ Ngọc Trân giật mình “a” một tiếng: “Hắn muốn tìm tôi chỉ sợ cũng sẽ không dễ dàng đâu, tôi nghĩ chỉ cần tôi đưa chi phiếu cho anh thì hắn sẽ đến tìm anh thôi”

Ta đáp: “Vây cũng được.”

Cổ Ngọc Trân cắt hai miếng ngọc vào trong người, sau đó lấy ra xấp chi phiếu. Ta vẫn còn cảm giác tức cười, nhìn hắn muốn cười to, chuyện này cũng không thể trách ta, hãy nghĩ mà xem: “thần tiên viết chi phiếu”, thật chẳng biết đây là loại “tổ hợp” gì nữa?

Cổ Ngọc Trân nhìn ta: “Anh có cần ...”

Ta lắc đầu nói: “Không cần, chờ khi ông trở thành tiên thì hãy đến dạy tôi cách biến đá thành vàng là được, à còn Raul nữa, ông hãy bồi thường cho hắn một chút đi”

Cổ Ngọc Trân lại trừng ta liếc mắt một cái, sau đó viết rồi xé tờ chi phiếu đưa cho ta. Ta đưa tay lấy và muốn nói thêm một số chuyện nữa nhưng thật sự lại không biết nên nói chuyện gì, sau đó ta liền vẫy tay tạm biệt hắn.

Ta cũng chẳng tưởng tượng ra nổi hắn có thể ngộ ra được huyền cơ gì từ hai miếng ngọc đó. Toàn bộ sự việc quá kỳ quái, dường như là đưa người ta trở lại quá khứ ba ngàn năm trước vậy, tuy nhiên cho dù là ba ngàn năm trước thì loại “Tiên ngộ” này cũng quả là quái dị.

Ta cũng không ở tại Thụy Sĩ lâu, liền đáp máy bay lên đường về nhà. Khi tới nơi, ta đem tất cả mọi việc đã trải qua kể lại cho Bạch Tố nghe. Bạch Tố nói: “Bắt đầu từ ngày hôm qua có một người Đức gọi điện thoại tìm anh, em đoán hắn chính là Hồ Sĩ”

Nàng vừa nói xong thì chuông điện thoại reo lên, ta nhắc ông nghe thì quả nhiên đó là Hồ Sĩ, hắn vừa nghe được tiếng của ta thì hỏi liền: “Sao rồi?”

Ta đáp: “Tiền đang ở chỗ tôi, khi rảnh ông ghé lấy”

Hồ Sĩ nói: “Trong vòng năm phút nữa tôi đến”

Ta gác điện thoại rồi nói với Bạch Tố: “Tên Hồ Sĩ này là người hết sức tinh minh đấy. À, đối với mọi biến hóa phát sinh trên người của Cổ Ngọc Trân, em nghĩ sao?”

Bạch Tố trầm ngâm không nói, xem ra nàng giống như là đang đợi gì đó. Chỉ trong chốc lát, chuông cửa reo lên, lão Thái dẫn Hồ Sĩ vào. Đợi hắn ngồi xuống ta liền đem chi phiếu giao cho hắn. Lúc này Bạch Tố mới nói: “Chuyện em nghĩ cũng gần giống với Trung tá Hồ Sĩ đây...”

Hồ Sĩ liền lên tiếng: “Không cần gọi quân hàm đâu, cô gọi tôi là Hồ Sĩ được rồi”

Bạch Tố mỉm cười: “Chuyện em nghĩ cũng giống với Hồ Sĩ tiên sinh đây, nếu Cổ Ngọc Trân chưa từng dùng qua thuốc kháng suy lão thì hắn tuyệt đối sẽ không trở nên trẻ như hiện tại”

Hồ Sĩ giật mình, kinh ngạc nhìn Bạch Tố.

Ta liền nói: “Kết luận này của em dường như...”

Bạch Tố quơ tay ra hiệu bảo ta đừng lên tiếng, nàng nói tiếp: “Phân tích sự việc này có thể có hai hướng trái ngược nhau, một là nếu hắn đã sử dụng qua thuốc kháng suy lão và tác dụng của thuốc đã làm cho hắn trẻ lại, ngược lại mà nói thì...”

Ta liền lớn tiếng: “Tốt, em nghĩ rằng anh không biết cái suy luận phản biện ấy sao?”

Bạch Tố nói: “Nếu anh cũng biết vậy thì tại sao lại vẫn còn hoài nghi hắn đã từng sử dụng qua thuốc kháng suy lão hả?”

Ta vừa nghĩ tới lại nhin không được muốn bật cười: “Câu chuyện của hắn kể, em có tin không?”

Hồ Sĩ khấn trương đứng lên hỏi: “Là chuyện gì?”

Chuyện này muốn đem kể lại cho Hồ Sĩ thì quả là hết sức khó khăn và dài dòng, ta còn chưa biết phải bắt đầu nói từ đâu và thế nào thì Bạch Tố đã dùng tiếng mẹ đẻ của Hồ Sĩ giải thích cho hắn.

Hồ Sĩ nghe xong “a” một tiếng: “Trung Quốc vốn tràn ngập thần bí mà, người Trung Quốc cổ đại có phương thuốc bí mật chống lại sự già yếu thì cũng không có gì lạ”

Ta cười lạnh một tiếng: “Không chỉ nhiều đó thôi đâu, hắn còn có thể tiến thêm một bước nữa là trở thành thần tiên đó, ông biết không, là thần tiên? Người Trung Quốc đối với chuyện thần tiên giải thích không giống phương tây các ông đâu”

Hồ Sĩ trừng mắt nhìn ta, rồi lập tức hỏi lại: “Không giống thế nào?”

Ta nói: “Người Trung Quốc xem thần tiên là những người có khả năng siêu thoát sinh tử, biến ảo khó lường, pháp lực khôn cùng, hô phong hoán vũ, biến đá thành vàng, phi thân độn địa, du hí nhân gian, có lúc là thần tiên tham gia yến hội của Tây Vương Mẫu, có lúc lại là trở thành một tên ăn mày nằm trên đường, trừng ác tướng thiện.”

Hồ Sĩ liền nói: “Thần tiên vốn là như thế mà”

Ta trừng mắt, nói: “Bộ ông cho rằng thật có một loại “sinh vật” như vậy sao?”

Hồ Sĩ cũng trừng mắt nhìn lại ta: “Vấn đề này có liên quan đến vấn đề mà chúng ta đang đem ra thảo luận đây, chúng ta đang thảo luận về vấn đề nguyên tố kháng suy lão có tồn tại hay không? Và nó có được sử dụng trên người của Cổ Ngọc Trân hay không? Đúng chứ?”

Ta nói: “Nếu như tin tưởng bộ phận đầu tiên của câu chuyện mà Cổ Ngọc Trân đã kể thì sẽ phải tin tưởng luôn tiếp bộ phận thứ hai của câu chuyện thôi”

Bạch Tố nói: “Trung Quốc cổ đại có rất nhiều câu chuyện ghi lại về thần tiên, nhất là chuyện con người biến thành thần tiên được ghi lại rất nhiều như trong “Thần tiên truyện”, “Liệt tiên truyện”... rất nổi tiếng, bất quá hình như trước thời Hán Đường thì người thành tiên tương đối nhiều nhưng sau hai thời đại đó thì lại rất ít, kỳ lạ”

Ta “hừ” một tiếng: “Và bây giờ ở thế kỷ hai mươi này lại xuất hiện một Cổ Ngọc Trân có thể biến thành tiên”

Bạch Tố mỉm cười nói: “Cổ Ngọc Trân là một trường hợp đặc biệt bởi vì hắn có được một quyển tiên thư và chín viên tiên đan, vì vậy nên có thể thoát khỏi phạm cốt (bỏ đi cốt người phạm tục) -”

Ta liền lớn tiếng kêu lên: “Tố!”

Bạch Tố nói: “Thoát khỏi phạm cốt chính là một danh từ trong quá trình tu tiên, nghe thì rất huyền ảo nhưng nếu giải thích đó là việc thông qua một loại thuốc nào đó đem tất cả những yếu tố độc hại trong cơ thể bài trừ hết ra ngoài, khiến cho tất cả các tổ chức tế bào, kết cấu cơ thể, thậm chí cả tư tưởng đều hoàn toàn thay đổi, thì có thể tiếp nhận hay không?”

Ta nói không ra lời, Bạch Tố liền nói tiếp: “Ngôn ngữ Trung Quốc thật sự rất tinh thâm, anh thấy đấy, vừa rồi em đã dùng một loạt lời để giải thích nhưng cũng không cô đọng bằng bốn chữ “thoát khỏi phạm cốt” hay “thoát thai hoán cốt” nữa.”

Lời của Bạch Tố nói rất khó phản bác, ta đáp: “Nếu căn cứ theo truyền thuyết thì tác dụng của loại “thuốc” này quả thực là kỳ diệu vô cùng. Trong “Thần tiên truyện” cũng có ghi lại rằng Hoài Nam Vương Lưu An dùng xong tiên đan liền thăng thiên, tiên đan còn dư ông ta liền cho gà và chó của ông ta dùng, kết quả là gà và chó cũng thăng thiên, câu thành ngữ “gà chó thăng thiên” cũng xuất phát từ câu chuyện này”

Bạch Tố gật đầu: “Quay lại vấn đề chính vậy, tại sao trước thời Hán Đường lại đặc biệt có nhiều chuyện thần tiên như vậy?”

Ta vội lên tiếng: “Chờ một chút, nếu em đã hỏi như vậy thì em đã vô tình thừa nhận nó rồi”

Bạch Tố cùng Hồ Sĩ liền đồng thanh lên tiếng: “Trước tiên phải giả định mọi chuyện được ghi lại là sự thật.”. Tiếp đó Hồ Sĩ bổ sung thêm một câu: “Nếu như có ý nghĩ rằng chuyện là hư cấu thì cũng không cần phải thảo luận nữa”

Ý nghĩ của ta cùng bọn họ bất đồng nhưng ta cũng muốn nghe một chút tại sao hai người họ lại phải giả định các chuyện ghi lại là thật cho nên ta cũng không lên tiếng nữa.

Bạch Tố liếc mắt nhìn ta một cái rồi nói: “Đây là một hiện tượng rất thú vị, loại hiện tượng này cho thấy rằng trước thời đại Hán Đường, đã có một lực lượng nào đó tồn tại, loại lực lượng này rất đặc biệt, nó có thể dễ dàng khiến cho con người có khả năng biến ảo khó lường và năng lực siêu thoát sinh tử”

Ta cùng Hồ Sĩ đều trừng mắt nhìn Bạch Tố, nàng nói tiếp: “Ý của em là, không chừng ở tại thời đại đó có một lực lượng từ bên ngoài tới và làm cho một số người địa cầu sở hữu được lực lượng siêu phàm của họ?”

Ta lập tức nói: “Lực lượng từ bên ngoài? Ý của em là....”

Bạch Tố hít một hơi nói: “Đúng, “lực lượng từ bên ngoài”, và cũng theo như lời của Cổ Ngọc Trân đã nói thì do hần sử dụng loại thuốc có chứa thành phần “Thiên lộ”, và thành phần này đến từ cửu thiên chi ngoại!”

Hồ Sĩ liền kêu lên: “Bà Vệ, đó quả là một sự giải thích rất kỳ diệu. Một vật chất nào đó đến từ bên ngoài vũ trụ có thể hoàn toàn thay đổi kết cấu sinh lý trong thân thể của người địa cầu, và làm cho tiềm năng trong cơ thể người địa cầu phát huy trọn vẹn”

Ta vẫn ngồi im nhưng trong lòng đang không ngừng tự hỏi: Có thể sao? “Tiên đan” đến từ thiên ngoại là vật do sinh vật cao cấp ngoài vũ trụ lưu lại hay là được họ truyền thụ phương pháp chế tạo đây?

Ta đáp không được.

Bạch Tố tiếp tục nói: “Lúc ấy, lực lượng từ bên ngoài đó có thể đã đến địa cầu, ví dụ như chúng ta có thể giả thuyết đã có một nhóm người ngoài hành tinh đến địa cầu và truyền thụ cho người địa cầu phương pháp có thể phát huy tối đa tiềm năng trong cơ thể họ”

Ta lớn tiếng: “Tiềm năng của cơ thể con người có thể làm họ lai khứ vô tung (đến đi không dấu vết) và biến ảo khó lường sao? Ý nghĩ này xem ra cũng hơi quá rồi chẳng?”

Bạch Tố nói: “Người có thể đột phá sự hạn chế của không gian thì trong mắt của người bình thường đó chính là vô ảnh vô tung, nếu có thể đột phá sự hạn chế của thời gian nữa thì đó chính là đã siêu thoát sinh tử”

Hồ Sĩ lập tức lên tiếng: “Đúng vậy, trên địa cầu này không một người nào có thể đột phá sự hạn chế của thời gian và không gian cả, nhưng người ngoài hành tinh có lẽ biết được phương pháp này”

Ta có điểm không thể tránh được, nói: “Sau thời Hán Đường, người ngoài hành tinh thần thông quảng đại đã rời đi, cho nên vì thế mà người địa cầu biến thành thần tiên cũng ít đi chẳng?”

Bạch Tố nhìn ta: “Lời của anh có thật lòng hay là đang châm chọc em thế?”

Ta liền đáp lời: “Tố, theo như giả thuyết của em thì anh cũng không phải là lần đầu tiên nghe được. Có một số truyền thuyết của Trung Quốc nói về các nhân vật thần thoại, tất cả đều có hình dáng rất là cổ quái, nào là tay người thân rắn, đầu trâu mình sư tử....., những nhân vật đó tất cả đều là người ngoài hành tinh cả, thậm chí ngay cả cuộc chiến của Hoàng Đế và Xi Vưu cũng là cuộc chiến tranh của người ngoài hành tinh trên địa cầu này, còn chuyện Nữ Oa vá trời, kỳ thực chính là muốn tiêu trừ tia phóng xạ thôi”

Bạch Tố hỏi: “Tại sao lại không thể?”

Ta thở dài một hơi: “Nếu mà là giả thuyết thì chuyện gì cũng đều là có thể cả.”

Ta vô tình cùng Bạch Tố tiếp tục tranh luận cho nên mới đưa ra một kết luận như vậy, ý tứ là: chỉ bằng vào tưởng tượng thì chuyện gì cũng có thể xảy ra, không có một cách nào để tranh luận nữa.

Bạch Tố hiểu được ý tứ của ta nhưng Hồ Sĩ lại không rõ, hần trừng hai mắt nhìn ta nói: “Vốn dĩ trên thế giới không có chuyện gì không có khả năng xảy ra, chuyện gì cũng đều có thể hết.”

Ta hung hăng trừng mắt liếc hần, nói: “Ông nói chuyện quả là huê vốn, nói vậy thì còn nói làm gì, hừ”

Hồ Sĩ cảm tấm chi phiêu quơ quơ: “Cám ơn anh về điều này, có được số tiền này rồi, chuyện thứ nhất tôi phải làm chính là đến Thụy Sĩ tiến hành phẫu thuật thay đổi dung mạo, thay đổi ngoại hình, ôi, mùi vị kể bị truy nã thật là rất khổ”

Ta nhin không được “móc” hần: “Nếu bây giờ mà có tiên đan thì tiện lợi quá, uống một viên xong thì có thể làm cho hình dạng của ông biến hóa, mọi việc đều ổn.”

Hồ Sĩ hít sâu một hơi, bày ra bộ dáng rất đồng tình với ta, sau đó nói: “Vệ tiên sinh, Vệ phu nhân so với anh sáng suốt hơn nhiều lắm.”

Ta cười ha ha đáp lời: “Nhận xét không sai, tôi nghe nhiều rồi, ông cũng không phải là người thứ nhất nói lời này đâu”

Hồ Sĩ quơ quơ tay nói: “Ý của tôi là tính chủ quan của anh quá lớn, nó làm cho anh không dễ dàng tiếp nhận những quan niệm mới”

Ta mà không dễ dàng tiếp nhận những quan niệm mới sao? Ta thật muốn đắm cho hấn một đắm nhưng hấn lập tức lại nói: “Anh đã nhiều lần đem “tiên đan” ra đùa, từ “tiên đan” anh không dễ dàng tiếp nhận nhưng nếu là thay đổi bằng một danh từ khác thì sao, ví dụ thay đổi thành “một loại thuốc nào đó có tác dụng đặc biệt lai lịch không rõ” thì anh lại có thể tiếp nhận, đây chính là sự chủ quan trong nhận định của anh, và cũng là vết thương trí mạng của người luôn mang ý nghĩ khoa học trong đầu”

Ta nghe xong lời của hấn, miệng á khẩu cãi không được. Những lời này Cổ Ngọc Trân cũng đã từng nói qua.

Đích xác, những danh từ như “Tiên đan” và “Tiên thư” này rất khó tiếp nhận, nhưng nếu giống như lời của Hồ Sĩ và Cổ Ngọc Trân vậy, đổi chúng thành “Một loại vật chất ngoài hành tinh có tác dụng đặc biệt dị thường đối với cơ thể con người” hoặc là “một loại phương pháp đặc dị có thể kích thích cơ thể con người, khiến cho tiềm năng của cơ thể con người phát huy hoàn toàn” thì ta có thể tiếp nhận.

Đây là vấn đề về quan niệm của một người, chuyện xảy ra ở đâu, sự thật phát sinh thế nào, dùng danh từ gì để nói thì sự thật thủy chung cũng không thay đổi.

Ta hít sâu một hơi: “Đừng bàn luận nữa, hãy đi Thụy Sĩ kiểm tra tài khoản của ông đi”

Hồ Sĩ cười cười một chút, lúc gần đi còn nói: “Nếu có tin tức của Cổ Ngọc Trân, tôi cũng muốn biết đấy”

Sau khi Hồ Sĩ rời đi, ta im lặng một hồi lâu mới lên tiếng: “Trước hết có thể dám chắc một điều rằng cái làm cho cơ thể của Cổ Ngọc Trân xảy ra biến hóa lớn như vậy là một loại thuốc hoặc một phương pháp nào đó”

Bạch Tổ lạnh nhạt nói: “Đúng vậy, là tiên đan và tiên thư.”

Ta ngừng một chút, hai cái danh từ “tiên đan” và “Tiên thư” này mặc dù nghe vẫn cảm giác chúng không được tự nhiên, nhưng so với danh từ chung chung “loại thuốc nào đó” thì lại thuận miệng hơn nhiều lắm.

Cho nên ta liền nói: “Tiên đan và tiên thư, không nhất định là do người ngoài hành tinh đem tới, có lẽ là do chính cổ nhân phát minh ra cũng nên.”

Bạch Tổ đáp: “Cũng có thể.”

Ta lại ngừng một hồi rồi nói tiếp: “Thông qua sử dụng tiên đan và tu tập tiên thư, rốt cuộc thì sẽ khiến cho bên trong cơ thể người xuất hiện biến hóa ra sao đây? Tại sao loại biến hóa này lại có hiệu quả khiến cho người phản lão hoàn đồng được?”

Bạch Tổ lần này cũng không có trả lời bởi vì nàng biết ta đối với vấn đề này nhất định có đáp án của riêng mình. Sau một lúc lâu, ta cất tiếng: “Anh nghĩ đó nhất định là quá trình đột biến của tế bào già yếu trong cơ thể”

Bạch tổ nói: “Đây là cách giải thích duy nhất, khoa học hiện đại đối với kết cấu của cơ thể người cũng hiểu biết không nhiều lắm, tỷ như về hệ thống phân bố của nội tạng, trên lý luận thì chỉ biết chúng nó có tầm quan trọng cho sự sống mà thôi. Những nghiên cứu đối với bộ não cũng chỉ có thể nói là mới bắt đầu, dây thần kinh, xung điện não, các tế bào não bộ biến hóa... tại sao chúng có thể ảnh hưởng đến tâm tình của một người, điều này thật sự quả là phức tạp”

Ta gật đầu tỏ vẻ đồng ý, song Bạch Tổ lại nói: “Có một chuyện này anh và em đều quen thuộc, đó là phương pháp luyện khí trong võ thuật Trung Quốc, đích xác có thể khiến cơ thể người bảo trì trạng thái tốt lâu dài và khiến cho các loại tật bệnh rời xa. Bệnh là do vi khuẩn gây mang bệnh gây ra, làm thế nào mà có thể dùng ý chí hư vô mờ mịt chống chọi và khỏi bệnh được?”

Ta lập tức nói: “Chống chọi hoặc tiêu diệt vi khuẩn gây bệnh đương nhiên không phải là do ý chí của bản thân mà là ý chí kích thích hoạt động của não bộ, khiến cho cơ thể của mình chiết xuất ra một nhân tố nào đó không biết để chống chọi hoặc tiêu diệt chúng”

Bạch Tố “ừm” một tiếng: “Nói như vậy thì việc này cùng châm cứu có chút giống nhau. Thuật châm cứu bây giờ đã được công nhận. Nguyên lý của thuật châm cứu là kích thích các bộ vị đặc biệt trong cơ thể con người – đó là huyết đạo, qua đó có thể khiến cho sức khỏe của con người được cải thiện. Đó cũng là một sự kích thích và cơ thể con người có thể chiết xuất ra một nhân tố nào đó hữu dụng cho cơ thể. Dùng châm cứu kích thích cùng với dùng ý chí kích thích, hai việc này trên thực tế là giống nhau.”

Ta thở dài một hơi: “Lời em nói chỉ làm sáng tỏ một chút thôi, hiện tại chúng ta đối với chính cơ thể con người đúng thật không thể giải thích được. Một bóng đèn điện cháy sáng phải tiêu hao điện năng nhưng điện năng dùng để cho bóng đèn cháy sáng bất quá không đến 5 phần trăm, 95 phần trăm còn lại đều lãng phí. Anh tin tưởng rằng cơ thể con người chúng ta bình thường hàng ngày hoạt động tiêu hao năng lượng cũng giống như vậy, chỉ sợ còn không đạt tới 1% nữa là, còn lại 99% đều lãng phí.”

Bạch Tố chần chờ một chút: “Đúng vậy, số còn lại không có phát huy ra, và nếu tiềm năng đó có thể thông qua một phương pháp nhất định và có thể phát huy, vậy thì năng lực của con người có thể đạt tới trình độ gì, thật sự là không có cách nào tưởng tượng.”

Ta đột nhiên cười ha ha, rồi nói: “Cũng không phải là hoàn toàn không thể tưởng tượng được, chúng ta còn không biết tiềm năng trong cơ thể người có tỉ lệ bao nhiêu mà, nếu là 1000/1, hay thậm chí là 10000/1, vậy thì người có thể phát huy toàn bộ tiềm năng của cơ thể chính là thần tiên rồi”

Bạch Tố nhắm mắt lại một hồi, sau đó lắc đầu nói: “Cái này bất quá cũng chỉ là tưởng tượng thôi”

Ta nói: “Cổ Ngọc Trân đã đi được bước đầu tiên, anh thật hy vọng hần có thể tìm được quyển hạ bí kíp Ngọc Chân Tiên. Thần tiên, quả là rất kỳ diệu đây. Chuyện gì, dạng người gì anh cũng đã chứng kiến, còn thần tiên thì quả thật là chưa thấy bao giờ, cho dù có ý nghĩ là thần tiên có thể biến đá thành vàng nhưng nghĩ tới thì cũng chẳng biết họ làm thế nào, chuyện biến đá thành vàng, em nghĩ thế nào hả?”

Bạch Tố cười nói: “Chúng ta bây giờ nói chuyện có chút giống như là người si nói mộng vậy”

Ta nói: “Dù sao tất cả cũng là giả thuyết, em suy nghĩ gì cũng chẳng có sao”

Bạch Tố mỉm cười, một lát sau nàng mới nói: “Em nghĩ là, khi tiềm lực có thể hoàn toàn phát huy ra thì não của con người tự nhiên cũng sẽ to ra, xung diện não sẽ mãnh liệt tới nỗi có thể làm cho năng lượng bên ngoài tụ hợp lại, và việc khiến cho năng lượng tụ hợp lại có thể thay đổi trình tự sắp xếp nguyên tử của nguyên tố, làm thay đổi tính chất của nguyên tố, vì vậy mới có thể ....”

Ta cười to ha ha một hồi, sau đó nói: “Vậy thì một khối thiết đen sì hay khối đá có thể biến thành vàng ròng chứ gì”

Bạch Tố cười đáp lại.

Đây tự nhiên chỉ là sự tưởng tượng. Muốn tụ tập một mức năng lượng có thể làm cho nguyên tử trong nguyên tố thay đổi tổ hợp sắp xếp thì chỉ có trong phòng thí nghiệm mới có thể làm được, tuy nhiên cũng không biết phải thông qua bao nhiêu trang thiết bị mới có thể đạt tới mục đích như vậy, do đó bộ não con người làm sao có được lực lượng như thế được?

Tuy nhiên, tại sao lại không thể được? Vì tổ chức não của con người chẳng phải phức tạp gấp nhiều lần phòng thí nghiệm hay sao?

Bạch Tố mỉm cười hỏi ta: “Anh lại đang nghĩ tới gì nữa vậy? Nói cho em nghe với”

Ta vội đáp: “Thật không công bằng, em đã nghĩ ra một giả thuyết có khả năng nhất rồi, bây giờ còn muốn anh nghĩ một giả thuyết khác, thật khó cho anh quá”

Mặt của Bạch Tố lộ ra một tia khinh thường: “Thật không ngờ một Vệ Tư Lý thần thông quảng đại mà ngay cả một sự tưởng tượng cũng nghĩ không ra”

Ta liền ưỡn ngực đáp: “Đương nhiên đã nghĩ ra, việc biến đá thành vàng cũng giống như là đem đổi đồ vật với nhau mà thôi, khi toàn bộ tiềm năng trong cơ thể phát huy thì có thể tùy ý đột phá sự hạn chế của không gian và thời gian, chỉ một cái nhấc tay thôi thì tay của họ đã đến được một không gian khác, trong không gian đó, tất cả đều là vàng, hần lấy một thỏi là đem về là được. Hừ, cái gì mà biến đá thành vàng, tất cả pháp thuật của thần tiên, theo lý thuyết mà nói thì tất cả đều là sự chuyển đổi không gian thôi.”

Bạch Tổ cười nói: “Có lý, rất có lý, rất có lý.”

Cả hai người chúng ta lúc đó chỉ thảo luận về “thần tiên” nhiều đó thôi. “Giả thuyết tiềm năng trong cơ thể người phát huy hoàn toàn” bất quá cũng chỉ là giả thuyết. Một con người nếu thật là trở thành “thần tiên” thì đến tột cùng phát sinh ra sự biến hóa như thế nào hoàn toàn không biết được.

Tiếp đó ta và Bạch Tổ cùng đi thu thập những thông tin về những chuyện lạ thường. Có bảy tám sự kiện cũng rất thú vị và lạ thường phát sinh. Ngoài ra ta cũng lưu ý đến tin tức của Cổ Ngọc Trân nhưng hần hoàn toàn bặt vô âm tín.

Mãi cho đến hơn nửa năm sau, trong một lần cùng mấy người bạn tụ hội, ta liền nhắc tới chuyện này. Những người bạn này của ta toàn là những khoa học gia, nghệ thuật gia, khảo cổ gia, thám hiểm gia xuất sắc, có một số người ta cũng không rõ hoàn toàn thân phận và nghề nghiệp nữa, và trên thực tế thì ta cũng được mọi người liệt vào nhóm người như thế.

Khi ta đề cập tới Cổ Ngọc Trân cùng tiên đan và tiên thư, đầu hói mọc tóc, phản lão hoàn đồng thì cơ hồ tất cả mọi người cùng cười to. Có mấy người còn vừa cười vừa chỉ ta nói: “Vệ Tư Lý, anh quả thật là may mắn quá đấy!!”

Có người còn chụp mạnh lấy vai của ta: “Vệ Tư Lý, anh gặp qua người ngoài hành tinh còn chưa đủ sao? Làm thế nào mà lại ngộ tiên nữa thế?”

Đối với những phản ứng của bọn họ ta cũng chẳng lấy làm kỳ quái bởi vì lúc đầu ta cũng cười đến nổi bụng phát đau khi nghe chuyện của bọn họ.

Ta mặc cho bọn họ cười, lúc này ta đi tới một người bạn là chuyên gia nghiên cứu về tiềm năng của cơ thể con người để hỏi ý kiến của hần. Trong tiếng cười to của mọi người, ta chụp lấy tay hần và kéo hần vào một góc rồi đưa ra vấn đề của ta. Hần nhìn ta xong, việc đầu tiên là kéo vài ngao thuốc, sau đó đợi cho tiếng cười nhỏ dần rồi hần mới nói lớn: “Vệ Tư Lý, chuyện anh vừa nói có liên quan đến tiềm năng của cơ thể con người, kỳ thật cũng không đáng cười đâu, ngược lại còn rất bi ai, đó là bi kịch của loài người”

Hần nói xong thì mọi người đều yên lặng để nghe.

Hần kéo thêm một ngao thuốc rồi nói tiếp: “Giữa người và người rất là khác nhau, không thể so sánh với nhau bằng tỉ lệ được. Tại sao lại có người, ví dụ như Franklin hay Lomonosov, tại sao trong đầu của họ lại có thể tích tụ nhiều tri thức như vậy? Chúng ta hãy thử nghĩ xem đầu óc của Edison với một người bình thường có gì khác nhau không? Đường như chẳng có gì khác nhau cả, tuy nhiên tại sao Edison lại khác người bình thường, đây là một minh chứng tốt nhất về tiềm năng vô cùng vô tận của cơ thể con người”

Trong đám người có tiếng vang lên: “Đó chỉ là sự tưởng tượng thôi, không có chứng cứ chứng minh. Theo lời của Vệ Tư Lý vừa rồi nói thì đó là chuyện về mặt sinh lý”

Hần kéo thêm một ngao thuốc: “Vào năm trước, tôi đã cùng một đội thám hiểm đi đến dãy Himalaya để tìm ”người tuyết“. Kết quả là không tìm được người tuyết, tuy nhiên trong môi trường nhiệt độ bình thường luôn âm hơn 10 độ C và tuyết phủ quanh năm đó chúng tôi lại gặp được một số ẩn sĩ người Ấn Độ đang tu hành. Mấy người ẩn sĩ này trên người ăn mặc rất đơn giản và mong manh, hơn nữa cơ hồ cũng không có ăn uống gì, tuy nhiên trong môi trường khắc nghiệt như vậy mà bọn họ có thể sinh tồn qua nhiều năm tháng, điều này nền y học hiện đại hiện không có cách nào giải thích, qua đó chứng minh rằng tiềm năng của cơ thể con người nếu phát huy ra.....”

Một người trong đám cười nói: “Thì có thể không ăn uống gì phải không?”

Chuyên gia nghiên cứu tiềm năng cơ thể về mặt trở nên nghiêm túc: “Con người ăn uống là vì cung cấp chất dinh dưỡng để nuôi sống cơ thể, vậy dinh dưỡng là thứ gì đây? Nó là một số nguyên tố, là một số vật chất, là cái tất yếu để duy trì tính mạng. Chúng ta có thể chia ra hai phương diện để xem xét, phương diện

thứ nhất là tiềm năng chưa được phát huy và cơ thể người cần phải ăn uống để cung cấp chất dinh dưỡng cho cơ thể. Một phương diện khác là tiềm năng đã được phát huy hết, khi đó thì sao? Nếu tiềm năng được phát huy hết thì có thể trực tiếp lấy từ trong không khí những nguyên tố cần thiết cho cơ thể và hấp thu chúng, và như vậy thì có thể sẽ không cần phải ăn uống.”

Mặc dù có không ít người trên mặt lộ vẻ không cho là đúng nhưng cũng không có ai lên tiếng phản bác.

Hắn quay về nhìn ta nói: “Vệ Tư Lý, chuyện vừa rồi anh kể là về thần tiên trong truyền thuyết của Trung Quốc, vậy họ có ăn uống gì không?”

Ta đáp: “Họ có thể ăn, cũng có thể không cần ăn, trong một số tình huống, không ăn uống cũng là một phương pháp tu luyện, khi đạt tới một cảnh giới cao hơn nữa thì có một danh từ chuyên môn để chỉ điều này, đó là ”Ích cốc“, và tiến thêm nữa thì có thể trường sinh bất lão.”

Hắn ”ừm“ một tiếng rồi tiếp: “Chúng ta đối với cơ thể của con người hiểu biết thật sự quá ít. Năm ngoái tại Nhật Bản, tôi có tham gia một hội nghị và làm một thí nghiệm về sự kiện ”chụp ảnh bằng ý nghĩ“ ....”

Lời này vừa ra khỏi miệng đã khiến cho đám đông cười một trận điếc tai. Ta biết, đại đa số người bật cười cùng với ta kỳ thật là cùng một loại người, đó là tính chủ quan quá lớn. Bọn họ vốn đối với hết thảy những chuyện kỳ diệu đều rất có hứng thú và có thể tiếp nhận, nhưng trên mặt quan niệm, bọn họ chỉ nguyện ý tiếp nhận những những danh từ truyền thống mà không muốn tiếp những danh từ mới.

Giống như từ ”Ích cốc“, bọn họ không cách nào tiếp nhận, nhưng nếu là ”trực tiếp thu lấy từ trong không khí những yếu tố có thể đáp ứng nhu cầu của cơ thể“ thì bọn họ có thể tiếp nhận, tuy nhiên trên thực tế đó hoàn toàn là một chuyện đáng bàn luận lâu dài.

Sau tràng cười, hắn lại nói tiếp: “Chụp ảnh bằng ý nghĩ” là do một vị bác sĩ giáo sư của trường đại học Phú Sĩ tại Nhật Bản phát hiện đầu tiên. Ông phát hiện ra rằng siêu năng lực của những người có thể làm điều đó, tức tiềm năng của cơ thể họ, có thể dễ dàng phát huy ra. Những người này, khi bọn họ tập trung ý niệm suy nghĩ về một vật thể nào đó thì có thể làm cho ánh sáng tự lại hình thành vật thể đó, khiến cho những gì họ nghĩ trở thành hình ảnh, và bị chụp lại“. Dừng lại một chút anh ta nói tiếp: ”Lần đó tôi tham gia cuộc thí nghiệm, đối tượng thí nghiệm là một cô gái người Nhật và xác suất thành công của thí nghiệm là 20%, đó đã là một xác suất kinh người. Cô ta đã dùng ý nghĩ chụp lại ảnh của tháp Tokyo và hình ảnh so với máy chụp còn rõ ràng hơn. Điều này chứng minh bộ não của con người có thể phát ra một loại năng lượng tương tự như máy chụp ảnh. Và loại năng lượng này có thể nói là tiềm năng của cơ thể con người”

Ta hỏi: “Ý của anh là tiềm năng của cơ thể con người là vô hạn lượng phải không?”

Hắn đáp: “Cũng không thể nói như vậy, chúng ta đối với chuyện tiềm năng của cơ thể con người rất cuộc có thể đạt tới mức độ ra sao, một chút khái niệm cũng không có nữa là. Có lẽ thật sự là vô hạn lượng, và cũng có lẽ là rất rất nhỏ. Điều này không biết, và tất cả mọi chuyện nằm trong lĩnh vực ”không biết“ thì không có cách nào phỏng đoán được”

Hắn lại dừng một chút rồi tiếp: “Người mà anh đề cập tới, có phải có được một quyển sách và quyển sách đó đã làm cho tình trạng sinh lý của anh ta thay đổi phải không?”

Ta đáp: “Đúng vậy, còn có một số thuốc nữa.”

Hắn nói: “Tôi nghĩ rằng tình trạng sinh lý của anh ta thay đổi, chủ yếu là bởi vì năng lực tiềm tàng trong cơ thể đã được phát huy hết. À còn điều này nữa, có phải chữ ghi trên sách đó đã biến mất?”

Ta nhú mày, về điểm này ta cũng không tin tưởng cho lắm, ta còn cho rằng Cổ Ngọc Trân kể lung tung dấu điểm ta cho nên ta đáp lời: “Hắn ta nói với tôi như thế đấy, chỉ cần hắn học và nhớ xong thì những chữ đó tự biến mất, tôi cũng không tin tưởng cho lắm”

Người bạn chuyên gia suy nghĩ một hồi lâu rồi lên tiếng: “Cũng có thể đấy, và đó là nguyên nhân tại sao vừa rồi tôi đề cập tới chuyện ”chụp ảnh bằng ý nghĩ“. Anh nghĩ mà xem, ý nghĩ của con người có thể làm cho ánh sáng tự lại thành hình ảnh, vậy thì tự nhiên cũng có thể làm cho hình ảnh tan biến mất. Giấy ghi lại chữ trên đó không biết là dùng cái gì tạo thành, nhưng tôi nghĩ rằng việc chữ biến mất đó có cùng nguyên lý với việc chụp ảnh bằng ý nghĩ, không sai biệt lắm đâu. Khi anh ta đã học thuộc và nhớ kỹ những chữ

đó thì bộ não hoạt động và sinh ra một loại lực lượng, và loại lực lượng này có thể khiến cho hình ảnh biến mất.”

Ta dụng tâm lắng nghe sự giải thích của người bạn, quả là rất có lý, ta đáp lời: “Nói như vậy, tiềm năng của cơ thể con người chủ yếu là tập trung ở não à?”

Mọi người yên tĩnh suy nghĩ một hồi, sau đó có một người lên tiếng: “Theo tôi nghĩ, văn minh của loài người tiến bộ nhanh như thế, đại để cũng có liên quan đến tiềm năng phát huy. Con người trước đó, năng lực phát huy của bộ não có giới hạn, sau này do bộ não phát huy tiềm năng cho nên mới sinh ra các loại phát minh, khiến cho nền văn minh nhanh chóng phát triển.”

Lời giải thích này được đa số người thừa nhận, ta lên tiếng đáp lại: “Như vậy xem ra, tiềm năng thật sự là vô hạn lượng, văn minh nhân loại tất nhiên sẽ không ngừng phát triển thêm nữa, và không hề có sự dừng bước.”

Mọi người đều nhao nhao thảo luận. Lúc này, họ đối với chuyện ta kể về Cổ Ngọc Trân đã không còn buồn cười nữa. Có mấy người là bác sĩ còn phát biểu sự lý giải về quá trình già yếu của cơ thể người, song song còn đưa ra ý kiến bàn luận về vấn đề yếu tố kháng suy lão nữa, tuy nhiên không có ý kiến gì mới nên ta không ghi lại.

Sau đó mọi người lại sôi nổi bàn luận tới việc con người có khả năng vượt qua sức hút của địa cầu không? Có người cho rằng có thể, theo lý luận mà nói, tiềm năng cơ thể con người có thể phát huy vô hạn lượng thì cái sức hút của địa cầu sao có thể lại không thể vượt qua?

Vấn đề này đã khiến cho mọi người tranh luận rất nhiều. Một người mặt đỏ hồng lớn tiếng nói: “Tuyển thủ nhảy xa nhất thế giới có thể nhảy hơn tám mét, người bình thường có làm được điều này không? Đó là do thể năng của hắn đã vượt qua sức hút của địa cầu”

Người này có thể là một người rất mê xem tiểu thuyết võ hiệp, hắn nói: “Tư thế của nhảy xa, đó là lúc nhảy lên ở không trung, hai chân từ sau đưa ra trước, lúc này hai chân đã thực hiện một bước bước tới mà không chạm đất. Động tác như vậy có thể khiến cho nhảy xa hơn, ừm ừm, Vệ Tỳ Lý, anh nói xem nó gọi là gì trong khinh công?”

Ta lập tức đáp: “Lãng không bộ hư.”

Người đó vui vẻ đáp: “Đúng, đúng vậy, chính là nó”

Ở đây có một số người không xem tiểu thuyết võ hiệp nên đương nhiên không biết “lãng không bộ hư” có ý nghĩa gì, do đó ta lại được thêm một phen giải thích.

Mọi người bàn luận mãi cho đến rạng sáng mới giải tán và rời đi. Ta lái xe về nhà, trong lòng cảm thấy rất là cao hứng.

Tới trước nhà, ta đậu xe lại rồi mở cửa xuống xe, tâm tình rất dễ chịu. Ta chuẩn bị vào nhà đánh thức Bạch Tố, đem chuyện bàn luận vừa rồi kể cho nàng nghe. Ta lấy ra chìa khóa, vừa bước tới trước cửa thì đột nhiên nghe được có người gọi tên ta: “Vệ Tư Lý.”

Ta lập tức quay đầu nhìn lại thì thấy ở góc ngã tư có người đang đi về phía ta.

Góc ngã tư có một ngọn đèn đường, ánh sáng của nó mặc dù không sáng lắm nhưng cũng đủ để ta nhìn thấy rõ ràng người đang đi về phía ta là một người thanh niên khoảng hai mươi tuổi, thoạt nhìn thì có chút quen quen nhưng trong khoảng thời gian ngắn ta lại không nhớ đã từng gặp hắn ở nơi nào. Bởi vì tên này gọi đích danh tên cúng cơm của ta nên ta thấy hắn không có chút lễ phép, vì vậy cho nên ta chỉ đáp gọn lỏn: “Ta đây”

Hắn đi đến trước mặt ta nói: “Trong nhà anh không có ai cả, tôi đã đợi rất lâu rồi, bộ hai vợ chồng anh đều có thói quen về nhà trễ thế à?”

Hai câu nói này khiến ta phát hỏa, ta lạnh lùng đáp: “Chúng ta về nhà sớm hay trễ thì có liên quan gì đến người, người là ai? Đến đây có chuyện gì?”

Người thanh niên vừa nghe được ta hỏi như vậy, mặt của hắn liền hiện ra vẻ hết sức cổ quái, tiếp theo, hắn đưa ngón tay lên chỉ vào mặt hắn, nói: “Anh không nhận ra tôi sao?”

Ta trừng mắt nhìn hắn: “Người là ai?”

Khi ta thốt ra câu hỏi thì trong lòng ta cũng đang kiệt lực suy nghĩ tên này là ai, sao mặt dày như thế? Nhưng là lực lợi trong ký ức chẳng có biết cái mặt nào như hắn cả.

Ngay khi ta đang suy nghĩ thì tên thanh niên đưa tay lên gãi gãi đầu.

Ngay lúc đó ta như bị điện 220V giật, thân thể đứng chết trân. Ta giơ tay chỉ vào hắn nhưng một lời cũng thốt không ra. Người thanh niên trước mắt chẳng hề có chỗ nào kinh khủng và đáng sợ nhưng ta lại bị chấn nhiếp đến nỗi nói không ra lời.

Ta đã nhận ra hắn là ai và cũng bởi vì như thế, ta mới nói không ra lời.

Đó là Cổ Ngọc Trân. Người thanh niên trẻ tuổi đang đứng trước mắt ta là Cổ Ngọc Trân!

Tiếp đó ta vội đưa tay chụp lấy tay hắn, trong lòng dường như sợ hắn đột nhiên chạy mất. Trong phút giây ngắn ngủi ấy, trong lòng của ta thật sự rất loạn.

Lần trước lúc ta và hắn gặp mặt thì hắn trông trẻ hơn tuổi thật nhiều lắm và nhiều đó cũng đã đủ để kẻ khác kinh ngạc rồi. Một người bảy mươi tuổi, nếu là bảo dưỡng tốt thì thoát nhìn giống như là năm mươi tuổi, loại chuyện này còn có thể tiếp nhận.

Song bây giờ, người đang đứng ở trước mặt ta này thật sự là một tên tiểu tử khoảng hai mươi tuổi. Lúc này, ta đã chụp lấy được cánh tay hắn, ta có thể cảm giác rõ ràng được cánh tay của hắn mạnh mẽ và có lực. Hơn nữa, khoảng cách giữa ta và hắn lúc đó rất gần, ta mở to đôi mắt nhìn chăm chăm vào hắn. Mặt của hắn trần ngập vẻ thanh xuân và đầy sức sống, một chút nếp nhăn cũng không có, mặc dù ánh mắt dấu không được là người đã từng trải nhưng quả thật đây là một người thanh niên tuổi còn rất trẻ.

Ta nhìn hắn chăm chăm, trong lòng không ngừng suy nghĩ: Hắn là Cổ Ngọc Trân? Hắn không phải Cổ Ngọc Trân? Rốt cuộc hắn là dạng người gì? Không, hắn nhất định là Cổ Ngọc Trân!

Tuy nhiên vì trong lòng ta cực kỳ rối loạn nên ngoại trừ nắm lấy tay hắn ra thì miệng ta chỉ thì thào mấy tiếng: “Ông ...ông ... ông...”

Người thanh niên nói: “Tôi là Cổ Ngọc Trân đây.”

Ta “uh” một tiếng rồi nuốt nước bọt một cái ực, tiếp đó vẫn nói không ra lời. Mặt của Cổ Ngọc Trân hiện lên vẻ có chút khổ sở: “Tôi ... về ngoài của tôi .... nhìn ..... có chút thay đổi ..... phải không?”

Thẳng đến lúc này ta mới hít được một hơi thật sâu rồi nói được một câu đầy đủ: “Ông trời ạ! Ông phản lão hoàn đồng rồi sao!”

Bộ dáng của Cổ Ngọc Trân không thấy cao hứng, hắn cười khổ một chút: “Đúng vậy, lần đầu tiên tôi nhìn thấy bộ dáng này của mình cũng giật mình muốn chết”

Ta dùng tay ra hiệu bảo hắn theo ta vào trong nhà: “Vào trong rồi hãy nói.”

Trong lúc ta dùng chìa khóa mở cửa, đầu của ta nhanh chóng suy nghĩ: phản lão hoàn đồng chỉ là chuyện trong sự tưởng tượng mà thôi, nhưng hôm nay lại xuất hiện một trường hợp sống sờ sờ trước mặt kia.

Trong đầu ta ý nghĩ hết sức hỗn loạn, đột nhiên ta lại nảy ra một ý nghĩ, nếu bây giờ mà Cổ Ngọc Trân rơi vào trong tay bọn đặc vụ Đông Đức thì chỉ sợ hắn sẽ bị cắt ra từng mảnh để nghiên cứu.

Một ông già bảy mươi tuổi biến thành một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, là thứ lực lượng gì mà có thể khiến cho hắn biến thành như vậy? Có lẽ hắn nhất định đã tìm được quyền hạ của “Ngọc chân tiên” và bây giờ hắn đã là thần tiên rồi?

Nhưng là nhìn bộ dáng của hắn thì hình như trong lòng đang có tâm sự nặng nề, chẳng lẽ hắn còn có việc muốn nhờ ta? Nếu hắn vẫn cứ tiếp tục trẻ lại như vậy thì sẽ biến thành gì đây?

Trong đầu ta rồi đột nhiên có một hàng loạt thành ngữ xẹt qua như “nhan như đồng tử”, “đồng nhan hạc phát”, những câu này trong truyền thuyết thời cổ dùng để hình dung dung nhan của thần tiên, bây giờ tất cả đều có trên người Cổ Ngọc Trân. Những biến hóa trên người của hắn nếu nhý cứ tiếp tục phát triển như vậy thì không lẽ hắn sẽ trở thành bộ dáng của một đứa trẻ sao?. Hắn quả thật là có “đồng nhan” mà. Không ngờ thân thể thì của người trưởng thành, cử chỉ lời nói là của lão nhân nhưng lại tập hợp trên người của một cái mặt búng ra sữa.

8. Chương 8: Tìm Kiếm Quyền Bí Kíp Thứ Ba

Ta không thể làm gì khác hơn là đáp: “Thật xin lỗi, tôi già rồi.”

Khi mở được cửa, ta để hắn vào trước rồi bước theo, không đợi hắn ngồi xuống, ta liền lên tiếng: “Mau, hãy mau nói cho tôi biết thời gian vừa qua xảy ra chuyện gì, hãy mau kể từ đầu tới đuôi cho tôi nghe, à không, nói đơn giản những phần trọng yếu thôi, ôi, thôi vậy, hãy nói về hai miếng ngọc trước vậy...”

Cổ Ngọc Trân đảo mắt nhìn ta, vẻ mặt vẫn giống như trước kia, hắn nói: “Nếu anh mà không dừng lại thì sao tôi kể được”

Ta vội đáp: “Được, được, tôi không nói nữa, ông kể đi”

Cổ Ngọc Trân hít sâu một hơi rồi thở dài một hơi. Ta cũng là lần đầu tiên thấy được một người thanh niên tỏ ra cái kiểu cách già dặn đó, tiếng thở dài của hắn xen lẫn tang thương, do đó ta dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn chằm chằm vào hắn.

Cổ Ngọc Trân tránh ánh mắt của ta, rồi nói: “Đừng nhìn tôi như vậy. Tôi hiện không có cách nào xuất hiện trước những người thân quen, anh có biết không? Bây giờ thân phận của tôi là cháu chắt của Cổ Ngọc Trân. Tôi đã dùng tiền làm hộ chiếu và thân phận giả, và trong việc xử lý tài chính thì dùng thân phận Cổ Ngọc Trân ủy quyền cho cháu của ông ta. Mọi chuyện bây giờ như vậy đây, anh nghĩ có phiền toái không?”

Một chút cảm thông ta cũng không có sau khi nghe được hắn than thở. Phiền toái của hắn không phải tự hắn mua sao, trách ai được?

Ta nói lớn: “Đó chỉ là việc nhỏ, Cổ Ngọc Trân, ông đã đột phá quy luật già yếu của loài người, mau nói cho tôi biết, có phải là ông đã trường sinh bất tử rồi không? Ông....bây giờ đã.... là thần tiên rồi phải không?”

Lời lúc này ta hỏi hắn, tuyệt đối không có một chút ý tứ châm chọc nào, ta bây giờ xem hắn là một người vĩ đại nhất trong thế giới loài người, thần thái ta rất là cung kính. Chỉ sợ là bất cứ ai rơi vào trường hợp của ta cũng như thế cả. Hãy nghĩ lại xem, hắn từ một ông già bảy mươi tuổi biến thành một người thanh niên hai mươi tuổi thì sẽ hiểu ngay.

Mọi chuyện phát sinh trên người của hắn đã làm cho quy luật của tính mạng loài người đảo lộn hết rồi.

Cổ Ngọc Trân lại thở dài một hơi, nhìn hắn tràn ngập phiền não. Hắn nhìn ta một chút, muốn nói chuyện gì đó nhưng lại không thốt ra khỏi miệng. Ta cố kiên nhẫn chờ hắn mở miệng, đợi một hồi lâu, hắn mới nói: “Tôi bây giờ chưa phải là thần tiên”

Ta “a” một tiếng, có chút thất vọng. Nếu Cổ Ngọc Trân là thần tiên thì ta cũng chả có chỗ gì tốt nhưng hãy nghĩ xem, ta đã từng được gặp qua một người thần tiên, hơn nữa quá trình thành tiên của hắn nói ra cũng có phần tham gia của ta, đây là một chuyện kích thích cỡ nào, vì vậy ta có hơi thất vọng cũng phải. Ta liền hỏi: “Có phải là ông vẫn chưa tìm ra huyền cơ trong hai miếng ngọc đó?”

Cổ Ngọc Trân lắc đầu.

Ta hỏi tới: “Có phải là chẳng hề có quyền hạ của Ngọc Chân Tiên?”

Cổ Ngọc Trân lại thở dài một hơi. Ta nhìn hắn vừa nghi hoặc, vừa hơi tức tối. Chẳng biết đạt tới mức vậy rồi mà hắn còn chưa đủ thỏa mãn hay sao? Đối với một ông lão nhà giàu bình thường mà nói thì chỉ cần có thể duy trì sự khỏe mạnh, không hề già yếu, thì thật không biết bọn họ sẽ phải trả giá bao nhiêu nữa.

Ta lại hỏi: “Ông tìm tôi có chuyện gì?”

Cổ Ngọc Trân đột nhiên cười lớn, sau đó nói: “Tôi cười vận khí của tôi vì tôi biết rõ với vận khí của mình sẽ không có khả năng đạt tới tình trạng bây giờ, tuy nhiên vận khí của tôi cũng không tồi như tôi đã tưởng”

Ta ngẩn người, trong khoảng thời gian ngắn ta thật chẳng biết nói như thế có ý gì nữa?

Cổ Ngọc Trân sờ sờ đầu: “Ồ chỗ anh, tôi đã gặp may mắn hai lần, anh nhớ không?”

Ta “uh” một tiếng, nói: “Lần đầu tiên ông có được tấm bình phong. Lần thứ hai ông có được hai miếng ngọc giản”

Cổ Ngọc Trân đáp: “Đúng vậy.”

Ta vừa bực mình vừa buồn cười: “Vậy thì bây giờ ông lại muốn có gì?”

Cổ Ngọc Trân muốn nói gì đó nhưng hắn lại chẳng thốt nên lời, chỉ là nhú mày nhìn khắp nhà của ta. Ta lại hỏi: “Ông đã hiểu được huyền cơ và đã lấy được quyền hạ của Ngọc Chân Tiên?”

Cổ Ngọc Trân khổ cười khổ một chút: “Quyển trung mà thôi.”

Ta ngây người một chút rồi cười to: “Quyển trung, vậy ông bây giờ có phải là muốn tiếp tục tìm kiếm quyền hạ?”

Cổ Ngọc Trân gật đầu, nói: “Đúng vậy, nếu tìm không được quyền hạ thì tôi không thể thành tiên được”

Ta vẫn còn đang cười, đây là một chuyện rất khó mà giải thích. Thật sự thì câu chuyện cũng không phải buồn cười gì nhưng lại không cách nào khiến cho kẻ nghe không cười được. Đầu tiên Cổ Ngọc Trân lấy được quyển thượng bí kíp, sau đó nghĩ rằng nếu có quyền hạ nữa thì hắn có thể thành tiên. Hắn hao tổn tâm cơ, thật không ngờ lại xuất hiện thêm một quyển trung của bí kíp, và bây giờ lại muốn tìm quyền hạ!

Ta cười một hồi lâu, nhìn thấy vẻ mặt của Cổ Ngọc Trân như để tang mới dừng cười, nói: “Trong quyển trung của bí kíp ông có được chỗ tốt gì?”

Cổ Ngọc Trân đáp: “Có được phương pháp tu luyện và tinh tọa cao hơn, lúc bắt đầu tập tôi ăn uống rất ít, còn bây giờ thì tôi chỉ cần thông qua hít thở cũng có thể sống hơn mười ngày nửa tháng mà không cần ăn uống, hơn nữa thể lực còn cực tốt, còn dung nhan thì lại trở thành như vậy”

Cổ Ngọc Trân nói làm cho lòng ta cảm thấy loạn. Tất cả những điều này đều có liên quan đến những ghi chép lại về thần tiên, đó là quá trình tất yếu mà một người tu tiên phải có, và Cổ Ngọc Trân hiện đang trải qua.

Ta lại hỏi: “Vậy trong nửa năm qua, ông ở ...”

Cổ Ngọc Trân trả lời: “Tôi sống ở bên cạnh một hồ nhỏ trong núi Thanh Thành, nơi đó không người nào phát hiện”

Thân thể ta run run: “Núi Thanh Thành? Có phải là núi Thanh Thành ở Tứ Xuyên?”

Cổ Ngọc Trân đáp: “Đúng vậy.”

Trong truyền thuyết, núi Thanh Thành có rất nhiều thần tiên, nó là một trong bốn mươi chín động thiên của đạo gia. Tuy nhiên tại sao Cổ Ngọc Trân lại chạy đến đó? Nếu là nơi “không người phát hiện” thì tại sao hắn lại có thể tìm được?

Ta một mặt suy nghĩ, một mặt phát ra nhiều câu hỏi. Cổ Ngọc Trân đáp: “Địa điểm đó được ghi lại trong quyển trung bí kíp, còn vẽ lại bản đồ nữa, cũng không khó tìm lắm, còn hai miếng ngọc thực (chìa khóa bằng ngọc)...”

Hắn nói đến đó ta liền giật mình hỏi: “Ông vừa nói gì? Cái gì ngọc thực?”

Mặt của Cổ Ngọc Trân hiện lên thần sắc xấu hổ, tuy nhiên ngay lập tức trở lại vẻ bình thường: “À, đó chính là hai miếng ngọc kia”

Ta nhìn hần hỏi: “Chẳng phải ông nói đó là ngọc giả sao? Tại sao bây giờ lại đổi tên chúng vậy?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Tên .... không quan trọng, hai miếng ngọc đó là ngọc thực.”

Ta hỏi: “Vậy dùng để mở cái gì?”

Cổ Ngọc Trân lại chần chờ một chút. Ta càng ngày càng cảm thấy tức tối, hét: “Ông biết rõ công dụng của chúng, tại sao trước đó lại không nói với tôi”

Cổ Ngọc Trân không dám nhìn ta: “Chuyện này... lòng người không thể không phòng được”

Ta thật sự không cách nào dần được cơn phẫn nộ nữa. Ngày đó tại Đông Đức, rơi vào trong tay bọn đặc vụ, hần đã dùng kế khiến ta chạy tới Đông Đức, làm cho ta cũng gian nan, tuy nhiên bây giờ lại thốt ra câu “lòng người không thể không phòng được (nguyên văn: Phòng nhân chi tâm bất khả vô), thử hỏi sao mà không tức chứ.

Ta lạnh lùng cười, quát: “Cổ Ngọc Trân, loại người tiểu nhân hèn hạ như ông mà có được kỳ ngộ hôm nay, có thể nói là do tổ tiên trăm đời của ông đã tích đức mà có, ông chưa hài lòng hả? Còn muốn thành tiên? Hãy tự hỏi lương tâm đi, ông có xứng hay không?”

Cổ Ngọc Trân chỉ là nhú mày, ta mắng hần, hần cũng chẳng có phản ứng gì, đúng là bản lĩnh thật tốt. Chờ ta mắng xong hần mới nói: “Chỉ cần tôi tìm ra quyền hạ thì tôi có thể thành tiên.”

Ta thật muốn tổng cổ hần đi, tuy nhiên ta lại không nỡ bởi vì đâu phải ai cũng có kỳ ngộ như hần. Quá trình hần trải qua ta còn chưa được nghe kể, nếu mà hần đi rồi thì tìm hần sẽ không dễ dàng.

Hai người chúng ta cứ như vậy giằng co. Lúc này hần đã nói cái gì “vận khí”, quả là chuyện không đâu, nhất định trong lòng hần có tính toán chuyện gì đây, vì vậy mới đến tìm ta, cho nên dù ta mắng hần thì hần cũng không dám lớn tiếng.

Hần mở miệng trước: “Anh không muốn biết quá trình tôi đã trải qua sao?”

Ta “hừ” một tiếng, làm ra bộ dáng bất cần, mặc kệ người có thích nói hay không. Đối phó với lão hồ ly này không thể không làm vậy.

Cổ Ngọc Trân nhìn thấy phản ứng của ta, không thể làm gì khác hơn là tự thuật: “Sau khi rời khỏi Thụy Sĩ, tôi đi tới núi Thanh Thành, vào trong núi được ba ngày thì tìm thấy cái hồ nhỏ nằm trong núi kia, ba mặt bao quanh đều là vách núi dựng đứng, tôi cũng tìm được rồi một cánh cửa đá nằm trên một vách núi, sau đó dùng hai miếng ngọc thực mở cánh cửa đó....”

Ta dụng tâm lắng nghe. Chuyện của Cổ Ngọc Trân càng ngày càng truyền kỳ rồi. Đợi hần nói đến đó thì ta hỏi: “Sử dụng hai miếng ngọc thực mở cánh cửa đá kia cũng là chuyện mà ông đã biết từ trước?”

Cổ Ngọc Trân xấu hổ gật đầu. Ta lạnh lùng cười nói: “Ông cũng quá ngu ngốc, muốn mở một cánh cửa đá, ở hai ngàn năm trước thì biện pháp duy nhất là dùng ngọc thực, nhưng bây giờ biện pháp mở có rất nhiều, ông cần gì phải khổ cực đi tìm hai miếng ngọc làm chi?”

Mặt của Cổ Ngọc Trân hiện ra một vẻ khinh thường, nói: “Anh nghĩ rằng tôi không nghĩ qua biện pháp dùng thuốc nổ phá nó sao? Tuy nhiên đó chính là “ tiên động”, anh dùng thuốc nổ nổ tung nó thì sao, thứ nhất có thể nổ không mở được, thứ hai một chút thành ý anh cũng không có thì cho dù có mở được đi nữa, “tiên hoàn” sẽ ra sao? Có còn để lại cho anh không?”

Ta đáp không được. Ta từ quan điểm hiện đại mà xem xét chuyện này, còn Cổ Ngọc Trân thì dùng quan điểm “Tiên ngộ” của hần, quan điểm khác nhau tự nhiên sẽ không hợp nhau.

Ta “hừ” một tiếng, cũng không trả lời hần. Cổ Ngọc Trân lại nói: “Khi mở được cánh cửa đó...”

Ta ngắt lời hần: “Chờ một chút, làm thế nào mà mở? Trên cánh cửa đá đó có ổ khóa? Và hai miếng ngọc là chìa khóa? Phải không?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Không phải, không có ổ khóa”

Ta nhìn hần chăm chăm, chờ hần giải thích. Hần nói tiếp: “Cánh cửa đá đó.... vốn là một khối ngọc lớn, chất liệu ngọc giống với hai miếng ngọc thực. Trên cánh cửa có hai lỗ hổng, hình dạng vừa khớp với hai miếng ngọc, khi đặt hai miếng ngọc vào hai lỗ hổng đó thì cánh cửa đá tự động mở ra.”

Ta nghe được có chút ngẩn người. Loại chuyện này ta cũng tin tưởng hần. Nếu cho hần bịa thì với con người như Cổ Ngọc Trân cũng sẽ không bao giờ nghĩ được như vậy.

Điều đáng để ta suy nghĩ chính là phương thức mở cánh cửa kia hết sức hiện đại, nó có nguyên lý cùng loại với ổ khóa từ tính hiện đại nhất hiện nay.

Ta cố gắng lục lại trong đầu về hình ảnh của hai miếng “ngọc thực” kia, mặt trên của chúng hình như có một số vết điêu khắc, loại điêu khắc này có phải là có tác dụng mở cửa hay không?”

Cổ Ngọc Trân lại nói: “Tiên gia diệu pháp thật bất khả tư nghị, cửa vừa mở ra, tôi còn tưởng có thể lấy lại hai miếng ngọc nhưng căn bản không cách nào gỡ chúng ra được. Hai miếng ngọc khi được đặt vào hai lỗ hổng liền kết lại thành một, ngay cả một chút dấu vết cũng không hề lưu lại, cho dù quan sát cẩn thận thế nào cũng không thể tìm ra dấu vết của lỗ hổng trên cửa nữa”

Ta cười khổ và không thể làm gì khác hơn là phải tin tưởng đó là sự thật, Cổ Ngọc Trân không hề bịa ra gạt ta.

Cổ Ngọc Trân tiếp tục nói về “tiên ngọc” của hần: “Bên trong sơn động không lớn lắm, có một bệ đỡ nhỏ bằng đá, tôi vừa bước vào thì nhìn thấy trên bệ đỡ đó có đặt một cái hộp nhỏ bằng ngọc cùng với ba tấm ngọc phiến mỏng. Trong ngọc phiến có khắc chữ, à những chữ đó không phải được khắc trên ngọc phiến đâu nhé mà chúng nằm ở bên trong ngọc phiến, đưa chúng về phía có ánh sáng mà nhìn thì có thể thấy chữ bên trong. Lúc đó tôi đương nhiên là quá mừng rỡ nên liền quỳ xuống lạy chín lạy....”

Ta “móc” hần một câu: “Chắc lúc đó ông quỳ không đứng lên nổi”

Cổ Ngọc Trân không để ý đến lời của ta, nói tiếp: “Tôi lạy xong liền mở hộp ngọc, ở bên trong có ba viên kim đan...”

Ta nuốt nước bọt nghe cái ực, Cổ Ngọc Trân lại nói: “Đan được có màu vàng, quả thực trông giống như là dùng vàng ròng làm thành vậy, trong hộp có khắc tên của kim đan, gọi là “Thái Thanh Kim Dịch Thần Đan“, cứ mỗi tám mươi một ngày dùng một viên. Trong ngọc phiến thì ghi lại phương pháp đả tọa tĩnh tu khi dùng xong kim đan. Tôi y theo mà làm, khoảng mười ngày đầu còn có cảm giác đói bụng, tôi ăn một chút quả dại trong núi...”

Ta hít sâu một hơi rồi hỏi: “Ông có gặp được những thần tiên khác không?”

Cổ Ngọc Trân lắc đầu: “Không có.”

Ta nói: “Thật đáng tiếc, nếu gặp thì chỉ sợ ông đã trở thành tiên rồi”

Mặt Cổ Ngọc Trân hiện ra vẻ hết sức ảo não, hần đưa tay chỉ vào chính hần nói: “Tôi bây giờ biến thành thể này, anh còn chưa tin sao?”

Cổ Ngọc Trân hỏi thật không thể trả lời bởi vì hần chính là minh chứng rõ ràng nhất. Ta không thể làm gì khác hơn là phải chấp nhận. Hần lại nói: “Tôi ở trong sơn động đó hết ba cái tám mươi một ngày rồi mới rời đi...”

Ta liền ngắt lời hần: “Xin lỗi, lúc này đây tôi muốn ông đem tất cả mọi chi tiết tỉ mỉ kể cho tôi nghe. Ông nói ông đã ở trong sơn động đó tổng cộng là 243 ngày?”

Cổ Ngọc Trân đáp: “Đúng vậy.”

Ta lại nói: “Vậy còn chữ viết trong ngọc phiến...”

Cổ Ngọc Trân nói: “Khi tôi y theo chỉ dẫn, tu luyện thành công phần nào thì chúng tự động biến mất phần đó, đến ngày cuối cùng thì biết mất toàn bộ.”

Ta nói: “Vậy ông làm sao biết đó là quyển trung của bí kíp, làm thế nào lại biết phải đi tìm quyển hạ?”

Cổ Ngọc Trân thở dài một hơi, một hồi lâu không nói lời nào. Ta quá biết lão hồ ly này, nói chuyện hoàn toàn không thật, hẳn nhất định có chuyện dấu diếm không kể cho ta. Hẳn đến đây cầu ta, nếu giờ này ta không nhân cơ hội mà ép hẳn nói ra thì sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Một lát sau, Cổ Ngọc Trân mới chậm rãi nói: “Tối ngày cuối cùng, tôi chỉ cảm thấy thần thanh khí sảng, và biết bản thân mình đã có thể xan phong ẩm lộ (ăn gió uống sương)....”

Ta vội nói: “Ông dùng từ dễ hiểu một chút đi, hừ, ”xan phong ẩm lộ“, mấy cái đó đem hình dung cô hồn đã quỷ thì đúng hơn”

Cổ Ngọc Trân tức giận nói: “Anh có thôi trêu chọc người khác đi không?”

Ta sợ hẳn thật sự tức giận, liền cười nói: “Đừng nóng giận thế chứ, ông hãy học những tiền bối của ông đi, như là Đông Phương Sóc đó, phải có chút hài hước mới được chứ.”

Đem hẳn so với Đông Phương Sóc, ta chính mình ngẫm lại cũng thấy buồn cười, cho nên nhin không được lại cười lên. Cổ Ngọc Trân không để ý tới ta, nói tiếp: “Khi đó bên trong ngọc phiến đột nhiên phát ra ánh sáng và có chữ viết chớp động, tôi nhìn kỹ thì mới biết được những ngày qua cái tôi tu luyện chỉ là quyền trung của bí kíp mà thôi, ba viên ”Thái Thanh Kim Dịch Thần Đan” tuy có công hiệu rất lớn nhưng cũng không thể làm tôi trở thành tiên được. Muốn thành tiên thì phải tìm cho được quyền hạ của bí kíp mới được.”

Ta “hừ” một tiếng: “Đi đâu mà tìm chứ?”

Cổ Ngọc Trân đưa tay chỉ vào ta, vẻ mặt rất là cổ quái, ta gạt tay hẳn ra, nói: “Tôi không có tiên thư thượng hạ gì đâu, nếu có thì dùng cho bản thân lâu rồi, còn đợi ông à”

Cổ Ngọc Trân liền nói: “Vệ Tư Lý, tiên ngộ không thể cưỡng cầu, đừng vì ta được mà cảm thấy đổ kỵ như thế”

Cổ Ngọc Trân lại nói tiếp: “Muốn cưỡng cầu cũng không được. Như Tần Thủy Hoàng đó, vì cầu thuốc trường sinh, mất bao nhiêu tâm cơ mà cũng chẳng có, tuy nhiên cùng thời với ông ta lại có người chẳng cầu gì mà cũng có thể đắc đạo trường sinh, thăng tiên đấy thôi”

Ta nói: “Thôi được, được rồi, cầu với chả cầu. Hiện cái tôi muốn biết là ông tìm tôi có chuyện gì?”

Cổ Ngọc Trân lại nhìn ta với vẻ mặt cổ quái của hẳn, ta liền nói: “Ông đừng nhìn tôi như thế, tôi thật sự không hề biết quyền hạ ông nói gì đó ở đâu đâu. Ngay cả một tia ấn tượng cũng không có, thậm chí trước đó tôi còn chưa hề nghe đến tiên thư của ông có quyền hạ nữa là”

Ta lần nữa thanh minh bởi vì hẳn nhìn với loại vẻ mặt đó, rõ ràng là muốn ta thay hẳn đi tìm quyền hạ tu tiên gì đó cho hẳn, do đó trước tiên ta liền cự tuyệt, miễn cho hẳn phải mở miệng nhờ.

Cổ Ngọc Trân cười khổ: “Bây giờ tình trạng của tôi tiến thoái lưỡng nan. Tôi đã không còn cách nào sống lại cuộc sống của người bình thường nữa rồi. Vốn cuộc sống của tôi hiện tại rất tốt nhưng mọi người lại chẳng chịu tiếp nhận tôi chính là Cổ Ngọc Trân. Tôi không thể nói với bọn họ là tôi vì có “tiên ngộ” nên mới biến thành còn trẻ như thế này”

Ta hỏi lại: “Tại sao lại không thể?”

Cổ Ngọc Trân cười khổ: “Có người nào không muốn biến trẻ lại chứ? Nếu tôi nói ra thì ai ai cũng tra hỏi tôi về phương pháp biến thành trẻ thế nào, thử hỏi tôi làm sao có thể ứng phó?”

Ta liền nói: “Vậy thì ông dạy bọn họ phương pháp luyện khí công là tốt đẹp thôi”

Cổ Ngọc Trân đáp lời: “Không có tiên đan thì luyện khí có tác dụng gì? Khi bọn họ phát hiện ra luyện không thể nào trở thành giống tôi thì tôi sẽ bị bọn họ xử lý thôi. Tôi cũng không thể ở trong sơn động đó suốt đời được, quanh năm suốt tháng ngồi trong sơn động, thử hỏi cuộc sống làm sao chịu nổi đây”

Ta nhìn hẳn, vẻ mặt của hẳn thật sự là khổ não khiến ta đồng tình, ta nói: “Đúng vậy, ông không cần ăn uống gì, chỉ sợ người khác sẽ xem ông là quái vật đem đi làm đối tượng nghiên cứu”

Cổ Ngọc Trân làm ra bộ dáng khóc không ra nước mắt: “Do vậy tôi hiện chỉ còn có một con đường để đi, đó là phải tìm cho được quyển hạ và tu luyện thành tiên, loại cuộc sống vừa nói không phải của người sống đâu”

Ta lặng người, một hồi lâu nói không ra lời. Theo lẽ thường mà nói thì nếu giống như Cổ Ngọc Trân gặp được kỳ ngộ như vậy thì phải mừng không hết nữa là. Tuy nhiên hẳn lại thật sự cảm thấy hết sức đau khổ, hẳn muốn hoàn toàn thoát ly cuộc sống vốn có trước đây, tuy nhiên lại cũng không muốn sống trong thâm sơn cùng cốc cả đời vì tuổi thọ của hẳn quá dài, có thể là mấy trăm năm, điều này thật khiến cho người khác nghĩ tới mà sợ. Lời hẳn nói cũng rất có lý, con đường duy nhất của hẳn là phải tiếp tục tiến về phía trước mà đi, thoát khỏi tình cảnh khốn khổ trước mắt, và mục tiêu to tát hơn nữa là tu luyện thành tiên.

Nhưng nếu vẫn tiếp tục tiến về phía trước mà đi thì phải đi như thế nào đây?

Hẳn hoàn toàn không có cách nào để đi cả, quyển hạ tiên thư kia hẳn hoàn toàn chẳng hề có một đầu mối nào về nó.

Ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Theo tôi thấy thì ông nên cố gắng hồi phục lại bộ dáng khoảng năm sáu mươi tuổi đi, lúc đó vừa khỏe mạnh, vừa trường thọ sẽ không khiến cho người khác xem ông là quái vật đâu, đây cũng là một biện pháp hay đấy”

Cổ Ngọc Trân thở dài một hơi: “Nếu mọi việc tôi có thể làm chủ thì còn gì để nói. Khi tôi rời khỏi núi Thanh Thành, sau đó soi gương thì cũng bị giật mình muốn chết”

Cổ Ngọc Trân lại thở dài một tiếng: “Thật sự là không xong. Ôi, nếu sớm biết rằng như thế thì đi tìm quyển trung của bí kíp làm gì cho khổ, trăm phương ngàn kế tìm kiếm, kiếm được rồi lại trở nên nông nổi này.”

Ta nói: “Chắc ông hiện đang suy nghĩ rằng không tìm ra quyển hạ thì tình hình tu luyện của ông có lẽ càng tệ hơn.”

Cổ Ngọc Trân nói: “Đúng vậy, nhưng nếu tu luyện thành tiên thì chuyện sẽ khác rồi”

Ta cũng không còn lời gì để nói, chỉ có thể chúc hẳn: “Vây chúc ông may mắn”

Cổ Ngọc Trân lại dùng ánh mắt và vẻ mặt cổ quái nhìn ta, ta liền nói: “Ông muốn nói gì thì nói đi, đừng nhìn tôi như thế, ông làm cho tôi sợ đó”

Cổ Ngọc Trân nói: “Quyển hạ của tiên thư nhất định cũng ứng vào người của anh”

Ta cả giận nói: “Ông nói chuyện không đâu gì thế, tôi đã nói với ông rồi, cái gì tôi cũng không biết.”

Cổ Ngọc Trân vội la lên: “A, bên trong ngọc phiến lúc sắp biến mất có hiện lên bốn câu”

Ta quơ loạn hai tay: “Thôi, thôi, ông đừng nói là trong mấy câu đó có tên của tôi nhé, tôi không tin ông đâu”

Cổ Ngọc Trân cười khỏ: “Tên của anh thì không có, bất quá nội dung trong đó mười phần là nói về anh. Mấy câu đó như vậy: ”Sơ ngộ đắc thượng, tái ngộ đắc trung, tam ngộ đắc hạ, tiên nghiệp hữu vọng“. Tôi đọc xong liền hiểu ngay ý tứ của nó, đó là ám chỉ việc gặp anh ba lần, và ba quyển tiên thư sẽ có được khi gặp anh. Vì vậy quyển hạ của tiên thư tự nhiên cũng ứng vào người của anh.”

Ta thật sự là vừa bực mình vừa buồn cười, nói: “Cho dù ông có lục soát khắp các ngõ ngách nơi này thì cũng không thể kiếm ra bí kíp cho ông”

Cổ Ngọc Trân nói: “Không phải nói là ở chỗ của anh, nội dung ám chỉ là tôi phải thông qua anh mới có thể tìm được bí kíp.”

Ta thật sự không muốn giải thích nhưng nhìn hẳn nói nghiêm túc như thế thì nói không chừng ứng vào ta cũng nên. Hẳn bây giờ tinh thần cực tốt, thậm chí không cần ăn uống gì, nếu bây giờ hẳn muốn quần lấy ta không đi thì ta cũng không có biện pháp.

Cho nên ta không thể làm gì khác hơn là phải kiếm cách trì hoãn, ta nói: “Ôi, trên người tôi thế nào mà có tiên thư của ông được? Không giống lần trước, nó còn có một chút đầu mối, đó là hai miếng ngọc, còn bây giờ thiên hạ to lớn, biết đi đâu mà tìm”

Cổ Ngọc Trân “hừ” một tiếng: “Cuộc sống người không ra người tôi không thể sống được”

Ta không thể làm gì khác hơn là trực tiếp cự tuyệt hẳn: “Tôi thật không có biện pháp giúp ông.”

Nhưng Cổ Ngọc Trân lại cố chấp nói: “Anh có thể.”

Ta lại nói: “Được, vậy thì tôi có thể giúp gì cho ông, ông nói đi.”

Cổ Ngọc Trân thử người ra một chút rồi nói: “Anh... cùng tôi đi đến sơn động kia một lần đi, có lẽ sẽ có phát hiện mới và có thể làm cho quyền hạ xuất hiện.”

Ta vừa nghe được hắn nói thế, cố gắng nhẫn nhịn lắm mới không mở miệng mắng chửi hắn, tuy nhiên cũng nhịn không được quay mặt ra chỗ khác không nhìn tới hắn nữa. Thật sự là quá vô lý mà, vì một việc không hề có hy vọng mà hắn muốn ta đi đến cái địa phương khổ ho cò gáy quỷ quái đó.

Cổ Ngọc Trân lại nói: “Van cầu anh, hãy đi một lần với tôi, không mất nhiều thời gian của anh đâu”

Ta lớn tiếng quát: “Tôi không giống ông, ông có thời gian vô cùng vô tận, chỉ cần ngồi xuống một cái là đã trải qua mấy trăm ngày, tính mạng tôi có hạn, quyết không thể lãng phí được”

Cổ Ngọc Trân nhìn ta chằm chằm, một hồi lâu lại lên tiếng: “Hình như anh cũng có luyện qua khí công thì phải? Tuy nhiên phương pháp không đúng cho lắm, tôi có thể chỉ điểm cho anh một chút...”

Ta không đợi hắn nói hết câu liền nói: “Cám ơn, miễn đi, thành thật mà nói thì tôi đối với tôi hiện tại đã rất thỏa mãn rồi, chẳng hề muốn thoát khỏi cái quy luật sinh lão bệnh tử đâu. Giống như ông vậy thì tôi, tự mình làm cháu mình, tư vị đích xác không tốt lắm, hơn nữa ông còn có thể trẻ lại nữa, khi đạt tới mức nhìn đáng vẻ còn khoảng năm sáu tuổi thì đúng là ”đồng nhan” còn gì, tuy nhiên sẽ sống thế nào đây? Ngoại trừ ở trong thâm sơn cùng cốc tĩnh tu ra thì còn làm gì, chẳng lẽ lộ mặt ra để người ta xem là quái vật à?”

Cổ Ngọc Trân méo máo nói với ta: “Vì vậy tôi phải có được quyền hạ mới có thể giải quyết mọi chuyện”

Ta lắc đầu: “Tôi không có cách nào giúp ông được đâu”

Cổ Ngọc Trân nghe thế xong, trong vòng ba phút hắn đã hứa với ta biết bao lời hứa, kể cả lấy tất cả chi nhánh của Ngọc Trân Trai trên toàn thế giới tặng cho ta. Ta càng nghe càng phiền, đột nhiên trong đầu nổi lên một ý nghĩ hết sức tinh quái, liền nói: “Nếu ông nhất định cứ muốn tôi theo ông đi tới sơn động trong núi Thanh Thành kia thì tôi có một điều kiện.”

Cổ Ngọc Trân quá mừng rỡ: “Cứ nói, bất cứ là điều kiện gì tôi cũng đáp ứng anh.”

Ta nói: “Mọi biến hóa phát sinh trên người ông rất đáng giá nghiên cứu, tôi muốn dùng các phương pháp hiện đại để tìm hiểu sự biến hóa này.”

Cổ Ngọc Trân sờ sờ đầu suy nghĩ, trong khoảng thời gian ngắn hắn vẫn chưa hiểu ta nói vậy là có ý gì.

Ta tiếp tục nói: “Ý của tôi là nếu ông theo tôi đến một bệnh viện có đầy đủ thiết bị hiện đại cho các chuyên gia xem xét, kiểm tra một lần cơ thể ông thì tôi sẽ hứa đi với ông”

Lời ta vừa ra khỏi miệng thì sắc mặt của Cổ Ngọc Trân trở nên cực kỳ khó coi, hắn còn chưa kịp trả lời thì tiếng của Bạch Tổ đột nhiên truyền tới: “Yêu cầu của anh thật quá đáng quá”

Ta quay đầu lại nhìn, vì vừa rồi Cổ Ngọc Trân cứ quần lấy ta nên ta đối mặt với hắn, do đó khi Bạch Tổ đi xuống nhà ta không nhìn thấy. Tâm địa của Bạch Tổ rất tốt, nàng biết cái loại kiểm tra này nhất định sẽ xem Cổ Ngọc Trân là quái nhân và sẽ kiểm tra hết ngày này qua ngày nọ, do đó nàng mới nói ta quá đáng.

Ta xoay người lại nhìn Bạch Tổ, Cổ Ngọc Trân cũng đi chuyển đứng đối diện Bạch Tổ. Bạch Tổ nhìn thấy hình dạng của Cổ Ngọc Trân, mặt hiện ra vẻ cực kỳ kinh ngạc. Đây là điều nhất định vì trước kia nàng đã gặp qua hắn, bây giờ gặp lại nếu không cảm thấy kinh ngạc thì quả thật là chuyện không có khả năng.

Ta nhân cơ hội nói: “Em xem ông ta có cần phải tiến hành kiểm tra tổng quát một lần hay không? Em có muốn biết tình trạng sinh lý của ông ta biến hóa thế nào không? Còn nguyên nhân của nó nữa?”

Bạch Tố không trả lời ta, chỉ là nhìn chăm chăm vào Cổ Ngọc Trân thốt lên: “Trời ạ, Cổ tiên sinh, ông nhìn như là hai mươi tuổi vậy!”

Ta nói: “Đây là kết quả của việc tìm được quyển trung của tiên thư và sử dụng thuốc ”Thái Thanh Kim Dịch Thần Đan“.”

Bạch Tố chậm rãi bước về phía trước, tới trước mặt Cổ Ngọc Trân, nàng nói: “Chúc mừng ông, Cổ tiên sinh, ông... thật sự đúng là một kỳ tích”

Cổ Ngọc Trân cười khỏ, ta lại nói: “Tục ngữ có câu: ”khoái hoạt tựa thần tiên“. Anh thấy hình như là không đúng lắm bởi vì Cổ tiên sinh đây xem ra cũng không khoái hoạt gì cho lắm”

Cổ Ngọc Trân lẩm bẩm: “Đó là bởi vì tôi chưa thành tiên”

Ta hừ một tiếng: “Ông làm sao biết khi trở thành thần tiên rồi nhất định sẽ vui sướng khoái hoạt? Bây giờ ở trên người của ông xảy ra kỳ tích biến hóa, nếu có thể tìm ra nguyên nhân của sự biến hóa này thì có thể tạo phúc cho loài người. Không cần phải giống như ông đây, chỉ cần có thể chống lại bệnh tật, phòng chống già yếu thì ông sẽ trở thành một người vĩ đại nhất trong lịch sử loài người từ trước đến nay”

Cổ Ngọc Trân chỉ sờ sờ đầu.

Ta tiếp tục nói: “Làm kiểm tra đi, sẽ không tổn của ông bao nhiêu thời gian đâu, cũng không phải là đem ông chẻ ra làm hai đầu mà lo, cùng lắm là lấy một chút máu thử máu và chụp X quang thôi, ông có thể tin tưởng ở tôi, tôi cam đoan như thế.”

Cổ Ngọc Trân hơi do dự, hần nhìn vào Bạch Tố hỏi: “Vừa rồi cô nói anh ta quá đáng là có ý gì?”

Bạch Tố trầm giọng nói: “Xin lỗi Cổ tiên sinh, vừa rồi tôi không biết sự biến hóa phát sinh trên người ông đã đến mức thế này nên mới nói thế. Cổ tiên sinh, tôi muốn ông đi tiếp nhận một chút kiểm tra, việc này đối với ông có thể có chút không tiện nhưng nếu thật sự có thể tìm ra nguyên nhân thì ông sẽ một người vĩ đại nhất trong lịch sử loài người từ trước đến nay.”

Ngay cả Bạch Tố cũng tán thành, ta thật sự là hết sức cao hứng. Khi ý nghĩ này phát ra trong đầu thì ta còn nghĩ rằng nó thật quái, và cố ý làm khó Cổ Ngọc Trân, còn bây giờ xem ra đành phải thực hiện cho bằng được thôi.

Nếu thật sự có thể tìm ra nguyên nhân thì thật sự là một sự kiện vĩ đại của loài người!

Cổ Ngọc Trân lại suy nghĩ. Lúc này Bạch Tố đi tới bên cạnh ta, dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn ta, ta thấp giọng nói: “Ông ta tin chắc rằng thông qua anh có thể tìm được quyển hạ của tiên thư nên muốn anh cùng đi đến núi Thanh Thành”

Về mặt Bạch Tố càng nghi hoặc, ta ra hiệu ý bảo nàng tạm thời đừng nên hỏi gì cả, hãy xem quyết định của Cổ Ngọc Trân.

Cổ Ngọc Trân suy nghĩ xong rồi nói: “Nếu những chuyên gia đó biết được tôi thực tế là một ông già bảy mươi tuổi thì nhất định sẽ cắt tôi ra nghiên cứu đấy”

Cổ Ngọc Trân có loại lo lắng này cũng phải, ta còn chưa kịp nghĩ ra cách ứng phó thì Bạch Tố đã lên tiếng: “Cổ tiên sinh, chúng tôi hứa sẽ dấu đi việc này.”

Cổ Ngọc Trân hít sâu một hơi, sau đó thở ra một cái rất dài khoảng mấy phút, rồi nói: “Được, tôi chấp nhận đi kiểm tra, bất luận kết quả như thế nào thì anh, Vệ Tư Lý, anh phải cùng tôi đi đến núi Thanh Thành.”

Ta nói: “Một lời đã định. Nhưng tới núi Thanh Thành rồi và có thể tìm được quyển hạ tiên thư hay không thì tôi không hứa”

Cổ Ngọc Trân rất hiểu lý lẽ, nói: “Đương nhiên, điều đó phải xem tiên ngọc của tôi ra sao, không liên quan đến anh”

Hắn nói xong liền vươn tay ra nắm chặt lấy bàn tay ta, xem như song phương đã hứa với nhau.

Ta mời Cổ Ngọc Trân ở lại nhà, sau đó cùng với Bạch Tổ chia nhau dùng điện thoại liên lạc với những người chuyên gia mà chúng ta quen biết, nói cho bọn họ rằng muốn mời bọn họ đến tham gia một quá trình kiểm tra thực nghiệm liên quan đến kết cấu sinh lý của con người.

Bởi vì những chuyên gia kia biết rất rõ con người ta nên khi ta đưa ra lời mời trịnh trọng này đến họ thì họ biết ta nhất định có nguyên nhân rất quan trọng. Vì thế bọn họ đều đáp ứng, hơn nữa còn nhất trí đề cử một bệnh viện hiện đại ở Mỹ để tiến hành kiểm tra nữa.

Sau khi ước hẹn cùng bọn họ xong, ta lại đợi thêm bốn ngày nữa bởi vì trong những chuyên gia ta mời có hai người đang công tác tại một bệnh viện lớn, một người là viện trưởng, một người là giáo sư bác sĩ nên phải đợi họ sắp xếp công việc. Còn những người khác thì đến từ khắp nơi trên thế giới nên cũng cần phải dành thời gian cho họ sắp xếp đến Mỹ.

Trong bốn ngày chờ đợi này, ta giữ Cổ Ngọc Trân tại nhà, hơn nữa còn cẩn thận quan sát hắn. Cổ Ngọc Trân lúc này đối với ta cũng không tránh né nữa

Đại bộ phận thời gian ban ngày của hắn đều là tĩnh tọa, còn ban đêm thì hắn tĩnh tọa cả đêm. Lúc ngồi tĩnh tọa, hắn hô hấp rất thông thả, cả người giống như một cái cây vậy, hơn nữa trong bốn ngày này ngoại trừ uống nước lã ra thì hắn chẳng ăn gì cả.

Con người trở nên trẻ lại thì điều này còn có thể giải thích, tuy nhiên việc không ăn gì thì cơ thể lấy đâu ra chất dinh dưỡng thiết yếu để duy trì đây? Chẳng lẽ thật sự có thể hấp thu từ trong không khí những nguyên tố và vật chất thay cho chất dinh dưỡng sao? Trong không khí hiển nhiên là có vật chất tồn tại nhưng phải dùng phương pháp gì để hấp thu nó đây?

Ta cùng Bạch Tổ bàn luận thường xuyên nhưng cũng chẳng thể đưa ra được một kết luận nào, thậm chí còn không có cách đưa ra một giả thuyết đồng dạng như thế.

Bốn ngày trôi qua, ta và Cổ Ngọc Trân cùng nhau lên máy bay đi Mỹ. Khi tới Mỹ, Cổ Ngọc Trân có vẻ hết sức bất an. Hắn không ngừng thì thào: “Bọn họ có cắt tôi ra kiểm tra hay không? Nếu như vậy thì sợ rằng muốn sống cũng không được”

Ta có hơi tức giận: “Đương nhiên sẽ không cắt ông ra thành từng mảnh đâu mà lo, ông mà chết đi thì tôi có chỗ tốt gì nào?”

Cổ Ngọc Trân không ngừng sờ đầu: “Tôi cảm giác được chỉ cần tôi vừa tiến vào bệnh viện thì tôi sẽ biến thành một con chuột bạch, mặc cho bọn bác sĩ mổ xẻ”

Ta thở dài một hơi, ta biết đưa Cổ Ngọc Trân đi kiểm tra sẽ làm cho thân thể hắn có chút đau đớn bởi vì thật sự không phải là kiểm tra tổng quát một cách qua loa đơn giản. Tinh thần của hắn lúc này thật sự là bất an nhiều lắm.

Ta không thể làm gì khác hơn là cam đoan với hắn một lần nữa: “Ông cứ yên tâm, sẽ không ai biết được bí mật của ông đâu”

Cổ Ngọc Trân cười khổ: “Bí mật của tôi có thể giữ được bao lâu đây? Cho dù là anh không tiết lộ gì nhưng chẳng lẽ việc tôi không ăn không khiến cho người khác hoài nghi sao?”

Ta nhíu mày, đây đúng là một vấn đề lớn, ta đề nghị với hắn: “Ông không thể giả vờ ăn một chút gì sao?”

Cổ Ngọc Trân lại sờ sờ đầu: “Không được, thứ nhất căn bản là tôi không muốn ăn, ăn vào rồi cũng sẽ nôn ra. Thứ hai, nếu để cho nhân gian yên ổn tiến vào cơ thể thì sẽ khiến cho trọc khí sinh trưởng, sẽ ảnh hưởng đến sự tu hành của tôi. Tôi đã luyện đến cảnh giới ích cốc rồi, sao lại phải lùi bước?”

Ta hít một hơi thật sâu. Ta cảm thấy, “Ích cốc” - việc không cần ăn thức ăn thật là bất khả tư nghị. Bất kể sinh vật gì, kể cả thực vật, đều cũng phải thông qua việc hấp thu chất dinh dưỡng để duy trì sự sống. Ta thật không ngờ rằng Cổ Ngọc Trân hiện tại có thể không cần chất dinh dưỡng mà có thể duy trì sự sống. Ta cũng đưa ra giả thuyết rằng hắn đã dùng một phương pháp khác với phương pháp truyền thống để hấp thu chất dinh dưỡng. Ta cũng thậm chí cảm thấy tức cười khi nghĩ đến điều này, thật chẳng biết hệ thống

tiêu hóa trong cơ thể hẳn tồn tại có giá trị gì nữa? Xem ra, cho dù có lấy hệ thống tiêu hóa ra khỏi người hẳn thì cũng chẳng ảnh hưởng chút xíu nào tới tính mạng của hẳn cả.

Ta càng nghĩ càng xa, nghĩ đến việc con người hấp thu chất dinh dưỡng, mặc dù thông qua phương pháp chú xạ thì cũng có thể, nhưng bất quá Cổ Ngọc Trân hôm nay sử dụng phương pháp, so với việc chú xạ, thì chẳng biết hiện đại hơn bao nhiêu lần.

Ta lại nghĩ đến hệ thống cơ quan tiêu hóa, nó chiếm cứ một thể tích tương đối lớn trong cơ thể con người, bắt đầu từ miệng rồi tới thực quản, dạ dày, ruột non, ruột già, trực tràng, là một hệ thống gần như quan trọng nhất đối với cơ thể người. Nếu như cơ thể người không có hệ thống cơ quan tiêu hóa thì nhất định cơ thể có thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, và cơ thể hoạt động sẽ càng dễ dàng hơn, cuộc sống cũng sẽ vui vẻ khoái hoạt hơn vì không cần ăn.

Đương nhiên khi đó ngoại hình của con người cũng sẽ biến hóa hoàn toàn, thân thể sẽ trở nên nhỏ lại, bộ dáng sẽ trông quái dị, tuy nhiên nếu ai ai cũng như thế thì tự nhiên cũng sẽ trở nên bình thường.

Tiến hóa của loài người trong tương lai có phải sẽ phát triển theo phương hướng này hay không?

9. Chương 9: Một Kết Cấu Sinh Lý Quá Khác Người

Ta cứ một mực miên man suy nghĩ, Cổ Ngọc Trân thì lại cứ thở dài liên tục, ta nhìn thấy hẳn cũng rất phiền nên nói: “Thật chưa từng thấy qua một thần tiên nào như ông”

Cổ Ngọc Trân hỏi lại: “Bộ trước kia anh đã gặp qua thần tiên rồi à?”

Ta nói: “Chưa từng thấy qua nhưng cũng xem qua một số ghi chép, như Đông Phương Sóc trộm ăn đào tiên ba ngàn năm của Vương Mẫu Nương Nương, rất là tự tại thích gì làm đó; còn Lữ Động Tân ba lần hí Bạch Mẩu Đơn, cũng là quá phong lưu, ai mà giống như ông suốt ngày mặt mày ủ rũ, thở dài liên tục thế?”

Cổ Ngọc Trân trở nên vui vẻ: “Anh xem, bây giờ anh đã không còn phủ nhận trên đời không có thần tiên nữa rồi kia.”

Mồm ta cứng lại nói không nên lời.

Cổ Ngọc Trân lại nói: “Đáng tiếc tôi cũng chưa thành tiên, nếu tôi thật sự là thần tiên thì tôi cũng sẽ đồng dạng tiêu điều khoái hoạt giống họ rồi”

Những biến hóa phát sinh trên người hẳn đối với bất luận kẻ nào mà nói thì cũng đều là nằm mơ cũng luôn ước ao, một dáng vẻ trẻ khỏe và trường thọ.

Song trông hẳn lại dường như rất bất mãn, thật là lòng người xem ra không thể thỏa mãn.

Ta muốn khuyên hẳn nhưng ngẫm lại, ta bất quá chỉ là một người bình thường, lấy cái gì để khuyên một người “bán tiên” như hẳn đây? Ta thật không biết làm gì, chỉ nhìn hẳn thở dài một cái.

Vòng vo một hồi rồi khỏi phi trường, sau đó chúng ta tới nơi đã hẹn và gặp mặt vị viện trưởng và giáo sư bác sĩ. Khi gặp mặt thì bọn họ chỉ lo tập trung nhìn vào Cổ Ngọc Trân. Cổ Ngọc Trân nhìn họ cũng lộ vẻ bất an.

Vị viện trưởng vốn là một người hết sức nghiêm túc nhưng có lẽ bởi vì yêu cầu rất kỳ lạ của ta nên ông ta cũng lấy làm hiếu kỳ, cứ len lén dùng khuỷu tay huých ta, ánh mắt nháy nháy hướng về Cổ Ngọc Trân.

Ta hỏi: “Mấy người khác đã tới chưa?”

Hẳn đáp: “Mọi người đã tới đầy đủ rồi”

Ta nói: “Vậy là tốt rồi, tình hình ra sao đợi khi gặp mặt tôi sẽ kể cho mọi người nghe”

Cổ Ngọc Trân nghe được ta nói như vậy, vẻ mặt của hắn càng khấn trương, tay hắn cứ bám chặt lấy tay của ta chả chịu buông. Ta lại tiếp tục an ủi hắn vài câu, rồi sau đó có chút hèn hạ dùng lời cảnh cáo hắn: “Ông đừng nghĩ làm chuyện gì bậy bạ đấy, nếu không tôi sẽ không đi với ông đến núi Thanh Thành đâu”

Chúng ta lên xe đi một đường thẳng đến bệnh viện. Mấy người chuyên gia ta đã mời đều ra đón chúng ta, ánh mắt của người nào cũng dán vào Cổ Ngọc Trân. Ta lại thấy Cổ Ngọc Trân càng khấn trương hơn.

Sau khi sắp xếp cho Cổ Ngọc Trân một phòng rất thoải mái trong bệnh viện, ta lại lần nữa cam đoan với hắn rằng cuộc kiểm tra sẽ không vượt quá ba ngày, nói hắn hãy cố gắng hợp tác.

Tiếp đó, ta cùng mọi người đi tới phòng của viện trưởng. Sau khi đóng cửa thì viện trưởng lớn tiếng hỏi: “Vệ Tư Lý, anh lại quậy ra chuyện quái quỷ gì nữa đây, tên thanh niên đó có gì đặc biệt chứ?”

Ta đảo mắt nhìn một lượt mọi người, dường như ai ai cũng có đồng dạng một câu hỏi như thế.

Ta nói: “Các vị, tôi chỉ yêu cầu các vị làm kiểm tra toàn diện đối với thân thể của hắn và sau đó đưa ra kết luận cho tôi nghe là được”

Một chuyên gia về nội tiết lớn tiếng nói: “Loại chuyện này bất cứ một bệnh viện bình thường nào cũng có thể làm, tại sao lại phải mời chúng tôi?”

Vẻ mặt của ta hết sức nghiêm túc, nói: “Đương nhiên là có nguyên nhân, bây giờ tôi sẽ không nói cho các vị biết. Nếu các vị có thể giúp cho tôi lần này thì một ngày nào đó tôi sẽ nói cho các vị biết một chuyện có thật vượt qua tất cả phạm vi tri thức hiểu biết của các vị.”

Mặt của mọi người đều hiện lên vẻ hoài nghi. Cũng khó trách bọn họ, bởi vì bảy người bọn họ là những chuyên gia nghiên cứu về thân thể con người giỏi nhất, có thể nói là toàn bộ tri thức hiểu biết về cơ thể con người hiện tại nằm trong đầu bảy người này.

Ta cũng không nhiều lời cùng bọn họ, chỉ nói: “Xin hãy bắt đầu đi”

Trong ba ngày kế tiếp, bảy vị chuyên gia tiến hành tất cả các loại kiểm tra đối với Cổ Ngọc Trân, trên thực tế ta cũng có tham gia vào công tác đó. Lúc bắt đầu, Cổ Ngọc Trân còn hơi do dự nhưng tới ngày thứ hai thì hắn cũng an tâm bởi vì hắn cũng không có bị “mổ xẻ” gì.

Cứ mỗi đêm, ta đều lắng nghe báo cáo của các chuyên gia xong rồi đến phòng của Cổ Ngọc Trân trò chuyện với hắn, nghe hắn kể lại chi tiết chuyện quyền thượng và quyền hạ tiên thư cùng quá trình tu luyện của hắn.

Ta cũng từng học qua nội công trong võ thuật Trung Quốc, có khi ta còn cùng với hắn “luyện khí” nữa, hắn dạy cho ta một ít pháp môn. Tuy nhiên ta hoàn toàn không có cách nào làm được như hắn đã chỉ, chuyện hắn làm vượt qua thể năng của ta, nhưng điều đó hắn lại làm hết sức dễ dàng.

Ta đoán là do hắn dùng “tiên đan” nên mới khiến cho tiềm năng trong cơ thể của hắn phát huy tới cực độ.

Tiên đan??

Thành phần hình thành nên chúng là gì? Tại sao chúng lại có công hiệu như thế? Đây quả là một bài toán giải hoài không ra. Trong tất cả những truyền thuyết có liên quan đến “thần tiên” thì “Đan dược” lúc nào cũng giữ lấy một địa vị quan trọng trong quá trình biến thành tiên của con người.

Ta đã có chủ ý quyết định trong lòng, nếu như thật sự vạn nhất có hy vọng tìm được quyền hạ của “Ngọc chân tiên” thì ta nhất định sẽ nhìn qua một lần, nếu có “tiên đan” gì thì ta sẽ giữ lại một chút để nghiên cứu! Cổ Ngọc Trân hầu như tỉnh tóa cả đêm, hơn nữa liên tiếp ba ngày đều không ăn gì, hắn chỉ uống một chút nước mà thôi.

Tối đêm ngày thứ tư, ta cùng mọi người tập hợp tại phòng của viện trưởng. Vẻ mặt của các chuyên gia so với lần trước thì rất bất đồng, mặt ai cũng lộ ra vẻ kinh ngạc khó hiểu. Ta rót rượu mời mỗi người một ly, sau đó nói: “Tốt rồi, việc kiểm tra đã xong, các vị, tôi đang chờ nghe kết luận của mọi người đây”

Các chuyên gia liếc mắt nhìn nhau một lượt, sau đó lại đưa mắt nhìn vào viện trưởng. Viện trưởng uống một hớp rượu, nói: “Mấy ngày nay chúng tôi đã tiến hành kiểm tra toàn bộ đối với Cổ tiên sinh, và đây là kết quả mà chúng tôi có được.”

Ông ta vừa nói vừa lấy tay mở xấp hồ sơ dày cộm ra, ta ước chừng cũng phải mấy trăm trang.

Tuy nhiên vừa mở ra ông ta lại tức thời đóng lại, nói: “Kết quả thật không có cách nào công bố được, một khi công bố ra thì sẽ bị mọi người trên đời cười chê, làm thế nào mà một con người lại cho ra được một kết quả hoang đường như vậy?”

Ta thăm hít sâu một hơi: “Tôi phải biết được kết quả, nếu trong tình huống bình thường thì cần gì mời các vị tới đây?”

Viện trưởng và các chuyên gia lại liếc mắt nhìn nhau, sau đó nói: “Chúng ta phải có một hiệp nghị.”

Ta liền gật đầu: “Tôi sẽ tuân thủ bất cứ hiệp nghị nào.”

Viện trưởng nói: “Trước hết, mọi việc chúng ta làm và nói tại chỗ này, trong bất cứ trường hợp nào cũng không được phép đề cập tới”

Ta đáp: “Được, tôi hứa”

Viện trưởng cầm xấp hồ sơ sơ gơ lên: “Tất cả sẽ không công bố.”

Ta nhú mày hỏi: “Không cho tôi biết kết quả luôn sao?”

Viện trưởng vội hỏi: “Anh có quyền biết kết quả nhưng chúng tôi chỉ nói cho anh về phần tổng quát thôi”

Ta hỏi: “Tại sao thế?”

Viện trưởng nói: “Kể lại chi tiết thì rất phức tạp, hơn nữa tất cả chúng tôi đã nhất trí quyết định là xem chuyện này chưa từng phát sinh qua cho nên cũng không muốn đề cập nữa”

Ta cũng có thể hiểu ý tứ trong lời của hắn, ta “ừm” một tiếng rồi hỏi: “Kết quả rất kinh người phải không?”

Viện trưởng ngậy người một hồi lâu: “Có thể nói như vậy, quả thật là không thể giải thích”

Ta phát tay: “Vậy xin hãy nói cho tôi biết kết quả đại khái ra sao”

Viện trưởng lại đưa mắt nhìn về mọi người, ý hỏi ông ta có thể là người thay mặt mọi người lên tiếng không? Các chuyên gia khác thấy thế đều gật đầu một lượt.

Viện trưởng im lặng một hồi, dường như là cảm thấy có gì bị chặn ở miệng vậy không thể mở lời. Ta cũng không thúc giục hắn bởi vì ta biết sau khi các chuyên gia này tiến hành kiểm tra cơ thể Cổ Ngọc Trân thì bọn họ nhất định đã phát hiện ra bản thân bọn họ đối với cơ thể con người là còn thiếu sót rất nhiều. Đây là điều đã kích trí mạng đến sự tự tôn trong phương diện nghề nghiệp và quyền uy trong giới học thuật của bọn họ, vì thế bọn họ liền nhất trí quyết định đem chuyện lần này quên lãng đi.

Trải qua một hồi lâu sau, viện trưởng mới lên tiếng: “Người anh mang đến kiểm tra, tình huống cơ thể của anh ta,..., ý tôi muốn nói là mọi tình trạng hoạt động của các cơ quan trong cơ thể anh ta đúng thật là không thể phát sinh trên cơ thể người sống.”

Ta hơi run run, lớn tiếng hỏi: “Vậy là có ý gì? Ý ông nói hắn là một người chết?”

Viện trưởng nhú mày, sau đó ho khan vài cái: “Đương nhiên không phải, anh ta không phải người chết, nhưng anh ta .....anh ta.....trời ạ, làm thế nào để hình dung cho tốt đây?”

Một chuyên gia khác lên tiếng: “Có lẽ nên dùng cụm từ “trạng thái của động vật ngủ đông” thì cũng có thể miễn cưỡng giải thích”

Viện trưởng lại ho khan vài cái rồi nói: “Đúng vậy, “trạng thái ngủ đông” có thể miễn cưỡng giải thích. Động vật ngủ đông, tất cả những hoạt động trong cơ thể đều chậm lại, sự trao đổi chất cũng chậm lại cho nên có thể không cần ăn gì, tình hình của anh ta có điểm tương tự như thế nhưng “cái chậm” của anh ta so với động vật ngủ đông còn chậm hơn! Chúng tôi đã quan sát hoạt động của tế bào thuộc các bộ phận trong cơ thể anh ta và phát hiện ra “cái chậm” đó vượt hơn 1000 lần”

Ta thật sự là không hề nghĩ đến, lần kiểm tra này lại có kết quả như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, miệng ta cứng đờ nói không ra lời.

Viện trưởng lại nói: “Tất cả những tế bào trong cơ thể anh ta toàn dùng phương thức hoạt động “chậm” kiểu như vậy, do đó thời gian để tế bào già yếu tự nhiên cũng sẽ kéo dài.”

Ta “a” một tiếng: “Ý của ông nói là anh ta có thể sống lâu hơn người khác gấp 1000 lần?”

Viện trưởng gật đầu: “Trên lý luận là thế, nhưng trên thực tế quả là không thông. Chiều theo tốc độ trao đổi chất chậm như vậy thì mọi hoạt động của cơ thể của anh ta cũng chỉ có thể là một phần ngàn, nói cách khác là anh ta chắc chắn không thể hoạt động được, chỉ có thể giống một bức tượng gỗ bất động, tuy nhiên tinh lực của anh ta quả là dư thừa”

Ta vội hỏi: “Vậy các vị có cho rằng hiện tại có một loại thuốc nào có hiệu quả có thể giúp cho cơ thể đạt tới kết quả như vậy không?”

Tất cả các chuyên gia đều lắc đầu.

Viện trưởng lại nói: “Càng kỳ lạ hơn là hệ thống tiêu hóa của anh ta. Anh ta dường như không muốn ăn gì, anh ta không hề có dịch vị, sự chuyển động của bao tử cơ hồ cũng dừng lại, anh ta sẽ không cảm thấy đói, tuy nhiên chất dinh dưỡng để nuôi cơ thể thì lại không thấy thiếu?”

Một chuyên gia khác lẩm bẩm: “Tôi đã kiểm tra hệ thống tiêu hóa của anh ta, tôi thậm chí có ảo giác rằng anh ta là một con rô bốt được trang bị hệ thống cơ quan tiêu hóa mà thôi”

Ta có cảm giác hít thở không thông bởi vì kinh ngạc.

Một vị chuyên gia khác nói: “Hệ thống tuần hoàn của anh ta cũng hết sức quái dị, tốc độ máu tuần hoàn không có giảm bớt nhưng dinh dưỡng trong hồng huyết cầu rất ít, quả thực không thể để cho con người sinh tồn”

Một chuyên gia khác lại lên tiếng: “Hệ thống hô hấp của anh ta càng quái dị hơn, lá phổi của anh ta cùng người bình thường giống nhau nhưng sau một lần hít vào thì cơ hồ ... có thể duy trì được lượng không khí gấp trăm lần người thường, thật không biết là anh ta làm sao mà được vậy nữa”

Lời của các chuyên gia làm lòng ta hỗn loạn. Kết quả kiểm tra của bọn họ đối với Cổ Ngọc Trân đã làm sáng tỏ một chuyện có thật: đó là tình trạng sinh lý của Cổ Ngọc Trân cùng với người bình thường hoàn toàn bất đồng.

Ta chờ cho bọn họ nói xong thì hỏi: “Các vị nghĩ tại sao hẳn có thể trở nên như vậy, có thể cho tôi một chút khái niệm không?”

Các chuyên gia lại nhìn nhau, ngây người một hồi lâu, sau đó viện trưởng mới nói: “Vệ Tư Lý, anh đừng đùa giỡn nữa”

Ta ngẩn người, trong khoảng thời gian ngắn, ta thật không rõ viện trưởng nói như vậy là có ý gì? .

Viện trưởng nhỏ giọng: “Anh ta đến từ hành tinh nào vậy? Có thể nói cho chúng tôi biết không?”

Ta “A” một tiếng, lúc này mới hiểu được ý tứ trong lời nói của viện trưởng. Ông ta xem Cổ Ngọc Trân là người ngoài hành tinh! Xem ra tất cả bọn họ đều nghĩ như vậy.

Ta còn chưa kịp có phản ứng nào thì viện trưởng lại nói tiếp: “Xem ra kết cấu hoạt động sinh lý của bọn họ so với chúng ta tiến bộ hơn nhiều lắm, tính mạng của bọn họ rất dài, năng lực mạnh mẽ, hầu như có thể sinh tồn trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Nếu bọn họ là kẻ địch của địa cầu thì tôi nghĩ loài người chúng ta không có cơ hội nào để địch lại họ....”

Ta ngắt lời hẳn, nói: “Ông sai rồi, hẳn ta không phải là người ngoài hành tinh đâu, hẳn ta là người địa cầu một trăm phần trăm!”

Viện trưởng trầm mặc trong chốc lát rồi nói: “Anh cứ kiên trì nói vậy thì tôi cũng không còn cách nào. Kết luận của chúng tôi anh đã nghe hết rồi đó”

Ta gật đầu, hẳn lại nói tiếp: “Vậy thì lần gặp mặt này của chúng ta cũng đã đến lúc giải tán rồi”

Mọi người ai ai cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ta cũng chỉ còn cách theo họ. Viện trưởng lấy xấp hồ sơ ra rồi bỏ vào một thùng thiết, sau đó châm lửa đốt nó.

Ta nhìn vào đồng tro tàn của xấp hồ sơ bị đốt. Thế là việc kiểm tra của bọn họ đã chấm dứt và kết quả là họ không thể tìm ra nguyên nhân của sự biến hóa là gì, cho nên bọn họ quyết định cho chuyện này vào quên lãng. Đây là một loại tình huống hết sức bí ẩn, thế nhưng ngoại trừ việc đó thì có biện pháp nào khác đây?

Ta nói cho bọn họ rằng có thể là do ảnh hưởng và tác dụng của một loại thuốc nào đó cho nên mới làm cho Cổ Ngọc Trân biến thành như hiện tại, tuy nhiên họ nghe xong thì mặt của người nào cũng hiện lên vẻ quái dị và không tin. Tiếp đó chúng ta lại thảo luận đến vấn đề “nguyên tố kháng suy lão”, và viện trưởng đã ra kết luận: “Nó cùng với nguyên tố kháng suy lão không có quan hệ! Ngoại hình của người này nhìn qua là giống như chúng ta, tuy nhiên anh ta lại có một phương thức tồn tại quá khác biệt so với chúng ta. Quá khác biệt rồi! Tôi tới giờ chưa từng biết đến một sinh vật nào có thể sử dụng một phương thức tồn tại như vậy, ngay cả thực vật cũng không thể.”

Khi viện trưởng nói xong dừng lại thì có một chuyên gia bổ sung: “Có lẽ có một số ít thực vật có thể. Trên cao nguyên Scotland có một loại thực vật gọi là ”rêu không khí“, chúng không hề hấp thu dinh dưỡng từ đất mà trực tiếp hấp thu các chất cần cho sự sống từ trong không khí, tuy nhiên chúng nó chỉ là một loại thực vật cấp thấp mà thôi, còn con người thì đã là động vật tiến hóa bậc cao rồi”

Ta cười khổ một chút rồi nói: “Tôi thấy loại thực vật cấp thấp kia trực tiếp hấp thu chất dinh dưỡng từ không khí so với phương thức ăn uống của nhân loại tiến bộ hơn nhiều lắm.”

Mấy lời này làm cho các chuyên gia trừng mắt nhìn ta, bọn họ hiển nhiên tuyệt đối không đồng ý với cách nói của ta.

Ta cũng không cùng bọn họ tranh luận tiếp nữa, chỉ là tỏ ra thành ý nói rất cảm ơn về sự giúp đỡ và cam đoan rằng nếu ngày sau bọn họ có việc muốn nhờ ta làm thì ta quyết sẽ không chối từ. Sau đó, ta và Cổ Ngọc Trân rời khỏi bệnh viện.

Cổ Ngọc Trân rất khác so với lúc đặt chân tới đây, hẳn vui mừng hơn hẳn vô cùng bởi vì hắn đã hoàn thành hứa hẹn của hắn và bây giờ thì đến lượt ta.

Khi đã lên máy bay, ta thật sự nhịn không được liền nói: “Ông đối với thân thể của ông chẳng lẽ một chút hứng thú cũng không có sao? Tại sao lại ngay cả hỏi ông cũng không hỏi một chút về kết quả kiểm tra thế?”

Cổ Ngọc Trân cười cười, làm ra bộ dáng tiêu sái: “Hỏi để làm chi? Tôi biết tôi và người bình thường hoàn toàn khác nhau, tôi có tiên thư, tôi có thể biến thành thần tiên.”

Ta “hừ” một tiếng, không thể làm gì khác hơn là trừng mắt nhìn hắn, hắn lại nói: “Thật ra tình huống cơ thể như nào thì cũng chẳng quan trọng, cơ thể bất quá chỉ là một cái vỏ bọc mà thôi, sớm muộn cũng phải bỏ đi”

Ta lấy làm kinh hãi: “Không có thân thể, vậy ông .... Ông....”

Ta vốn muốn nói “Không có thân thể vậy ông sống như thế nào?”, Cổ Ngọc Trân dùng ánh mắt và vẻ mặt hết sức cổ quái nhìn ta. Vẻ mặt của hắn làm cho ta cảm thấy nếu tiếp tục hỏi tiếp thì ta sẽ là một tên ngu ngốc cho nên ta im lặng không hỏi nữa .

Cổ Ngọc Trân cười cười một chút, sau đó suy nghĩ chốc lát rồi nói : “Vệ Tư Lý, anh gặp được tôi coi như là hữu duyên.”

Ta cười khổ: “Đúng vậy, chờ lúc ông biến thành thần tiên thì có lẽ đó chính là tiên duyên của tôi.”

Cổ Ngọc Trân nói với ta nhưng dường như hắn chẳng hứng thú gì, chỉ là cố trò chuyện cho qua: “Tôi có thể nói cho anh biết, trong bộ phận cuối cùng của tiên thư có phương pháp tu luyện thành “nguyên anh””

Ta giật mình hỏi: “Cái gì “nguyên anh”?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Anh ngay cả “nguyên anh” cũng không biết ư?”

Lòng ta rối loạn cực kỳ, quơ quơ tay, trong khoảng thời gian ngắn nói không nên lời, muốn cười cũng cười không ra tiếng.

“Nguyên anh” ta tự nhiên biết cái gì gọi là nguyên anh. Đầu tiên là luyện hít thở luyện khí, sau đó là “ích cốc”, còn bây giờ lại là “nguyên anh”, tất cả đều theo quy trình của tu tiên đạo gia ghi lại.

Vốn tất cả chỉ là một quan niệm rất hư ảo, tuy nhiên lại đột ngột biến thành sự thật khiến cho lòng ta rối loạn. Ta mở to miệng lắp bắp: “Nguyên anh...là nguyên thần phải không?”

Cổ Ngọc Trân gật đầu: “Chỉ cần tôi có được quyền hạ tiên thư thì tôi có thể tu luyện thành công, đến lúc đó thì cái vỏ bọc này còn tác dụng gì nữa? Cho nên vì thế tôi mới không thêm để ý.”

Ta vội hỏi tiếp: “Vậy đến lúc đó, ông ... sống bằng cách nào? Chỉ như một làn gió nhẹ sao? Sử dụng tinh thần để tồn tại hay là còn gì khác nữa?”

Cổ Ngọc Trân vẻ mặt nghiêm túc, lắc đầu: “Chưa đạt đến như vậy nên tôi cũng không biết, có lẽ là hình thể còn có, bất quá đó lại một hình thể mới, cái cũ đã không còn hữu dụng”

Ta lúc này thật sự muốn yên tĩnh suy nghĩ cho nên ta cũng không hỏi tiếp, và nhắm mắt lại.

Ta không ngừng suy nghĩ, cái trước hết nghĩ đến chính là nguyên anh. Căn cứ theo những gì đạo gia ghi lại thì khi trải qua một quá trình tu luyện nhất định, trong cơ thể con người sẽ sinh ra một cái gì đó hết sức quái dị gọi là “nguyên anh”. Từ những ghi chép lý giải thì “nguyên anh” hay “nguyên thần” có ngoại hình giống với người tu luyện, cụ thể là một phân thân thứ hai rất nhỏ có thể tùy thời rời khỏi thân thể.

“Phân thân thứ hai” không biết nằm ở chỗ nào trong cơ thể người nữa? Cơ thể con người có kết cấu hết sức chặt chẽ, thật sự là chẳng có bao nhiêu chỗ dư thừa có thể dung nạp một cái phân thân thứ hai “ở lại”.

Hơn nữa, “Phân thân thứ hai” này nhỏ bao nhiêu đây? Những ghi lại để lại rất là hỗn loạn và không thống nhất, có sách ghi là “khoảng một thước”, có sách ghi là “Vài tấc”..., không đồng nhất cho lắm.

“Nguyên anh” đại biểu cho linh hồn của con người, linh hồn là cái vô hình vô thể, “nguyên thần” thì lại có hình có thể. Theo những ghi lại thì nó có hình có thể, thần thông quảng đại, không chịu sự hạn chế của thời gian và không gian, có thể tự do tự tại và rời đi thân thể người tu luyện.

“Nguyên thần” rời đi thân thể người tu luyện thông qua một cái cửa cái gọi là “Đỉnh khiêu”. Nơi này nằm ở vị trí trung tâm của đầu người. vậy thông qua phương pháp nào mới có thể làm cho một cái “phân thân thứ hai” tự do ra vào đây? Không ai biết được! Chẳng lẽ sẽ xuất hiện một cái lỗ ở đó? Hoặc nguyên thần xuyên qua đầu bay ra sao?... .

Khi tu luyện thành công nguyên thần thì cơ thể vốn có đã không còn tác dụng gì nữa, sự duy trì tính mạng đã không ở trong cơ thể vốn có nữa mà đã chuyển sang hết nguyên thần, nguyên thần thậm chí còn có thể thông qua một phương pháp nào đó tiến nhập vào một cơ thể khác nữa.

Đó là những điều có liên quan đến nguyên thần được ghi lại, đọc thì cũng thấy bình thường nhưng một khi muốn xem chuyện này là thật sự tồn tại thì lại khó có thể tiếp nhận được.

Ta suy nghĩ một hồi, mở mắt ra: “Ông vừa rồi đề cập tới nguyên anh, việc này ...thật....khó giải thích”

Cổ Ngọc Trân nhún mày: “Không có chuyện gì khó giải thích cả, cơ thể vốn có của chúng ta dù tu luyện thể nào thì cũng không thể đáp ứng được những yêu cầu của thần tiên cho nên phải tu luyện ra một cơ thể mới hoàn toàn và nó sẽ sở hữu được năng lực của thần tiên, tu luyện nguyên anh kỳ thực là thoát thai hoá cốt”

Ta hít sâu một hơi rồi suy nghĩ: có thể Cổ Ngọc Trân hôm nay so với người bình thường đã khác nhau hoàn toàn, có lẽ nguyên thần chỉ là một loại tượng trưng của tinh thần, cũng không phải là “một phân thân thứ hai” giống hệt người tu luyện mà là cấu tạo của cơ thể hoàn toàn thay đổi, một hình thái khiến cho tiềm năng trong cơ thể có thể hoàn toàn phát huy?

Điểm này ngay cả Cổ Ngọc Trân cũng không thể giải thích, ta tự nhiên cũng không thể hỏi nữa. Lúc này Cổ Ngọc Trân rất là vui vẻ: “Hy vọng có thể thuận lợi có được quyền hạ, vậy thì quá tốt.”

Khi trở về nước, Bạch Tố tới đón chúng ta, Cổ Ngọc Trân rất sợ tiếp xúc với người khác cho nên theo ta về nhà, ta sắp xếp cho hắn một phòng, sau đó nói với hắn hãy nghỉ ngơi, ngày hôm sau sẽ cùng hắn đi đến núi Thanh Thành.

Đêm đó, ta kể cho Bạch Tố nghe về kết quả kiểm tra của các chuyên gia. Cách nói của Bạch Tố rất trực tiếp, nằng nết: “Đừng quan tâm đến lý do tại sao lại vậy, có quan tâm cũng không thể giải thích, sự thật

đã phát sinh vượt quá phạm vi tri thức của chúng ta rồi. Mặc dù tất cả những trình tự đó đều được ghi lại trong sách nhưng căn bản là không có ai chấp nhận nó là sự thật tồn tại đâu”

Ta cười khở: “Con người có thể thông qua phương pháp nào mà có thể tu luyện thành tiên đây?”

Bạch Tố nói: “Con người có thể thông qua một loại phương pháp nào đó khiến cho kết cấu sinh lý trở nên thay đổi hoàn toàn, nói cách khác là sống một cuộc sống mới”

Ta thở dài: “Xem ra anh không cách nào cãi với em nữa, bởi vì Cổ Ngọc Trân là một sự thật sờ sờ trước mắt”

Bạch Tố nói: “Loài người đối với tính mạng hiểu biết quá ít, những căn bệnh hiện tại của con người được phát hiện trước mắt đã làm thỏa mãn các nhà khoa học. Những chuyện có liên quan đến thần tiên thời cổ đại được ghi chép nhiều như vậy, thậm chí có là gần như trọn vẹn và rất có hệ thống lý luận nhưng cho tới bây giờ vẫn không thấy ai đi nghiên cứu cả.”

Ta giơ tay lên cao: “Từ bây giờ anh sẽ bắt đầu nghiên cứu.”

Bạch Tố liếc ta một cái: “Kỳ thật cho tới giờ anh vẫn chưa tin thì lấy gì mà nghiên cứu?”

Ta lại cười khở: “Em nghĩ lại xem, hần nói rằng hần đã bắt đầu tu luyện nguyên anh. Em bảo sao anh có thể tin được sẽ có một phân thân thứ hai giống hệt hần từ trong đầu bay ra chứ? Em cũng tin sao?”

Bạch Tố do dự một chút: “Chuyện này đích xác là khó có thể tưởng tượng, nhưng theo em thấy thì hơn phân nửa là do những danh từ đó chúng ta không quen sử dụng mà thôi”

Ta nhìn chằm chằm Bạch Tố. Bạch Tố suy nghĩ một hồi, mới nói: “Đạo gia đối với ”nguyên anh” có lý luận hết sức huyền diệu, tuy nhiên từ ý tứ mà xem thì cũng có thể giải thích, đó là một loại sự vật không cần tới cơ thể vốn có và thay bằng một cơ thể mới”

Ta liền hỏi: “Vậy xin hỏi chuyên gia, cơ thể mới từ đâu mà sinh ra?”

Bạch Tố đáp: “Cơ thể mới chính là cơ thể vốn có”

Ta nghe xong cười ha hả: “Thôi thôi em đừng giải thích nữa, xin lỗi năng lực lĩnh ngộ của anh có hạn nên không thể hiểu được lời của chuyên gia nói đâu. Cái gì mà cơ thể mới chính là cơ thể vốn có chứ?”

Bạch Tố chậm rãi nói: “Cơ thể vốn có sẽ không ngừng biến hóa và đến cuối cùng sẽ hình thành nên một cơ thể mới. Cơ thể của Cổ Ngọc Trân đã trở nên khác hoàn toàn với trước kia, và còn có thể tiếp tục biến đổi”. Ta dụng tâm lắng nghe.

Bạch Tố nói: “Đợi khi cơ thể của hần ta toàn bộ biến hóa hoàn tất thì cũng chính là tu luyện thành công nguyên anh. Em nghĩ, chuyện phân thân thứ hai từ trên đỉnh đầu bay ra là một loại ghi chép thuộc về viễn tưởng, trên thực tế nó chính là một cơ thể mới được sinh ra. Cơ thể mới này có thể phát huy ra tiềm năng bất khả tư nghị”

Ta dùng tay xoa xoa đầu, một hồi lâu cũng không nói gì.

Bạch Tố dịu dàng nói: “Vì thế việc anh đi cùng Cổ Ngọc Trân đến núi Thanh Thành có thể phát hiện ra một sự kiện thần bí và vĩ đại nhất của loài người đó”

Ta mỉm cười nói: “Em thật tốt quá, sợ anh lo lắng cho nên mới an ủi làm cho anh vui, bây giờ anh không muốn cũng phải đi cùng hần rồi”

Bạch Tố mỉm cười, sau một lúc lâu nàng mới nói: “Anh có nghĩ đến nếu như một người có thể sống lâu ngàn năm thì đó cũng là một loại đau khổ không?”

Ta hít sâu một hơi, chần chờ một chút rồi đáp: “Không thể nào, trường sinh bất tử vẫn là mục đích theo đuổi của loài người”

Bạch Tố thở dài một tiếng: “Loài người có rất nhiều mục đích theo đuổi và không ngừng theo đuổi, tất cả đều là vì những mục đích đó chưa đạt được, khi thật sự đạt được rồi thì vị tất có chuyện gì vui sướng?”

Ta nói: “Đúng vậy, khi mỗi người ai cũng đạt tới bước trường sinh bất lão thì chỉ sợ lúc đó sẽ là đua tranh quyền lợi”

Bạch Tổ chậm rãi thở dài một hơi, rồi không lên tiếng nữa.

Trên đường đi đến núi Thanh Thành không có chuyện gì đáng kể có thể ghi lại. Núi Thanh Thành đứng sừng sững chẳng biết bao nhiêu năm, và bây giờ nó vẫn là hình dạng như vậy. Giao thông bất tiện và lạc hậu, vẫn duy trì được sự u tĩnh và thần bí của ngày xưa. Cổ Ngọc Trân cùng ta giống như khách du lịch bình thường, từng bước bước trên con đường dành cho khách vào núi tham quan, tuy nhiên không lâu sau đó đã vào sâu, lúc này không còn có đường nữa, chỉ toàn là cây và đá núi ngổn ngang.

Trước mắt ta là như thế, lúc này hoàn toàn không có đường nữa, chúng ta vẫn nhằm hướng tây bắc mà đi tới, càng đi càng vào sâu bên trong, ngày thứ hai còn trông thấy một ít người, nhưng tới ngày thứ ba, một bóng người cũng không nhìn thấy.

Đêm ngày thứ ba, khi nghỉ ngơi, ta hỏi Cổ Ngọc Trân: “Còn phải đi bao lâu nữa thế?”

Cổ Ngọc Trân trả lời rất đơn giản: “Nhanh thôi.”

Hai chữ “nhanh thôi” của hắn, trên thực tế là qua bốn ngày. Đến ngày cuối cùng, chúng ta lên đến đỉnh núi, sau đó đi theo một con đường núi dốc vô cùng đi xuống, ước chừng khoảng ba tiếng sau, chúng ta xuống tới chân núi ngồi nghỉ một chút, xung quanh nơi này có những hòn đá hình dáng kỳ lạ nằm ngổn ngang. Có một đám khí dùng ánh mắt hết sức quái dị nhìn vào chúng ta, dường như là đang thắc mắc tại sao hai sinh vật đồng loại lại dừng chân như thế.

Thể lực của ta so với Cổ Ngọc Trân giống như là một ông già tám mươi tuổi đi liên tục mấy giờ đồng hồ đường núi, tình trạng của ta đã kiệt sức, tuy nhiên Cổ Ngọc Trân lại chẳng hề gì.

Thật vất vả mới xuống núi và đi tiếp một chút vào núi. Trong núi phong cảnh u mỹ, có thể nói là tuyệt đẹp, tuy nhiên ta cũng không có tâm tình thưởng thức, chỉ là dùng ánh mắt nhìn về phía Cổ Ngọc Trân, nhưng ngay cả việc hỏi hắn còn phải đi bao lâu cũng nói không ra.

Cổ Ngọc Trân chỉ phía trước: “Ở ngay phía trước.”

Ta cố gắng hết sức điều chỉnh hô hấp, sau đó chậm rãi đi tới con suối uống một hớp nước. Dòng suối nước trong như gương, có thể nhìn thấy rõ hình ảnh phản chiếu của mình rõ ràng. Ta nhìn thấy hình dáng ta liền thở dài một hơi: bộ dáng cực kỳ chật vật, tóc tai rối bù, quần áo lam lũ, trên người dính đầy cây cỏ, tình trạng kiệt sức.

Ta cũng lên tiếng: “Ở ngay phía trước à? Đường chân trời cũng ở ngay phía trước đấy, rốt cuộc là phải đi bao xa nữa?”

Cổ Ngọc Trân vội nói: “Thật sự là ở ngay phía trước, nhiều lắm là đi khoảng hai mươi phút nữa thôi là có thể đến”

Cổ Ngọc Trân lấy lòng ta, sau đó hắn vạch một tảng đá ở kế bên ra, phía dưới tảng tảng đá hắn lấy ra một số rễ cây trông giống như mã linh thự rồi đem xuống nước rửa một chút bảo ta ăn. Ta ăn một chút, loại rễ cây không biết tên này không ngờ có hương vị hết sức ngọt ngào, trong lòng ta đoán đó là một loại thực vật thuộc họ hoàng tinh.

Nghỉ ngơi một hồi, sau đó chúng ta đi dọc theo con suối tiến về phía trước. Con suối uốn lượn chảy vào một cái ao nhỏ. Lúc ta nhìn thấy thật sự rất khó hình dung sự xinh đẹp và u tĩnh của cái ao nhỏ này, ta có cảm giác không phải nơi đây ngăn cách với thế giới bên ngoài mà là do thời gian ngăn cách.

Nếu đứng bên trong cái ao thì sẽ có cảm giác thời gian hoàn toàn không có ý nghĩa. Một ngàn năm trước, nơi này vẫn như thế, một ngàn năm sau nơi này chỉ sợ cũng vẫn giữ được hình dạng như thế.

Cổ Ngọc Trân giơ tay trái chỉ vào một vách núi cao dựng đứng, nó cực cao, sau đó Cổ Ngọc Trân vội bước về phía trước, ta cũng đi theo hắn.

Tới trước vách núi cao dựng đứng, hắn liền đưa tay vạch đám dây leo ra, nói: “Anh xem đi!”

Ta thấy được một cánh cửa đá – có thể nói rằng lúc mới vừa nhìn thấy nó ta thật không nghĩ rằng đó là một cánh cửa. Nó chỉ là một khối đá có màu sắc không giống vách đá thôi. Màu sắc của nó trông rất giống như một khối ngọc.

10. Chương 10: Dừng Thuộc Nỗ Tiến Vào Tiên Phủ

Ta đến gần, nhìn vào nơi ngón tay của hấn chỉ, khối đá hoàn toàn là một khối hoàn chỉnh, tuy có hơi chút lồi lên nhưng lại liền nhau không có dấu tỳ vết gì.

Khi đó, mặt trời chiều ngã về tây, ánh tà dương chiếu lên trên cánh cửa đá, ta chẳng những nhìn còn lấy tay sờ vào nhưng cũng nhìn không ra hai miếng ngọc trước đây nằm ở đâu.

Cổ Ngọc Trân nói: “Tôi đã nói qua, chúng nó đã hoàn toàn lẫn vào cánh cửa rồi, không còn là hai miếng ngọc. Tiên phủ kỳ trân, thật sự là xảo đoạt thiên công.”

Ta không thể làm gì khác hơn là cười khổ một chút, rồi nói: “Ông mau mở cửa đi”

Cổ Ngọc Trân nói: “Bây giờ, bất luận kẻ nào chỉ cần nhẹ nhàng khẽ đẩy một cái là có thể mở ra cánh cửa này”

Hấn nói xong rồi dùng tay đẩy cánh cửa, đột nhiên trong lúc đó hấn ngẩn người, nơi cổ họng phát ra một tiếng “ư”, vẻ mặt cũng trở nên rất quái lạ, sau đó hấn lại dùng thêm lực đẩy một chút.

Cánh cửa đá cũng không có động đậy, Cổ Ngọc Trân trở nên xấu hổ, hấn dùng hai tay ra sức đẩy.

Nhưng là cánh cửa đá vẫn chẳng mấy may di động.

Cổ Ngọc Trân dường như gấp lên, lần nữa ra sức đẩy. Ta đứng ở bên nhìn, cảm thấy buồn cười, tiếp đó ta nhắc nhở hấn: “Có phải ông quên không niệm chú ngữ hay không? Đại khái giống như “vừa ới mở cửa ra” vậy đó?”

Cổ Ngọc Trân cả giận nói: “Đương nhiên không cần, tôi ... tôi từng mở ra nó vài lần, mỗi lần trở về đây, chỉ cần nhẹ nhàng khẽ đẩy là có thể mở ra, nhưng lần này... lần này...”

Hấn vừa nói vừa ra sức đẩy, hơn nữa nhìn thì hình như hấn đã cố hết sức, bởi vì hấn đang lo lắng và cố sức nên mồ hôi trên trán đổ ra như tắm.

Ta lắc đầu, nói: “Tôi thấy ông dùng sức không hữu dụng đâu, động phủ của tiên nhân đã đóng lại rồi.”

Cổ Ngọc Trân dường như nghe không được lời ta nói, vẫn cố dùng sức mà đẩy, đẩy một hồi hấn mới ngừng lại, đặt tay lên cánh cửa không ngừng lẩm bẩm: “Đúng là chỗ này mà, hai miếng ngọc tôi đã đặt vào đây, sao lại không mở được?”

Ta hỏi: “Có phải ông nhớ lầm chỗ hay không?”

Cổ Ngọc Trân nghe được ta hỏi như vậy liền hung hăng trừng mắt liếc ta một cái. Ta cũng chẳng biết nói gì nữa, nhìn xung quanh rồi tìm một chỗ trống nằm xuống, mắt nhìn về ánh hoàng hôn phía chân trời, gió mát hiu hiu thổi tới, dù cánh cửa đá mở được hay không thì có quan hệ gì tới ta chứ.

Cả ngày mệt mỏi, ta nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng sắp ngủ. Cổ Ngọc Trân vẫn còn đang cố gắng mở cửa, ta nghĩ thôi kệ vì hấn có mở được hay không thì cũng sẽ đến gọi ta dậy mà thôi.

Ta lâm vào giấc ngủ, không biết đã ngủ bao lâu, đột nhiên trong lúc đó bị một tiếng kêu sợ hãi làm cho bừng tỉnh.

Ta mở mắt ra, lập tức ngồi dậy, chỉ cảm thấy ánh trăng rất đẹp, cả cái ao nhỏ kia khắp mặt ao đều phát ra một tầng ánh sáng bạc, có một bóng người chọt lóe lên gần chỗ của ta.

Dưới ánh sáng của trăng chiếu khắp ngọn núi hoang vu, ta nhìn thấy bóng người, đương nhiên là do ánh trăng chiếu vào người thì bóng người mới in lên mặt đất. Tại nơi này chỉ có ta và Cổ Ngọc Trân, hiển nhiên bóng người đó là của Cổ Ngọc Trân rồi.

Ta quay đầu lại: “Cánh cửa...”

Ta vừa mới nói được hai chữ thì đột nhiên dừng lại. Từ khi nhìn thấy cái bóng di động đến khi quay đầu lại thì thời gian nhiều nhất không đến mười giây.

Cổ Ngọc Trân cho dù có chuyển động nhanh cỡ nào đi nữa cũng không có khả năng trong khoảng thời gian ngắn như vậy biến mất khỏi tầm mắt của ta, tuy nhiên khi ta quay đầu lại nhìn thì chẳng thấy được một ai cả.

Nơi này có rất nhiều đá nằm ngổn ngang, cũng có không ít bụi rậm và lùm cây, nếu Cổ Ngọc Trân thật sự là phản lão hoàn đồng đạt tới cảnh giới như lão ngoan đồng muốn cùng ta chơi đùa thì hẳn đương nhiên có thể kiếm một nơi trốn vào, tuy nhiên ta lại không nghĩ như thế bởi vì qua trực giác ta cảm thấy được đã có chuyện gì quái dị xảy ra rồi.

Ta liền đứng lên, hét lớn: “Cổ Ngọc Trân, ông đang ở đâu?”

Ngoài dự liệu của ta chính là ta hét lớn một hơi nhưng nhận được tiếng trả lời ngay lập tức, hơn nữa đó rõ ràng là tiếng của Cổ Ngọc Trân.

Tiếng nói của Cổ Ngọc Trân dường như là từ một nơi xa xôi truyền đến, hơn nữa còn có tiếng vang vọng, giống như là hắn đang ở phía đỉnh núi đối diện trả lời ta vậy.

Chẳng những như thế tiếng nói của hắn đang nhanh chóng nhỏ dần và biến mất, ta thật sự chỉ nghe được có nửa câu, đó là: “Tôi ở chỗ này, tôi...”

Ta lập tức hướng theo tiếng nói phát ra nhìn lại, tiếng của hắn là từ cánh cửa đá bên kia phát ra, ta vừa chạy về phía trước vừa hô: “Ông ở đâu? Ông ở đâu?”

Tuy nhiên lúc này ta cũng chẳng nhận được trả lời, ta đi tới trước cánh cửa đá, ánh trắng bạc chiếu vào, cánh cửa đá tựa ngọc phát ra ánh sáng rất nhu hòa.

Ta vội xoay người lại, lúc này đưa lưng vào cánh cửa đá, đột nhiên ta nghe được có một loại âm thanh hết sức quái dị phát ra từ phía sau lưng. Âm thanh quái dị này rất khó để hình dung, nhất là đang trong tình huống như thế càng làm cho cơ thể của ta cảm thấy lạnh tanh, cơ hồ không có dũng khí để xoay người lại xem xét.

Tiếp nữa lại có người phát ra tiếng thở dài, hơn nữa đúng là ngay sau lưng của ta! Tuy nhiên ở giữa ta và cánh cửa đá chẳng có một ai, còn khoảng cách thì ta dám chắc là chẳng có người nào có thể chen vào được thì làm sao có khả năng có người thở dài đây.

Ta liền lớn tiếng hô lên: “Ai đó?”, sau đó ta lập tức xoay người lại, không có ai cả, chỉ có cái bóng của chính ta. Trong thoáng chốc, ta có cảm giác rất sợ hãi, lúc này trước mắt ta, cái bóng của ta đang in lên cánh cửa đá bỗng nhiên chuyển động.

Ta đứng bất động thì sao cái bóng của ta có thể chuyển động chứ? Ta tuyệt đối không phải hoa mắt, ta đích xác nhìn thấy cái bóng của ta đang chuyển động. Ta lập tức nghĩ đến điều duy nhất có thể xảy ra, đó là cánh cửa đang động, nếu như bóng của một người hay một vật bị chiếu in lên một bức màn thì khi bức màn động đây, cái bóng tự nhiên cũng sẽ chuyển động theo.

Nhưng mà ở trước mặt ta bây giờ chính là một khối đá, đá thì làm sao có thể chuyển động chứ?

Trong lòng ta cực kỳ sợ hãi, lập tức đưa tay lên sờ vào cánh cửa đá. Trời ạ, nó rất mềm! Lúc này ta cảm giác được giống như là sờ vào một khối đậu hũ vậy.

Chuyện này làm ta thật hoảng hốt, khiến cho ta lập tức rút tay lại, chẳng những rút tay mà còn lùi từng bước về phía sau. Trong thời gian ngắn ngủi đó, trong lòng ta cực kỳ sợ hãi, không biết là xảy ra chuyện gì, ta cứ nhìn chăm chăm vào cánh cửa đá, vì ta có thể nhìn thấy rõ ràng trong mắt, cái sờ hơi mạnh vừa rồi của ta trên cánh cửa đã để lại một dấu tay.

Ta không biết nên làm gì nữa, tiếng thở dài lúc trước giờ lại phát ra, rất rõ ràng, đúng là từ trong cánh cửa đá phát ra.

Ta lại lớn tiếng hỏi: “Ai đó?”

Một mặt hỏi, một mặt ta lại tiến về phía trước, lúc này đây điều ta nghĩ đến chính là: cánh cửa đá đã mềm như vậy thì cho dù ta không có dụng cụ gì, chỉ cần dùng một nhánh cây đâm mạnh vào thì cũng có thể mở một lỗ hổng, cho nên ta từng bước bước đến rồi dùng tay đẩy cánh cửa.

Khi tay của ta tiếp xúc với cánh cửa thì ta lại ngây người, bởi vì ngây người nên tay đặt trên cánh cửa đá cũng quên rút về luôn.

Cánh cửa đá lạnh lẽo, cứng rắn, tựa như chất liệu của nó biểu hiện, không còn mềm nữa.

Ta mở to mắt nhìn trân trân, nếu không phải trên cánh cửa đá còn lưu lại dấu tay của ta thì ta nhất định sẽ cho rằng mọi chuyện vừa rồi đều là ảo giác.

Dấu tay vẫn in rõ ở đó, không biến đi đâu!

Điều này nói lên cái gì? Nó nói rằng mới vài giây trước cánh cửa đá rất mềm, chỉ cần dùng sức một chút là có thể xuyên qua được.

Nhưng là bây giờ, cánh cửa đá đã thay đổi, trở nên cứng rắn như bình thường.

Ta cúi người nhặt một hòn đá lên, sau đó dùng sức gõ vào cánh cửa, ta nghe thấy âm thanh “bồng bồng” liền biết rằng phía sau cánh cửa thật sự có một không gian khác. Tầng đá ta cầm đã bẻ gãy hết nhưng cánh cửa đá lại chẳng trầy xước gì, qua đó cũng biết nó cứng rắn cỡ nào.

Tuy nhiên, mấy phút trước tại sao nó lại mềm như thế?

Trong đầu đầy hoài nghi, đột nhiên lúc này ta nhớ tới, Cổ Ngọc Trân đã chạy đi đâu?

Ta lại kêu lớn vài tiếng nhưng ngoại trừ tiếng của ta vọng lại ra, bất cứ âm thanh nào khác cũng không có. Cổ Ngọc Trân không còn ở nơi này nữa.

Ta bị tiếng vọng của mình làm tỉnh lại. Ta liền nhớ tới mới vừa nãy thân ảnh của hắn đã từng lóe lên, hắn không có khả năng trong thời gian ngắn như vậy mà rời khỏi nơi này.

Điều duy nhất có thể giải thích chính là hắn đã tiến vào bên trong cánh cửa đá.

Khi ta lần đầu tiên đưa tay lên cánh cửa thì có cảm giác nó mềm, bởi vì quá giật mình nên lập tức lui về phía sau vài bước.

Ta ấn tay lên cánh cửa cũng không dùng sức nhiều cho lắm, tuy nhiên lại để lại trên nó một dấu tay. Nếu lúc ấy ta không dùng tay mà là dùng thân thể húc vào cánh cửa thì sẽ như thế nào đây?

Cũng có thể dưới sức mạnh va chạm, cả người ta sẽ xuyên qua cánh cửa mềm mại đó tiến vào bên trong. Tuy nhiên trên thực tế thì ta có thể dám chắc, khi ta đưa tay sờ vào cánh cửa đá lần nữa thì nó đã bắt đầu trở nên cứng rắn rồi, khác với lần đầu tiên sờ vào, cánh cửa đá thoạt trông giống như là một màn nước.

Cổ Ngọc Trân không ngừng ra sức đẩy cánh cửa ra, dù sao hắn cũng có tinh lực dư thừa, bất luận ta ngủ bao lâu thì hắn cũng sẽ không mệt mỏi. Hắn cứ ra sức đẩy, đột nhiên trong lúc đó, cánh cửa đá đã biến hóa trở nên mềm mại, hoàn toàn không đủ ngăn cản sức lực mạnh mẽ của một người đánh vào, vậy sẽ phát sinh chuyện gì đây? Đương nhiên xông thẳng qua rồi.

Điều này có thể chính là nguyên nhân khiến Cổ Ngọc Trân phát ra tiếng kêu sợ hãi. Giả định Cổ Ngọc Trân cũng không ngờ tới sẽ có chuyện như vậy phát sinh thì hắn tự nhiên không tự chủ được, phát ra một chút tiếng kinh hô cũng phải thôi.

Tiếng kinh hô làm ta bừng tỉnh, ngay khi ta mở mắt ra thì chính là lúc hắn đang lúi vào bên trong cửa. Sau đó ta kêu to thì hắn trả lời. Vì hắn ở phía trong nên tiếng trả lời của hắn nghe như là từ nơi rất xa truyền đến.

Ta dần suy nghĩ tiếp, cánh cửa đá kia nhất định là đã biến thành mềm mại khi Cổ Ngọc Trân ra sức đẩy vào, cho nên âm thanh mở cửa mới không có vang lên, tuy nhiên quá trình cánh cửa từ mềm chuyển sang cứng rắn nhất định là rất nhanh cho nên câu trả lời của hắn đã nhanh chóng bị cách trở, truyền không ra bên ngoài, nhưng là lại có hai tiếng thở dài, là chuyện gì xảy ra đây?

Vì trong giây phút ngắn ngủi mà chuyện phát sinh quá nhiều và quý dị cho nên khiến ta rất là bối rối. Ta vẫn vừa suy nghĩ vừa dùng đá gõ vào cánh cửa đá.

Ta trấn định một chút rồi suy nghĩ, nếu Cổ Ngọc Trân đang ở phía sau cánh cửa đá thì hẳn không nghe được tiếng của ta cũng phải nghe được tiếng ta dùng đá gõ chứ, à hay là ta dùng tiếng đá gõ truyền tin cho hắn!

Ta hít sâu một hơi, ta không biết Cổ Ngọc Trân có biết “mật mã Morse” (1) hay không, nhưng chỉ cần là hắn có thể nghe được ra quy luật âm thanh phát ra thì sẽ cho tạo cho hắn một khái niệm là có người muốn nói chuyện với hắn và hắn có thể trả lời ta, do đó ta bắt đầu gõ với thông tin: “Ông ở đâu?”

Ta liền gõ gõ vào cánh cửa rồi áp tai vào nghe, hy vọng có thể nghe được tiếng từ phía trong truyền ra.

Tuy nhiên ta lại không nghe được một âm thanh nào cả.

Ta giờ đây giống như Cổ Ngọc Trân lúc mới tới, hy vọng có thể mở cửa ra nhưng vô vọng.

Thật lâu sau ta mới nhớ tới việc nhìn xem thời gian, trời sắp sáng rồi. Lúc ta giật mình tỉnh giấc là lúc nào chứ? Ước chừng khoảng một giờ trước đi? Ta không cách nào hồi tưởng đến tột cùng là đã mất bao nhiêu thời gian với cánh cửa, nếu là một giờ trước, vậy lúc Cổ Ngọc Trân phát ra tiếng kêu thì có thể chính là 0 giờ đêm.

Ta lúc này đột nhiên ta nghĩ tới thời gian, nếu là lúc 0 giờ thì đó là một ngày chấm dứt và một ngày mới sẽ bắt đầu, đây là thời gian giao thoa giữa ngày mới và cũ, trong truyền thuyết cũng có ghi lại rằng trong thời khắc này thì thường thường sẽ có tiên tích phát sinh, vậy phải chăng cánh cửa đá sẽ biến mềm và có thể thông qua nó vào thời khắc này?

Khi ta nghĩ tới đây thì không khỏi nhin được liền cười khổ bởi vì trong lúc không hay không biết ta đã vô tình bước vào câu chuyện thần tiên thần bí rồi.

Ta cố gắng trấn định bản thân, tìm một tảng đá lớn ngồi xuống. Suốt quãng thời gian còn lại ta chỉ ngồi nhìn chăm chăm vào cánh cửa, hy vọng Cổ Ngọc Trân đột nhiên sẽ mở cửa ra và nói cho ta biết đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng là đợi đến khi trời hừng đông cũng chẳng có kết quả gì.

Lúc này, ta ngược lại không cảm thấy mệt mỏi bởi vì trước mắt hết thấy chuyện đã phát sinh thật sự quá mức kỳ dị. Ta trước tiên đi hái một chút trái cây và tìm rễ cây, đó là những thứ mà Cổ Ngọc Trân đã chỉ cho ta mấy ngày qua. Ăn xong, sau đó ta đi đến cái ao uống vài ngụm nước.

Sau đó, ta lại đi tới trước cánh cửa, cẩn thận quan sát, dấu tay vẫn còn in nguyên trên đó, đó là dấu tay của ta.

(Ta nghĩ: nếu ngày sau có người tới nơi này, phát hiện ra dấu tay, vậy thì nơi này có thể trở thành một danh thắng gọi là “Tiên Nhân Thủ Ấn” rồi....)

Note:

(1) Mật mã Morse: Được sáng tạo bởi Samuel Finley Breese Morse (27/4/1791 -02/4/1872)

11. Chương 10: Dùng Thuốc Nổ Tiến Vào Tiên Phủ (2)

Dưới ánh sáng của ban ngày, ta cố gắng quan sát cẩn thận với hy vọng có thể tìm được dấu vết của hai miếng ngọc.

Nếu không phải là ta đã từng thấy qua hai miếng ngọc kia và đối với hình ảnh của chúng có ấn tượng khắc sâu thì tuyệt đối ta không có biện pháp tìm ra chúng.

Hai miếng ngọc thoát nhìn là được khảm vào cánh cửa đá không có một dấu vết, tuy nhiên nếu nhìn kỹ thì xung quanh chúng lại có một dấu vết cực kỳ mờ. Ta rút dao găm ra cố gắng cạy hai miếng ngọc ra nhưng bất luận ta cố gắng như thế nào thì cũng không thành công. Tuy nhiên có một điều ta có thể đảm chắc, đó là hai miếng ngọc của Raul đã được khảm vào cánh cửa đá này.

Ta tập trung tinh thần cố gắng tưởng tượng ra hình ảnh của Cổ Ngọc Trân ở chỗ này trước đó. Theo lời hần nói thì hần đã dùng hai miếng ngọc mở cửa, bên trong là một cái sơn động, nó là động phủ của tiên nhân trong truyền thuyết.

Hần đã ra vào động phủ thông qua cánh cửa này nhiều lần, mỗi lần chỉ cần nhẹ nhàng khẽ đẩy là có thể mở.

Trong động phủ kia, hần đã tìm thấy “tiên đan” và phục dụng, khiến cho sự nghiệp thành tiên của bước gần tới thành công.

Tuy nhiên tại sao lúc hần rời đi một thời gian thì cánh cửa này lại mở không ra? Tại sao nó lại trở nên quái dị như thế, ngay cả chuyện từ cứng biến thành mềm cũng có thể?

Loại hiện tượng quái dị này nếu mà có hỏi Cổ Ngọc Trân và với lời giải thích của hần thì sẽ rất đơn giản, chỉ một câu “Tiên pháp diệu dụng” là có thể giải quyết.

Nhưng vấn đề cũng chính là ở chỗ đó, ‘tiên pháp’ là cái gì đây?

Lúc này ta hy vọng trời mau vào đêm để cánh cửa kia lại biến hóa thêm lần nữa và ta có thể xuyên cửa mà vào, ta tin chắc rằng Cổ Ngọc Trân đã xuyên cửa mà đi vào trong.

Ta lại đi vòng vòng tìm kiếm một chút trái cây, thời gian trôi qua cũng không phải quá chậm, sắc trời dần dần đã đen thui. Đến lúc bầu trời tối đen hoàn toàn thì ta lại nóng lòng chạy đến phía trước cánh cửa đá, lấy tay đặt lên trên cửa, như vậy thì khi nó có thay đổi, ta có thể lập tức hành động “Xuyên” qua nó liền.

Thời gian dần dần cũng đến gần 0 giờ, tâm tình của ta ngày càng khẩn trương bởi vì ta thật sự không cách nào tưởng tượng chuyện ta sẽ xuyên qua cánh cửa bằng đá.

Ta vẫn đặt tay trên cánh cửa đá, và vì tâm tình càng ngày càng khẩn trương nên lòng bàn tay ta đổ đầy mồ hôi. Tới 0 giờ, ta rất thất vọng. Thời gian trôi qua, cánh cửa đá vẫn giữ lấy sự lạnh lẽo và cứng rắn vốn có của nó, không hề biến hóa một chút nào.

Ta đợi thật lâu nhưng sự biến hóa của cánh cửa hôm qua cũng không có phát sinh.

Ta ở lại nơi này và đợi tiếp ba ngày, mỗi ngày lúc 0 giờ ta đều ôm hy vọng sẽ có kỳ tích xuất hiện, ta cũng hy vọng Cổ Ngọc Trân đột ngột hiện ra giống như lần hần đột ngột biến mất.

Tuy nhiên trôi qua ba ngày, chuyện gì cũng không có xảy ra. Điều duy nhất có thu hoạch là có một đám khỉ thường xuyên đến đây nhìn ta và bắt chước bộ dáng của ta, chúng cũng đem đến một chút trái cây không biết tên và cắn nhai.

Ba ngày trôi qua, lúc này ta thoát nhìn so với dã nhân không sai biệt lắm, nếu thời khắc này mà có đoàn thám hiểm đến nơi đây, phát hiện thấy ta cùng đám khỉ sống chung một chỗ thì không chừng bọn họ còn cho rằng đã phát hiện ra một giống loài dã nhân mới nữa. .

Ta cảm thấy không cần phải chờ đợi thêm nữa, trong vòng ba ngày qua ta đã sử dụng tất cả mọi phương pháp hòng mở cánh cửa đá ra nhưng vô vọng, tuy nhiên qua âm thanh ta đập vào vọng lại thì có thể tin chắc đằng sau nó có một hang động.

Ta quyết tâm phải mở được cánh cửa này, tuy nhiên với công cụ thô sơ nơi đây thì không thể đạt được mục đích. Biện pháp duy nhất hữu hiệu chính là biện pháp mà ta đã dạy Cổ Ngọc Trân và hần không dám sử dụng, đó là dùng thuốc nổ mở cửa.

Cổ Ngọc Trân không dám làm vậy là vì có cố kỵ, hần sợ thuốc nổ sẽ phá hư tiên cảnh, trở ngại sự nghiệp thành tiên của hần, tuy nhiên với ta thì có cố kỵ chuyện gì đâu.

Cho nên vì muốn thăm dò đến tận cùng, ta chỉ có thể liều một phen. Ta tin chắc ở chỗ này cho dù phát sinh ra trận động đất trên bảy chấm thì cũng chẳng có ai muốn tới nơi đây kiểm tra.

Trước khi tiến vào núi, ta đã cố ý để lại một ba lô vũ khí toàn lựu đạn và thuốc nổ ở ngay dốc xuống. Ta liền quay trở lại tìm.

Lúc trở lại tìm, vì trong núi ta không thể xác định phương hướng nên tìm ra nó phải mất hết mười ngày thời gian. Khi tìm thấy rồi quay trở lại, ta lại cơ hồ tìm không ra cái ao kia, loay hoay lại mất hơn một ngày.

Ngay lúc ta tìm không được cái ao thì ta cơ hồ nghĩ rằng đó là do “Tiên pháp” đang tác quái, chắc là mê tung tiên pháp gì đó làm cho ta tìm không được nhằm để tránh cho động phủ gặp rắc rối.

Tuy nhiên cuối cùng ta cũng tìm được con đường quen thuộc dẫn vào. Theo con đường mòn đi thẳng mãi cho đến khi cái ao hiện ra trước mắt. Ta vừa mới trở lại thì đám khỉ hò hét lên như đón mừng ta, ta phải hét lớn mới có thể làm cho bọn chúng im lại.

Sau đó, ta đi tới trước cánh cửa đá. Trước tiên ta đem thuốc nổ đặt ở một bên rồi dùng một hòn đá lớn gõ vào trên cửa vài cái. Vài cái gõ này ta đã dùng hết sức lực mà gõ vào nhằm làm cho Cổ Ngọc Trân chú ý, sau đó hét lớn: “Cổ Ngọc Trân, tôi muốn dùng thuốc nổ nổ tung cánh cửa, ông tốt nhất nên đi ra, nếu không thì tối thiểu cũng phải truyền ra tiếng động gì đó để cho tôi biết ông đang ở bên trong, có lẽ tôi sẽ thay đổi ý định.”

Ta hét lớn hai lần như thế, bởi vì cố gắng hét quá to nên cổ họng cũng đau luôn. Hét xong ta đi tới cái ao uống một vài ngụm nước và đợi hồi âm.

Song, ngoại trừ âm thanh do đám khỉ phát ra thì tiếng động gì cũng không có. Tiếp đó ta lấy ra một trái lựu đạn, mở chốt rồi dùng sức ném về phía cánh cửa.

Trái lựu đạn bay nhanh về phía trước, một số con khỉ thấy ta ném đồ vật liền nhau nhau chạy đến muốn bắt nó, kết quả của chúng tự nhiên là hết sức bị thảm. Lựu đạn đập vào cánh cửa đá nổ mạnh một tiếng đing tai nhức óc, mấy con khỉ chạy đến gần đều bị nổ thành mảnh nhỏ, đám khỉ còn lại thì hò hét dữ dội, và trong khoảng chưa được mười giây thì ngay cả cái bóng cũng không còn thấy nữa, ta nghĩ rằng sau lần này đám khỉ sẽ không bao giờ dám bén mảng đến đây nữa.

Sau vụ nổ, khói và bụi mù tán đi thì ta liền chết lặng, cái cánh cửa đá trông giống như ngọc kia chẳng hề bị sứt mẻ miếng nào, thậm chí ngay cả một vết nứt nhỏ cũng không có, tuy nhiên hai bên vách của cánh cửa thì bị nổ tung khiến cho nhiều đá vụn rơi xuống. Ta liền đến gần để nhìn kỹ hơn, quả thật cánh cửa không hề tổn hao gì, đây là một chuyện vô phương giải thích, tuy nhiên cũng không hề làm ta nản lòng bởi vì ta phát hiện ra ở hai bên có bị nổ tung, đá rơi xuống nhiều, qua đó có thể xác định rõ ràng cánh cửa này là do người làm ra. Ta dám chắc nếu thêm mấy lần nổ nữa, cho dù cánh cửa không sứt mẻ thì xung quanh cũng sẽ bị ảnh hưởng, và khi đó cánh cửa sẽ tự động ngã xuống, ta có thể tiến vào bên trong.

Quan sát một hồi rồi ta tiếp tục ném ra ba trái lựu đạn.

Khi khói và bụi mù bay hết, vách núi xung quanh cánh cửa đã bị nổ mất rất nhiều, ở hai bên cánh cửa đá to đá nhỏ chất đầy. Bên trái cánh cửa bị nổ nhiều nhất và lõm vào rất sâu nhưng cánh cửa vẫn không lung lay gì cả, chắc là uy lực nổ của lựu đạn còn chưa đủ.

Ta suy nghĩ một hồi rồi đem tất cả thuốc nổ đặt vào chỗ lõm, ta quyết không tin cánh cửa sẽ chịu nổi phần thuốc nổ này.

Sau khi đặt thuốc nổ xong xuôi và lắp kíp nổ, ta liền sắp xếp dây cháy chậm kéo dài khoảng hơn 10m.

Làm xong tất cả, lúc này chỉ cần một mồi lửa là thuốc nổ sẽ “bùm”.

Khi tay ta cầm mồi lửa đưa tới gần thì đột nhiên ta nghe được một câu nói với âm tiết cực kỳ quái dị.

Đột nhiên nghe được có tiếng người, trong lòng ta tự nhiên kinh hãi. Câu nói kia ta nghe được rất rõ ràng: tổng cộng nó có bốn âm tiết, hơn nữa ta có thể dám chắc đó là tiếng Trung Quốc, một câu bốn âm tiết tiếng Trung Quốc nhưng ta lại hoàn toàn không hiểu được là nó có ý nghĩa gì?

Ta nghe được bốn cái âm tiết, dùng phiên âm làm rõ thì đây rõ ràng giống như một câu hỏi, kết quả phiên âm là “Bi - jiang - xi - wei!”

(Ta sau này mới hiểu được nó có ý nghĩa gì)

Câu nói kia nghe ra dường như là đang phần nộ muốn hỏi chuyện gì, ta lập tức nhìn bốn phía, tuy nhiên chung quanh căn bản không có người nào khác.

Ta thầm đọc lại bốn cái âm tiết trong lòng mấy lần nhưng cũng không cách nào hiểu được chúng có ý gì, tiếp đó ta lại la lớn “Cổ Ngọc Trân, là ông phải không?”

La lớn mấy lần cũng không thấy hồi âm, ta lại hỏi tiếp: “Vừa rồi là ai nói chuyện? Có người không?”

Trong lòng ta có chút do dự, thuốc nổ lực nổ rất mạnh, nếu ở phụ cận có người thì lực nổ mạnh sẽ có thể ảnh hưởng đến họ, cho nên ta đi vòng vòng xung quanh xem xét một chút, nhìn xem có người hay không. Đột nhiên trong lúc đó, ta lại nghe được tiếng người nói chuyện, lúc này đây là hai người đang đối thoại, người nào cũng dùng lời hết sức đơn giản để nói, trong đó có một giọng nói ta đã từng nghe qua, còn một giọng khác thì qua âm tiết có thể thấy là giọng của một đứa trẻ.

Mấy câu đối thoại của hai người hết sức đơn giản, một câu bốn âm tiết, một câu chỉ có ba, nghe ra thì chắc là một hỏi một đáp, người hỏi chính là người có giọng của đứa trẻ, còn đáp lời chính là giọng của người lớn, giọng trả lời rất là cung kính.

Trong lúc ta đang chậm rãi tìm kiếm thì đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, lực nổ mạnh đến nỗi làm ta lắc lư như thuyền bị sóng vỗ, sau đó té phịch xuống đất.

Ta tự nhiên biết đó là kết quả của tất cả thuốc nổ nổ mạnh, tuy nhiên ta đã châm lửa đâu, làm sao mà nó nổ được?

Cũng may là do ta đang đi tìm kiếm và vô tình đứng phía sau một tảng đá lớn nên tránh khỏi một kiếp. Ta nghe được tiếng đá vụn bay loạn sau vụ nổ va vào vách núi cũng như tảng đá trước mặt, cả vùng núi nhỏ lúc này đều đang chấn động.

Khoảng ba phút sau thì khung cảnh mới dần yên tĩnh lại. Cho đến lúc này ta mới có thể định thần lại, đứng lên dõi mắt nhìn về phía trước. Ta nhìn thấy cánh cửa đá đã ngã xuống, trên mặt đất đá to đá nhỏ nằm đầy, trong không khí tràn ngập mùi thuốc nổ.

Ta cũng không cố gắng suy nghĩ vụ nổ tại sao lại phát sinh, liền chạy vội về phía trước cánh cửa đá nhìn vào, bên trong quả nhiên là một hang động.

Không gian bên trong thoạt nhìn hết sức tối đen, xem ra nó cũng không giống như lời Cổ Ngọc Trân đã từng miêu tả, hơn nữa bên trong động còn có một loại âm thanh “Hồ hồ” truyền ra.

Ta cũng không suy nghĩ lo lắng nhiều, chỉ là nghĩ đến chắc là phải vào trong sơn động rồi sau đó mới đến được thạch thất như lời Cổ Ngọc Trân, ta liền lên tiếng: “Cổ Ngọc Trân, ông không có chuyện gì chứ?”

Ta vừa nói và đi vào bên trong.

Tốc độ bước đi của ta cũng nhanh, qua một chút thời gian đã tiến vào hơn vài thước. Cũng bởi vì ta đi về phía trước quá nhanh cho nên khi giật mình nhớ lại thì đã không thấy đường ra nữa.

Trong sơn động, trước mắt một mảnh tối đen, ta nghĩ nơi này mặc dù là một sơn động nhưng cũng phải có một chút ánh sáng chứ, làm sao lại tối đen bất thường như thế? Khi nghĩ đến đây thì ta liền bước chậm chậm lại.

Nhưng ngay trong lúc này thì đột nhiên có một cỗ lực lượng to lớn ập tới lôi kéo ta, ta cảm giác giống như đang ở trong một con sông có dòng chảy mãnh liệt, thân thể không tự chủ được. Cỗ lực lượng lôi kéo đó bắt đầu xoay tròn khiến cho thân thể ta trong thời gian chớp mắt quay như con vù, tốc độ nhanh không thể tả, cảm giác lúc này của ta chắc ai cũng hiểu được!

Ta theo bản năng vươn tay ra hòng có thể bám lấy được cái gì đó để chống lại cỗ lực lượng kia và làm cho thân thể không xoay nữa nhưng không bám lấy được cái gì cả, hơn nữa tốc độ xoay tròn cũng càng lúc càng nhanh hơn.

Trong khi xoay, ta có cảm giác hết sức quái dị, đó là cả người ta dần dần bay lên trên. Ta cực kỳ hoảng sợ, không tự chủ được liền hét lớn.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra trong một thời gian rất ngắn, sau đó đột nhiên thân thể ta ngừng xoay.

Tuy nhiên ta vẫn cảm thấy trời đất quay cuồng, thân thể lảo đảo. Sau đó cái cảm giác đầu tiên đập vào mắt là có ánh sáng, hai tay ta theo bản năng vươn ra về phía trước và đụng phải một bức tường. Ta vịn vào đó để cho thân thể ổn định lại.

Ngay lúc này thì ta nghe được ở phía sau ta có tiếng người đang cười. Ta lập tức xoay người lại thì nhìn thấy một bóng người nhỏ nhắn chợt lóe lên, động tác cực nhanh, rồi biến mất.

Lúc này đây, ta cũng đã nhìn thấy rõ ràng, ta đang ở trong một gian thạch thất. Gian thạch thất này cũng không quá rộng lớn.

Bóng người nhỏ nhắn kia chỉ chợt lóe lên rồi không thấy đâu nữa. Nơi này còn có một tấm bình phong bằng đá, kích thước ước chừng khoảng 2 m vuông, trên nó có điêu khắc phong cảnh sơn thủy cực kỳ tinh tế. Một bãi cỏ, một cái cây, ngọn núi và mây trên trời, tất cả đều là những đường nét điêu khắc tinh tế, hợp lại sinh động vô cùng làm cho người khác có cảm giác muốn nhìn và hòa vào bên trong, phong cảnh tựa như là thật vậy. Ta nhìn không được nhìn nó vài lần, sau đó ta mới giật mình nghĩ tới việc tại sao ta lại đến được đây? Vừa rồi cái bóng người nhỏ nhắn kia xem ra là một đứa trẻ, nơi này làm sao mà có trẻ con chứ?

Ta định thần lại, hít sâu một hơi rồi hỏi: “Có người nào ở đây không?”

Câu hỏi của ta vừa mới ra khỏi miệng thì ta nhìn thấy một người từ sau tấm bình phong đá chậm rãi bước ra. Vừa nhìn thấy có người, trong lòng ta yên tâm hơn rất nhiều, tuy nhiên khi nhìn thấy dung mạo của người nọ thì ta kinh ngạc đến nỗi không nói nên lời.

12. Chương 11: Ở Cùng Một Chỗ Với Thần Tiên

Người từ phía sau tấm bình phong đá bước ra chính là Cổ Ngọc Trân. Hắn cũng không còn trẻ lại nữa cho nên vừa nhìn ta có thể nhận ra là hắn. Tuy nhiên chuyện làm cho ta cảm thấy kinh ngạc cũng không phải là hắn mặc quần áo hết sức quái dị - đó là một loại quần áo thời cổ đại, trên thực tế bây giờ chẳng ai ăn mặc như hắn cả.

Làm cho ta kinh ngạc chính là, lúc này đây không gặp Cổ Ngọc Trân bất quá chỉ mới nửa tháng mà thôi, tuy nhiên trên mặt hắn đã có một loại quang huy khó có thể hình dung - thoạt nhìn giống như là dưới da hắn có một loại ánh sáng rất dịu phát ra. Ta bởi vì kinh ngạc, trong khoảng thời gian ngắn cũng nói không ra lời, Cổ Ngọc Trân vừa đi tới vừa nói: “Vệ Tư Lý, anh thật sự là quá hồ đồ rồi”

Ta cố gắng giữ bình tĩnh, lời nói như nước thủy triều dâng lên: “Đây là chỗ nào? Vừa rồi xảy ra một chuyện rất quái dị. Lúc đó dường như tôi nhìn thấy được một đứa trẻ, chuyện gì đã xảy ra thế? Đêm đó ông làm sao mà vào được đây? Đã xảy ra chuyện gì? Còn tôi hồ đồ chuyện gì?”

Cổ Ngọc Trân cuống quýt khoát tay nhưng cũng vô pháp ngăn cản ta mở miệng hỏi, đợi khi ta nói xong dừng lại, lúc ta muốn tiếp tục hỏi nữa thì hắn mới lên tiếng: “Anh còn hỏi nữa thì tôi sẽ không nói cho anh nghe”

Những lời này đối với ta mà nói hữu hiệu cực kỳ, bởi vì ta không biết có bao nhiêu nghi vấn phải nhờ hắn giải đáp, nếu như hắn chuyện gì cũng không nói thì thật không xong.

Ta liền im lặng không nói nữa, chỉ nhìn hắn, Cổ Ngọc Trân nói: “Anh quá nóng lòng rồi, kỳ thật tôi sớm muộn gì cũng sẽ đến đa tạ anh thôi”

Ta liền hỏi: “Đa tạ tôi chuyện gì?”

Cổ Ngọc Trân vẻ mặt cao hứng: “Tôi đã tìm được quyền hạ của Ngọc Chân Tiên rồi”

Ta “A” một tiếng: “Ông...bây giờ đã là thần tiên rồi hả?”

Cổ Ngọc Trân gật đầu.

Ta nuốt nước bọt một cái, cặp mắt vẫn tròn xoe nhìn hấn, đây là việc mà từ khi ta sinh ra tới giờ, lần đầu tiên nghe thấy và được ở một chỗ cùng thần tiên.

Ta bước đến gần hấn, vẻ mặt hoài nghi: “Thần tiên sao? Thoạt nhìn ông và người thường cũng có gì khác nhau đâu?”

Cổ Ngọc Trân nở nụ cười: “Tôi vốn là người, đương nhiên là phải nhìn giống người bình thường rồi”

Ta nghĩ bị hấn trêu chọc liền tức giận: “Nhưng vừa rồi ông đã nói ông là thần tiên.”

Cổ Ngọc Trân nhún mày, đưa tay lên sờ sờ đầu: “Người chính là thần tiên, thần tiên cũng chính là người”

Ta nhin không được liền mắng một câu: “Ông đang nói nhăng nói cuội gì thế?”

Cổ Ngọc Trân vừa bực mình vừa buồn cười: “Có thể ví dụ thế này, một người trở thành bác sĩ thì mọi người đều gọi hấn là bác sĩ. Hấn là bác sĩ nhưng thật chất hấn vẫn là người. Người chính là bác sĩ, bác sĩ đương nhiên cũng là người”

Ta nghe xong liền ngẩn ngơ.

Người chính là thần tiên, thần tiên chính là người.

Những lời này thật không phải dễ dàng hiểu được.

Người chính là bác sĩ, bác sĩ cũng chính là người.

Những lời này thì hết sức dễ hiểu.

Hai câu nói kia thật ra là giống nhau, chỉ bất quá là dùng danh từ khác biệt mà thôi, nhưng tại sao một câu lại dễ hiểu, còn một câu lại khó hiểu? Đương nhiên là bởi vì hai danh từ “thần tiên” và “bác sĩ” khác nhau. “Bác sĩ” thường nghe thường thấy, trong cuộc sống có thể gặp được rất nhiều, tuy nhiên “thần tiên” thì chỉ ở trong truyền thuyết mà thôi, vì vậy có quan niệm mơ hồ là phải.

Nhưng ta vẫn không hiểu rõ nên ta lại hỏi: “Thần tiên và bác sĩ đương nhiên là khác nhau, bác sĩ là người, nhưng mà thần tiên lại là thần tiên đó”

Cổ Ngọc Trân nở nụ cười, nói: “Anh cũng có thể nói, bác sĩ là bác sĩ.”

Ta đang cho rằng hấn càng nói càng hồ đồ thì Cổ Ngọc Trân lại tiếp: “Anh phải biết rằng thần tiên kỳ thật chính là người, chỉ điều này là đủ rồi”

Ta lắc đầu nói: “Tôi vẫn chưa hiểu”

Mặt của Cổ Ngọc Trân hiện ra vẻ mặt kiên nhẫn, nói: “Vậy làm thế nào mới có thể làm cho anh hiểu đây?”

Ta nói: “Ông là thần tiên thì chắc hẳn phải có biện pháp làm cho tôi hiểu được.”

Cổ Ngọc Trân dường như cảm thấy bị làm khó, cơ thể hấn khỏe mạnh nhưng xem ra trí tuệ của hấn cũng không có gì tăng tiến. Hấn do dự một hồi, chẳng biết làm thế nào mới tốt thì phía sau tấm bình phong đá lúc này đột nhiên truyền ra một chút tiếng ho khan. Cổ Ngọc Trân vừa nghe xong thì vẻ mặt của hấn trở nên vui vẻ, vội vã đi vào sau bình phong.

Trong lòng ta sự nghi ngờ liền nổi lên nên vội vàng bước theo hấn, nhưng Cổ Ngọc Trân vội nói: “Đừng lại đây.”

Ta dừng lại, Cổ Ngọc Trân bước vào sau bình phong. Lời của Cổ Ngọc Trân đương nhiên là không thể ngăn cản ta đi nhìn người phía sau bình phong vừa ho khan kia là gì rồi, ta tiếp tục bước về phía trước.

Lúc này một hiện tượng cực kỳ quái dị xảy ra, hang động này cũng không lớn, ta và Cổ Ngọc Trân đứng nói chuyện, cách cái bình phong đá kia tuyệt đối sẽ không vượt quá năm mét, với cước bộ của ta mà nói thì chỉ năm bước thôi có thể tới rồi.

Nhưng là ta đã đi về phía trước ít nhất cũng có mười bảy mươi tám bước nhưng dường như chẳng có tiến triển gì. Ta dừng lại, hoàn toàn không hiểu nguyên nhân là gì. Lúc này Cổ Ngọc Trân lại từ phía sau bình phong bước ra: “Tôi có thể làm cho anh hiểu được rồi”

Tình hình rõ ràng mười mười: Cổ Ngọc Trân vốn ngu ngốc, không thể giải thích nhưng ở phía sau tấm bình phong kia có một người đang ở đó. Người nọ ho khan một tiếng gọi Cổ Ngọc Trân vào và dạy cho hắn nói lời gì đó cho nên Cổ Ngọc Trân mới nghĩ ra phương pháp làm cho ta hiểu được.

Người đang ở phía sau tấm bình phong là ai đây? Tại sao ta không cách nào đến gần cái bình phong kia được?

Cổ Ngọc Trân bước về phía trước, nói: “Một người, hắn học được rất nhiều, có năng lực đặc thù và hắn trở thành bác sĩ; đồng dạng thế, một người học được rất nhiều thứ, có năng lực đặc biệt và hắn trở thành thần tiên, đây chỉ là danh từ xưng hô về năng lực của họ thôi, còn người thì vẫn hoàn toàn là người”

Ta cẩn thận suy nghĩ lời nói của Cổ Ngọc Trân, có chút hiểu được: thần tiên là người, chỉ bất quá là họ có năng lực đặc biệt mà thôi.

Trong lòng ta vẫn đang tràn ngập sự hoài nghi, liền hỏi: “Có phải ý của ông là thần tiên có năng lực đặc biệt nào đó không? Loại năng lực đặc biệt này có phải là bao gồm trường sinh bất lão và pháp lực khôn cùng không?”

Ta mặc dù là đang hỏi Cổ Ngọc Trân nhưng ánh mắt lại nhìn vào tấm bình phong, hy vọng người ở phía sau bình phong kia có thể hiện thân ra cùng nói chuyện với ta.

Nhưng là một chút tiếng động cũng không có, lúc này Cổ Ngọc Trân nói: “Đúng là như thế.”

Lòng ta hỗn loạn cực kỳ

Thần tiên là người, chỉ bất quá là có năng lực đặc biệt mà thôi. Năng lực của hắn kể cả lên trời xuống đất, trường sinh bất lão ... cùng một số khác không thể giải thích, tuy nhiên hắn lại vẫn là người. Ta cho tới bây giờ cũng không nghĩ đến điểm này, và cũng cho tới bây giờ chưa từng nghe thấy qua bất luận kẻ nào hay sách vở gì ghi lại giải thích về thần tiên như thế.

Ta vẫn không ngừng nghi hoặc, lại hỏi tới: “Thần tiên là người có tiềm năng phát huy hoàn toàn phải không?”

Mặt của Cổ Ngọc Trân lại hiện ra vẻ không kiên nhẫn: “Tôi không hiểu anh đang muốn nói gì nữa? Anh luôn thích nói chuyện kỳ lạ. Cái gì mà nguyên tố kháng suy lão, cái gì mà tiềm năng phát huy, có lời tốt không hỏi lại đem mấy thứ linh tinh hỏi hoài”

Ta nghe được hắn nói thế, không thể làm gì khác hơn là cười khổ: “Được, được rồi, vậy thì tôi phải nên hỏi sao đây?”

Cổ Ngọc Trân lớn tiếng: “Hãy hỏi những lời như gặp tiên duyên hay tiên đàn tiên thư gì đó”

Ta tức giận, nhưng lại không thể làm gì được đành nói: “Lời của ông không thể thỏa mãn tôi, xem ra người bạn ở phía sau tấm bình phong kia so với ông hiểu biết nhiều hơn, hay là ông mời ông ta ra gặp mặt tôi đi”

Cổ Ngọc Trân lắc đầu nói: “Ông ta đã lâu không gặp người phạm tục rồi”

Ta liền ngậy người một chút, hỏi: “Ông... đang nói .... ông ta cũng là thần tiên?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Đương nhiên, ông ta có đạo hạnh cực cao, đắc đạo vào cuối thời Đông Hán.”

Ta cảm trời đất quay cuồng.

Đây là chuyện gì? Thật không nên nghe được trong cuộc sống hiện tại.

Qua một chốc sau ta mới có thể lấy lại bình tĩnh và suy nghĩ về những lời này, phải biết rằng phía sau tấm bình phong đá kia có một vị thần tiên, điều này cũng dễ dàng hiểu được, thần tiên mà, chỗ nào không thể đến chứ, sự sống của bọn họ nào có chịu sự hạn chế của thời gian đâu, vậy, “đắc đạo vào thời Đông Hán” là chuyện gì?

Ta định thần lại: “Tôi có thể đến được nơi đây thì cũng xem như là có duyên rồi, mời ông ta ra gặp tôi thì có sao đâu chứ?”

Cổ Ngọc Trân bày ra vẻ mặt khinh thường, lắc đầu, vẻ mặt của hắn lúc này mười phần giống hệt cái lần đầu tiên ta gặp hắn lúc mua đồ cổ, có thể thấy được bản tính khó đời, điều này cũng làm cho ta càng tin tưởng chuyện thần tiên vốn chính là người. Ta cảm thấy có chút tức giận: “Nếu ông ta không chịu ra thì tôi không biết vào sao?”

Cổ Ngọc Trân cười nói: “Anh vừa rồi đã thử qua, cho dù anh dùng cả đời cũng chẳng đi tới được phía sau bình phong kia đâu”

Ta lại ngây người, kinh nghiệm vừa rồi ta đương nhiên không có quên. Ta lấy làm tò mò hỏi: “Vừa rồi.. là ông ta dùng phép thuật sao? Đó là phép thuật gì mà làm cho tôi vẫn cứ đi nhưng đi không tới? Có phải là trong truyền thuyết gọi là “sức địa thành thốn” không?”

Cổ Ngọc Trân xem ra có chút không hiểu nhưng hắn vẫn ra vẻ gật đầu giả vờ hiểu.

Ta thật sự nhịn không được, liền nói lớn: “Chuyện gì cũng đều phải có sự giải thích hợp lý chứ, một loại phương pháp làm tôi không thể đến gần tấm bình phong cách đó vài bước, ông giải thích như thế nào đây?”

Những câu trả lời của Cổ Ngọc Trân làm cho ta cảm thấy hắn không phải thần tiên, quả thực chỉ là tên ngu mà thôi, hoặc là nói hắn là một thần tiên cực kỳ ngu dốt, hắn trừng mắt nhìn ta: “Còn giải thích gì nữa? Đó chính là tiên pháp.”

Ta tức giận, cơ hồ muốn đâm hắn một đấm, ngay lúc này phía sau tấm bình phong lại truyền ra tiếng ho khan. Ta không đợi Cổ Ngọc Trân có phản ứng: “Mau vào trong thỉnh giáo đi, nghe xong rồi mau ra đây nói cho tôi nghe”

Cổ Ngọc Trân vẻ mặt có chút xấu hổ, vội vã đi vào sau tấm bình phong.

Lúc này đây, ta đã sớm có chuẩn bị, Cổ Ngọc Trân vừa đi, ta lập tức bước theo phía sau hắn, mắt thấy Cổ Ngọc Trân đã đi vào sau tấm bình phong, ta vẫn cứ bước tới nhưng lại cũng giống như lần trước, ở nguyên một chỗ.

Trong hai phút kế tiếp, ta vẫn cố gắng đi tới phía trước, có khi còn chạy nhảy nhưng là bất luận làm gì, khoảng cách giữa tấm bình phong và ta vẫn y như cũ. Ta dừng lại thì nhìn thấy Cổ Ngọc Trân từ phía sau bình phong bước ra.

Vẻ mặt của hắn hết sức cổ quái, miệng không ngừng lẩm nhẩm, toàn bộ tinh thần chăm chú, dường như là người phía sau bình phong kia dạy hắn nói cái gì và hắn sợ quên, đang cố gắng học thuộc. Ta vừa thấy hắn đi ra, liền hô lên: “Ông đang làm gì đó?”

Cổ Ngọc Trân đột nhiên ngẩn ra, mặt hiện ra vẻ giận dữ: “Anh hét cái gì? Những lời nói kỳ lạ này thật là khó nhớ quá đi, anh còn la hét nữa, khiến cho tôi không nhớ thì đừng trách tôi nhé”

Nghe được hắn nói như vậy, ta cũng không dám lên tiếng nữa, bởi vì ta biết cái gọi là “lời nói kỳ lạ” hắn vừa nói kia chính chính là những lời mà ta có thể tiếp nhận và hiểu rõ.

Ta ra hiệu xin hắn mau nói. Cổ Ngọc Trân phát tay, nói: “Là không gian, đó là sự di chuyển của không gian! Vận dụng năng lượng đem không gian chuyển dời đi, khi anh cứ một mực đi tới thì không gian lại một mực di chuyển với phương hướng trái ngược, và anh sẽ giống như chạy bộ tại chỗ vậy, vĩnh viễn không thể đi tới.”

Ta dụng tâm lắng nghe, nghe xong liền trợn mắt há mồm.

Cổ Ngọc Trân nói: “Anh nghe không hiểu, phải không? Tôi đã nói rồi, mấy lời nói này kỳ lạ lắm mà...”

Ta không đợi hắn nói xong, liền nói: “Không, không, ông nghĩ sai rồi, tôi hoàn toàn nghe hiểu, hoàn toàn nghe hiểu, ông cứ nói tiếp đi”

Cổ Ngọc Trân lộ vẻ không muốn, lại nói: “Sự chuyển dời không gian là phương pháp rất quan trọng, ngoài ra nắm giữ được năng lực chuyển dời không gian thì có thể tùy ý đột phá sự hạn chế của không gian, sự chuyển dời không gian sẽ dẫn tới sự đột phá sự hạn chế về thời gian, đây là sự khác biệt lớn nhất giữa thần tiên và con người.”

Cổ Ngọc Trân nói như là học sinh đang trả bài, tuy nhiên như vậy cũng tốt, nó có thể giúp ta nghe hiểu từng lời một.

Ta nhanh chóng suy nghĩ về những lời hấn vừa nói, trong khoảng thời gian ngắn ta vẫn không thể tiêu hóa hoàn toàn nhưng trong đầu cũng đã có chút khái niệm, ta vội thúc dục hấn: “Nói tiếp đi, mau nói tiếp đi”

Cổ Ngọc Trân nói: “Thần tiên có năng lực thuần tức thiên lý (chớp mắt đi ngàn dặm), đó chỉ là sự chuyển dời không gian, thần tiên cũng có năng lực du hành trong dòng chảy thời gian”

Ta gật đầu liên tục: “Tôi hiểu được rất nhiều thứ, nhưng là....loại năng lực này từ đâu mà có được?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Phát ra từ tự thân, khi thân thể con người trở thành tiên thể thì sẽ có được một loại năng lượng cực cao và có thể dễ dàng làm được điều này, năng lượng thậm chí có thể đánh sâu vào nguyên... nguyên...”

Ta vội tiếp lời: “Nguyên tố.”

Cổ Ngọc Trân nói: “Đúng, là nguyên tố, năng lượng đánh sâu vào nguyên tố, làm cho kết cấu nguyên tử của nguyên tố thay đổi, khi đó cả nguyên tố cũng bị thay đổi, biến đá thành vàng chính là ví dụ”

Ta lắc lắc đầu, trông giống như là người vừa giật mình tỉnh giấc, nói: “Không có khả năng, thân thể con người làm thế nào mà có khả năng phát ra được nhiều năng lượng như vậy, muốn thay đổi sự sắp xếp của nguyên tử và nguyên tố, muốn làm một loại nguyên tố biến thành nguyên tố khác thì phải cần có một nguồn năng lượng cực kỳ lớn, tuyệt đối không thể là thân thể con người phát ra được”

Cổ Ngọc Trân nghe được ta nói như vậy, mặt hấn hiện ra vẻ nghi hoặc không ngừng, như là đang chỉ trách ta không tin lời của thần tiên nói, nhưng tiếp theo hấn hướng ta xin lỗi, rồi mỉm cười: “Đúng, đúng, tôi có lời quên nói, nguồn năng lượng cũng không phải do cơ thể con người trực tiếp phát ra mà là thông qua cơ thể của mình tụ tập năng lượng ở chung quanh cơ thể người mà thành. Năng lượng không chỗ nào không có, ví dụ như năng lượng mặt trời, nếu hiểu được cách tập trung và lợi dụng nó thì có thể phiên giang đảo hải, còn năng lượng từ nữa, nó vô cùng vô tận, chỉ cần anh hiểu được cách lợi dụng chúng thì chỉ cần thuận tay quơ một cái....”

Hấn nói đến đây liền quơ tay một cái, ta kinh ngạc nhìn hấn, hấn nở nụ cười: “Đương nhiên.... Tôi còn chưa có được bản lĩnh đó nhưng tôi sẽ có”

Ta thật sự không biết nói cái gì cho tốt nữa, lời Cổ Ngọc Trân vừa rồi đã nói làm cho đầu ta quay cuồng, làm cho lòng ta không yên tĩnh để suy nghĩ được.

Cổ Ngọc Trân rất quan tâm ta, hấn hỏi: “Anh có hiểu không?”

Ta gật đầu đáp: “Tôi ...bắt đầu hiểu rồi. Thần tiên chính là người nắm giữ năng lượng vô cùng vô tận trong vũ trụ”

Cổ Ngọc Trân rất cao hứng: “Thật không ngờ đấy, thành thật mà nói tôi vẫn còn chưa hiểu rõ nữa, tuy nhiên tôi chỉ cần biết cách làm là được, hơi đâu quan tâm đến mấy lời kỳ lạ kia”

Ta lúc này cũng đã hiểu được, thần tiên chính là người có siêu năng lực, loại siêu nhân này có thể đột phá sự hạn chế của thời gian và không gian. Trong mắt của con người mà nhìn thì không có chỗ nào là không thể. Cổ Ngọc Trân trở thành thần tiên nhưng vẫn rất ngu ngốc, hấn là một thần tiên ngu dốt.

Cổ Ngọc Trân như là biết ta đang nghĩ gì, nhướn mày: “Anh nói tôi ngu à? Thần tiên là người, đương nhiên là có ngu dốt, có thông minh, cũng có người tinh nghịch, như vị tiểu thần tiên kia, rất là tinh nghịch đấy, do ông ta muốn lấy cái kíp nổ kia nên mới gây ra họa”

Ta nghe được lời hấn mà ngây người. Ta đã từng nhìn thấy có một bóng người nhỏ nhắn chọt lóe lên rồi biến mất, nào có ngờ được đó là một đứa trẻ thần tiên cơ chứ? Theo lời của Cổ Ngọc Trân thì cái kíp nổ kia là kíp nổ của thuốc nổ do ta đặt. Vị thần tiên kia rất tinh nghịch đấy, giống như một đứa trẻ vậy, bởi vì thần tiên cũng là người, mặc dù họ sở hữu siêu năng lực nhưng tính cách cũng không hề thay đổi. Trẻ con thì tinh nghịch, Cổ Ngọc Trân ngu ngốc, Phương Đông Sóc khô hài, Lữ Động Tân tiêu sái... “Thần tiên” là người, bọn họ căn bản là người, chỉ bất quá bọn họ có siêu năng lực mà thôi! Tuy nhiên, trẻ con...làm thế nào mà có thể trở thành thần tiên đây?

Khi trong lòng ta suy nghĩ tới đó thì cũng không tự chủ được mở miệng hỏi. Cổ Ngọc Trân lại đưa tay lên gãi đầu, hần đáp không được. Suy nghĩ một hồi lâu, hần mới nói: “Theo tôi thấy...thì ai cũng giống nhau cả thôi”, tiếp theo lại nói: “Bất luận lớn hay nhỏ, ăn xong tiên đan, tu tập tiên thư thì sẽ trở thành thần tiên, không dùng tiên đan thì vẫn chỉ là người, ăn được tiên đan thì ngay cả gà chó cũng đều có thể thăng thiên.”

Ta hít sâu một hơi, hỏi tiếp: “Tiên đan, tiên thư xuất phát từ đâu? Là do ai lưu lại?”

Cổ Ngọc Trân lại gãi đầu, hần đáp không được. Ta chụp lấy tay hần rồi thúc giục: “Mau đi hỏi vị thần tiên kia đi”

Ta vừa nói vừa đẩy Cổ Ngọc Trân về phía trước. Lúc này, tâm tình ta rất hưng phấn, thái độ đối với Cổ Ngọc Trân cũng thay đổi, giống như đa số người bình thường sùng kính đối với thần tiên.

Nếu như “thần tiên” đến từ một tinh cầu nào đó ngoài vũ trụ xa xăm thì ta đây có thể tiếp nhận, người ngoài hành tinh có siêu năng lực đã trở thành quan điểm có thể tiếp nhận. Tuy nhiên thần tiên căn bản là người, chính là cùng người bình thường giống nhau, chỉ bất quá do cơ duyên khiến cho bọn họ nắm giữ được siêu năng lực, điều này khiến người khác thật khó có thể tưởng tượng.

Đến tột cùng có bao nhiêu thần tiên ở trong dòng chảy thời gian và không gian tự do đi lại và vĩnh hằng sinh tồn đây? Người thường đối với không gian, đối với năng lượng vũ trụ hoàn toàn không hay biết gì thì bọn họ từ nơi đâu học được loại bản lĩnh này? “Tiên đan” có công dụng cải tạo cơ thể và khiến cho tiềm năng trong cơ thể phát huy, ai là người đầu tiên luyện chế? Phương pháp luyện chế là do người nào truyền lại?...”

Vấn đề ta muốn hỏi thật sự nhiều lắm, rất nhiều nghi vấn đảo quanh trong đầu làm cho ta cảm thấy thật nhức hết cả óc.

o O o

Tuy nhiên, ta có một vấn đề nhỏ muốn làm rõ ở đây:

Lúc ta đang thuật lại câu chuyện này thì có một người bạn tốt tới thăm ta. Anh ta nhìn thấy được đoạn trên và đã phát biểu một chút ý kiến riêng, ta cho rằng nó rất hữu ích và cần phải nhớ kỹ.

Anh ta nói rằng: “Anh viết “loài người đối với năng lượng trong vũ trụ hoàn toàn không hay biết gì”, ý này thật không thật tế.”

Ta hỏi: “Vậy loài người đã biết được cái gì?”

Anh ta đáp: “Loài người đã biết được không ít, hiểu được cách lợi dụng năng lượng mặt trời, điện năng, từ năng, cùng với rất nhiều nguồn năng lượng khác nữa”

Ta liền nói: “Vậy mà cũng tính là biết sao?”

Anh ta lại đáp: “Tuy nhiên phương pháp mà loài người lợi dụng những nguồn năng lượng này là hết sức ngu si, thí dụ như lợi dụng điện năng phải dùng một đồng thiết bị, dù cho phương pháp có ngu si nhưng cũng là lợi dụng được”

Thấy ta im lặng không lên tiếng, anh ta lại nói tiếp: “Lấy một ví dụ sau mà nói, người thời cổ phát minh ra bánh xe và xe để đi lại rất công kênh nặng nề, so với xe của hiện đại thật sự là cách quá xa, tuy nhiên anh không thể nói là người thời đó không hay biết gì về việc sử dụng bánh xe và xe để di chuyển”

Ta suy nghĩ một chút cũng hiểu được ý anh ta muốn nói, cảm thấy rất có lý, ta đáp: “Ồ, vậy để tôi sửa lại một chút”

Anh bạn liền cản ta: “Không cần sửa, để vậy vẫn tốt hơn”

Ta nhìn anh ta chằm chằm, thấy vẻ mặt khổ sở của anh ta – anh bạn ta là một khoa học gia hàng đầu trong giới khoa học: “Dựa theo lý luận mà nói thì một con ruồi bay lên đậu trên hàng không mẫu hạm, bởi vì sức nặng gia tăng nên hàng không mẫu hạm sẽ có chút thay đổi trong khi bay, tuy nhiên trên thực tế nó tuyệt sẽ không thay đổi.”

Ta có chút mơ hồ, hỏi: “Anh muốn giải thích cái gì?”

Anh ta thở dài một hơi: “Trên lý luận mà nói thì loài người có thể hiểu được cách sử dụng năng lượng vô cùng vô tận trong vũ trụ, nhưng thực tế mà xét thì có thể dùng một câu không hay biết để hình dung”

Ta vẫn nhìn chăm chăm anh bạn ta. Anh bạn ta ngừng lại một chút xoay đầu nhìn quanh bốn phía: “Tôi cũng biết ngay bên người chúng ta có năng lượng tồn tại và có thể lợi dụng chúng nhưng lại không biết cách nào để lợi dụng, chắc là phải có được năng lực của thần tiên mới có thể quá...”

Ta liền ngắt lời không cho anh ta nói thêm nữa “Thôi được rồi, được rồi, ai ai cũng đều mơ tưởng trở thành thần tiên, anh đừng nói thêm gì nữa, đây là một chuyện căn bản không có khả năng thực hiện”

Anh bạn ta liền la to: “Không có khả năng sao? Anh có ý gì? Không phải đã có...”

Ta lại ngắt lời anh ta: “Giống như những lời của anh vừa nói, trên lý luận thì mỗi người đều có cơ hội trở thành tiên nhưng trên thực tế thì thật sự là không thể.”

Anh bạn ta liền cười khỏ, vẻ mặt tỏ ra không hài lòng cho lắm làm cho ta nhìn thấy mà nổi nóng, sau đó ta cũng không để ý đến hắn nữa và tiếp tục viết.

o O o

Cổ Ngọc Trân bị ta đẩy lão đảo nhào về phía trước, khi hắn bước vào sau tấm bình phong thì ta thấy thời gian dường như thật dài, ta cơ hồ nhận không được lại muốn đi tới. Ngay lúc ấy thì lại thấy hắn bước ra.

Ta vội hỏi: “Vị thần tiên kia nói như thế nào?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Ông ta muốn tôi hỏi anh một vấn đề”

Ta liền đáp: “Ông nói đi.”

Cổ Ngọc Trân suy nghĩ, vẻ mặt hơi nhăn nhó, hiển nhiên vấn đề hắn hỏi ta, bản thân hắn không muốn hỏi. Hắn hỏi: “Xin hỏi anh, con người từ đâu mà ra?”

Ta ngẩn người ra, hỏi lại: “Có liên quan gì chứ?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Mau trả lời vấn đề này đi, dùng đáp án đơn giản nhất để trả lời”

Trong lúc đó, trong đầu ta hiện lên không biết bao nhiêu ý nghĩ trả lời câu hỏi “con người từ đâu mà ra?”

Đáp án chỉ có một, cũng là đáp án đơn giản nhất.

Ta đáp: “Không biết.”

Cổ Ngọc Trân mỉm cười, hiển nhiên ta đáp như vậy là nằm trong dự liệu của hắn, hắn nói: “Đúng vậy, con người không biết từ đâu mà ra, thần tiên cũng giống thế, cũng không biết vì sao lại có thần tiên nữa”

Ta liền la to: “Không được, tôi không tiếp thụ được câu trả lời loại này, hãy cho tôi một câu trả lời thật thuyết phục đi, phương pháp từ người biến thành thần tiên là ai sáng tạo, là ai lưu lại?”

Cổ Ngọc Trân chuyển ánh mắt nhìn về phía tấm bình phong một chút: “Quả nhiên là anh muốn tra tận gốc rễ”

Ta chụp lấy cánh tay hắn, giục: “Mau nói đi.”

Cổ Ngọc Trân đáp: “Tại thật lâu, thật lâu trước kia, có người đến truyền thụ loại phương pháp này, đến tốt cùng là loại người gì, tiên đan dùng cái gì để chế tạo - tôi phục dụng tiên đan, trong đó có cửu thiên tiên lộ, đó là thứ đồ vật gì tôi cũng không biết. Tôi chỉ biết rằng nó có khả năng làm tôi thoát thai hoá cốt thôi”

Ta hít sâu một hơi. Ta biết không thể trách Cổ Ngọc Trân về vấn đề này, vì vị thần tiên ở phía sau tấm bình phong đá kia cũng đáp không được câu hỏi của ta.

Ta liền nhớ tới vấn đề mà ta cùng Bạch Tổ thảo luận. Nàng từng đề cập đến, trong sách ghi lại thời đại có nhiều người thành tiên nhất thì trên địa cầu nhất định có xuất hiện một số thần tiên truyền thụ tiên pháp, nhưng những người này tới từ nơi nào? Tại sao lại có thể thông qua những loại thuốc khiến cho tiềm năng

trong cơ thể con người hoàn toàn phát huy? Vấn đề này rất giống vấn đề con người từ đâu mà ra, chỉ có một đáp án đơn giản và duy nhất.

Ta chậm rãi lắc đầu, Cổ Ngọc Trân nói tiếp: “Rõ ràng là thần tiên đến từ cửu thiên chi thượng, anh còn hoài nghi cái gì nữa chứ?”

Ta hung hăng trừng mắt liếc hắt một cái, trong lòng thầm mắng một câu: Ngu xuẩn!

Tuy nhiên ta lập tức nghĩ đến, “cửu thiên chi thượng” trong lời của Cổ Ngọc Trân có thể phiên dịch thành một nơi nào đó trong vũ trụ vô hạn, vậy thì cũng có chấp nhận.

Ngay khi ta đang chìm trong suy nghĩ thì Cổ Ngọc Trân lại nói: “Vệ Tư Lý, rất đa tạ anh, tiên duyên của tôi toàn là do anh mang đến, mỗi người ai cũng có cơ duyên của họ, tôi tu tiên thành công, anh thì ngược lại...”

Ta vội nói: “Không sao, tôi cũng không có tâm trở thành tiên đâu”

Cổ Ngọc Trân thở dài một hơi: “Đêm đó, hai tay tôi đặt ở trên cửa thì cánh cửa đột nhiên trở nên mềm mại, cả người tôi bị hút vào, vào đến bên trong cũng không thấy thạch thất lúc trước, tôi bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ mang đến nơi đây.”

Ta nói: “Có gì đâu, chỉ là sự chuyển dời không gian mà thôi”

Cổ Ngọc Trân nhìn ta chằm chằm. Ta chắc rằng từ đầu tới đuôi hẳn không biết cái gì gọi là “sự chuyển dời không gian”.

Hắn nói tiếp: “Anh có thể rời đi, đối với người thường mà nói thì kỳ ngộ của anh đã rất không tầm thường, phương pháp luyện khí mà tôi đã dạy anh, anh còn nhớ kỹ không? Hãy cố gắng tu tập cho tốt sẽ có được duyên niên ích thọ và thân thể khỏe mạnh”

Hắn muốn đuổi ta đi, ta vội lên tiếng: “Không được, tôi...”

Cổ Ngọc Trân lắc đầu: “Anh còn muốn gì đây? Đừng hồ đồ nữa, đi đi, ở lại chỗ này có cái gì làm đâu?”

Ta liền nói: “Tôi không phải lưu luyến muốn ở lại nơi này, chỉ là... ..chỉ là...”

Thật sự, trời đất chứng giám, ta không hề có ý muốn Cổ Ngọc Trân hoặc là vị thần tiên phía sau tấm bình phong đá kia thu ta làm đệ tử. Tuy nhiên việc ta không muốn rời đi là bởi vì trong lòng ta còn một nghi vấn còn chưa giải quyết. Ta suy nghĩ một chút rồi nói: “Còn một vấn đề cuối cùng”

Cổ Ngọc Trân nhìn ta, ta nói: “Vị thần tiên ở phía sau tấm bình phong kia, tôi đã từng nghe được tiếng nói của ông ta, đó là thứ tiếng gì? Thần tiên các người phải chăng có một ngôn ngữ riêng? Rốt cuộc có bao nhiêu thần tiên? Thần tiên là một loại người đặc biệt, ở cùng một chỗ, vậy trải qua cuộc sống như thế nào? Thần tiên...”

Cổ Ngọc Trân liền lớn tiếng ngắt lời ta, nói: “Chuyện này là câu hỏi cuối cùng của anh phải không?”

Ta cười cười nói: “Thật xin lỗi.”

Cổ Ngọc Trân nói: “Được rồi, tôi trả lời anh, rốt cuộc có bao nhiêu thần tiên, không biết! Cao hứng thì họ sống cùng một chỗ, mất hứng thì một mình dạo khắp cửu thiên. Anh sẽ không hiểu được thiên địa rộng lớn đường nào đâu bởi vì anh chỉ có thể sống cuộc sống trên mặt đất mà thôi...”

Ta lẩm bẩm: “Hừ, các người có không gian vô cùng vô tận, còn con người chỉ có một mà thôi.”

Cổ Ngọc Trân lại nói: “Chúng ta vẫn còn sử dụng lời nói, trên thật tế khi đạo hạnh đủ rồi thì không cần nói bằng lời nữa, nhìn nhau cũng có thể hiểu được tâm ý của đối phương.”

Ta nói: “Vậy thì câu nói kia, tại sao nó chỉ có bốn cái âm tiết mà tôi nghe không hiểu, ông có hiểu không?”

Cổ Ngọc Trân nói: “Anh đọc cho tôi nghe đi”

Ta đọc bốn âm tiết kia một lần, Cổ Ngọc Trân cười ha ha nói: “Anh không biết cổ văn nên không hiểu, lúc đó ông ta đang hỏi tôi, “anh muốn làm gì?””

Ta liền ngậy người, trong đầu hồi tưởng lại bốn âm tiết kia, ôi, thật sự là chỉ có trời biết, tuy nhiên nếu như viết ra thì ta nhất định sẽ hiểu, nhưng phát âm thì thật sự là không thể nào hiểu nổi. Lúc ấy, ta đang chuẩn bị kích hoạt thuốc nổ thì vị thần tiên kia hỏi Cổ Ngọc Trân: “Hắn muốn làm gì?”

“Hắn muốn làm gì?”

Theo cách nói hiện đại, nếu không biết tên thì có thể dùng ngôi thứ ba. Vị thần tiên kia sống vào thời Đông Hán cho nên đồng dạng một câu nói xuất từ miệng ông ta cũng vậy, chính là: “Bỉ tương hề vi?” (“ - Hắn muốn làm gì?”)

Ta nghĩ mình cũng có chút may mắn không có trực tiếp cùng vị thần tiên này nói chuyện với nhau, nếu không chỉ sợ liên tục ba năm phải gặp ác mộng!

Cổ Ngọc Trân lại nói: “Anh có muốn tôi đưa anh ra ngoài không? Khi anh vào đây thì xoay tròn tiến vào, lúc đi ra ngoài thì cũng như thế, đây là do vị thần tiên kia vận dụng lực lượng của ông ta làm cho anh đột phá sự hạn chế của không gian.”

Ta dụng tâm lắng nghe, sau đó đột nhiên có một ý nghĩ nảy ra trong đầu, ta hỏi: “Nơi này, à.. gian thạch thất này, không nằm tại núi Thanh Thành, phải không? Sự chuyển dời không gian cơ hồ có thể làm cho người ta tới bất kỳ một địa phương nào, phải không?”

Cổ Ngọc Trân chần chờ nói: “Tôi nghĩ... đại khái là như vậy”

Ta đề cao giọng: “Vậy thì xin hãy đưa tôi về nhà, tôi không muốn ở tại hoang sơn dã lĩnh sống kiếp sống dã nhân”

Cổ Ngọc Trân quay đầu lại nhìn về hướng tám bình phong một chút, phía sau tám bình phong liền truyền đến một âm thanh “ừm” rất nhỏ.

Vị thần tiên này, ta chỉ nghe được hắn nói có hai câu, ta thật sự muốn đi nhìn xem hắn như thế nào, nhưng nếu hắn không cho ta xem thì ta không cách nào có thể gặp được. Hắn phát ra một tiếng “ừm”, vậy chứng tỏ hắn đã đáp ứng.

Lúc này Cổ Ngọc Trân lộ ra vẻ mặt thương cảm, nói: “Vệ Tư Lý, lần này cách biệt, thật chẳng biết ngày nào gặp lại”

Ta liền nói: “Đối với ông mà nói thì qua mấy ngàn năm ông cũng không lo lắng, còn tôi thì nhiều nhất cái mạng chỉ còn có vài chục năm, chỉ sợ là không có cơ hội gặp lại đâu”

Cổ Ngọc Trân càng cảm khái: “Đúng vậy, tôi sẽ tiềm tu thật lâu, nhanh nhất là một trăm năm, chờ tôi tu hành thành công thì anh đã....”

Ta phát tay ra hiệu cho hắn đừng nói nữa, Cổ Ngọc Trân nói: “Vậy hẹn gặp lại”

Ta hướng hắn vẫy tay tạm biệt thì trước mắt liền tối sầm, cổ lực lượng cường đại kia lại đến nữa, thân thể của ta không tự chủ được lại xoay tròn, càng lúc càng nhanh. Đột nhiên việc xoay tròn dừng lại, ta vươn tay ra muốn nắm lấy vật gì thì liền chạm tới một vật hết sức quen thuộc - đó là một bộ sừng nai được treo trên tường trong thư phòng của ta. Ta mở mắt ra nhìn thì thấy đúng là đang ở trong thư phòng của ta.

Sau khi lấy lại bình tĩnh, ta mở cửa đi ra ngoài, đúng lúc gặp được Bạch Tổ đang từ dưới lầu đi lên. Nàng nhìn thấy được ta, vẻ mặt kinh ngạc không thôi, ta liền hỏi: “Như thế nào, ngạc nhiên chứ?”

Bạch Tổ vẻ mặt ngạc nhiên, nói: “Thật là thần không biết quỷ không hay nha, đừng nói với em là anh cũng tu thành thần tiên rồi đó.”

Ta hít sâu một hơi, đáp: “Anh quả thật cũng muốn thế”

Ta kéo nàng vào thư phòng rồi đem mọi chuyện phát sinh tại núi Thanh Thành kể cho nàng nghe. Bạch Tổ im lặng nghe ta kể, chờ ta kể xong, nàng nói: “Anh cũng thật hồ đồ”

Ta nói: “Vậy em nói anh phải làm sao? Đứa trẻ thần tiên kia so với anh càng hồ đồ hơn, ngay cả chuyện kích hoạt kíp nổ cũng không biết mà cứ lộn xộn”

Bạch Tố nở nụ cười, nói: “Khó trách con người muốn đi tìm động phủ của thần tiên nhưng tất cả đều không có kết quả, bởi vì thần tiên có thể đột phá sự hạn chế của không gian. Em chắc chắn rằng động phủ của thần tiên đều nằm ở trong một không gian khác, trong ngẫu nhiên có thể làm cho người ta chứng kiến, và cũng ngẫu nhiên hoặc do thần tiên ”dẫn độ” thì mới có thể tới được.”

Ta gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Đối với thần tiên, anh đã có một định nghĩa mới. Thần tiên chính là một loại người có thể đột phá sự hạn chế của không gian và thời gian, có thể tùy ý vận dụng năng lượng trong vũ trụ”

Bạch Tố liền nói: “Nếu anh đem chuyện này mà viết thành văn thì chỉ sợ sẽ bị người khác xem là người điên”

Ta không để ý tới, tiếp tục nói: “Hơn nữa, anh còn có được một kiến thức mới mẻ. Cho dù thần tiên có năng lực rất mạnh mẽ nhưng thủy chung họ cũng là người, vẫn giữ lại tính cách của con người”

Bạch Tố “ừm” một tiếng: “Vậy thì thế nào, dù gì bọn họ cũng là thần tiên.”

Ta nói: “Khác nhau rất lớn, bọn họ là người, vẫn có nhược điểm của con người, có ngu dốt, có tình nghịch, cũng có thần tiên chịu không được sự cô đơn tịch mịch, thậm chí còn có người rơi vào lưới tình nam nữ, trong sách ghi lại có không ít nữ thần tiên nửa đêm tiến vào phòng của nam nhân, hoặc là cố ý mang nam nhân tới một không gian khác gặp gỡ” (í da... hy vọng có thể thành hiện thực ngoài đời cho cánh mày râu ^.^)

Bạch Tố trừng mắt liếc ta một cái: “Đáng tiếc ở đằng sau tấm bình phong đá đó chỉ có một nam thần tiên và một tiểu thần tiên thôi”

Ta ngáp dài một cái rồi nói: “Đúng vậy, nếu đó là một nữ thần tiên thì anh có thể đã không về được rồi.”

Bạch Tố đột nhiên nở nụ cười tươi như hoa, ta lớn tiếng nói: “Anh đã trở về rồi, có chuyện gì buồn cười đâu chứ?”

Bạch Tố thản nhiên đáp: “Em đang suy nghĩ, người có tính cách giống như anh vậy, cho dù có thật sự là tiên nữ, giữ anh lại trong thời gian mấy trăm năm, mấy ngàn năm thì trong 24 giờ đối mặt với tiên nữ, anh sẽ thế nào đây?”

Ta ngẩn người, than thở: “Ôi, nếu như vậy thì quả thật là không xong, như bây giờ chính là tốt nhất!”

Câu chuyện “Thần tiên” đến đây là kết thúc.

Cho tới bây giờ ta cũng không hề gặp lại Cổ Ngọc Trân.

Một tháng trước, trong một buổi party, có một người ta hoàn toàn không nhận ra, thần thần bí bí đi tới bên cạnh ta, hỏi: “Anh nhận ra tôi không?”

Khi ta nói rằng ta không nhận biết hắn thì vẻ mặt của hắn hết sức hài lòng rồi đi. Ta suy nghĩ tới hắn có thể chính là Hồ Sĩ đã phẫu thuật chỉnh hình, liền muốn đi tìm hắn nhưng lại tìm không được.

Về phần “tiên thư, tiên đan”, rốt cuộc là như thế nào truyền đến địa cầu? Ta vẫn cứ tiếp tục suy nghĩ nhưng cũng giống như câu hỏi “con người từ đâu mà ra?”. Đáp án thật sự khiến kẻ khác chán nản.

Có khi ta nghĩ đến, nếu thần tiên là người thì mỗi một người chúng ta cũng đều có thể nghĩ mình là thần tiên, suy nghĩ như vậy đó là những người có tính cách dễ thỏa mãn và không lo lắng. Làm người có gì không vui? Ngược lại làm thần tiên có gì vui sướng? Vấn đề này ta đã quên hỏi Cổ Ngọc Trân. Nếu làm thần tiên mà cảm thấy mệt mỏi rồi thì có phương pháp nào biến lại trở thành người thường không?

Thần tiên! Thần tiên!

13. Chương 12: Hậu Ký

Còn có một chút chuyện muốn nói rõ nên ta bổ sung ở đây.

Thứ nhất, ta và Bạch Tố đã thảo luận qua, nếu có một ngày những “thần tiên” có siêu năng lực kia đột nhiên thay đổi ý nghĩ và xuất thế, tích cực tham gia chuyện của nhân gian thì tình hình sẽ thế nào đây? Nếu thế gian này có một nhóm siêu nhân như vậy thì nó có thái bình không?

Kết quả là chúng ta nhất trí cho rằng không thể. Những siêu nhân kia cũng là người, họ cũng có nhân tính và nhược điểm, kết quả sợ rằng sẽ tệ hại, để cho họ tự do ngao du thì tốt hơn.

Tiếp theo, học thuyết của đạo gia cho rằng trong bản thể vũ trụ có “Linh năng” vô tận, vạn vật đều do linh năng diễn hóa âm dương mà sinh ra, con người cũng là bởi vậy mà đến, cho nên linh năng là bản thể, con người là thân thể, giữa thân thể và bản thể vốn có một sự liên lạc vi diệu, một khi dung hội quán thông, nắm giữ phương pháp vận dụng linh năng cùng bản thể thì tự nhiên sẽ khiến cho năng lực của con người tăng lên vô số lần, biến thành siêu nhân.

Đạo gia đối với quá trình tu luyện tự thuật lại, mặc dù có rất nhiều danh từ cổ quái, tỷ như thân thể vốn có gọi là “Huyền thân”, tu luyện được “Chân thân” thì sẽ có khả năng thoát khỏi sinh tử tạo hóa, thành thần siêu thoát tam giới, hồi phục diện mục tiên thiên...

Thuyết pháp của đạo gia, nói rõ rằng nhân thể phải trải qua một trình tự nhất định mới có thể kết hợp cùng linh năng trong vũ trụ, trở thành siêu nhân. “Thiên nhân hợp nhất” chính là diễn tả tình cảnh này.

Lý luận tu tiên của đạo gia đề ra đã có mấy ngàn năm, nhưng qua những trường hợp tu tiên thành công được ghi lại thì hơn phân nửa chính là nhờ vào “đan dược” khiến cho tiềm năng trong cơ thể người phát huy hoàn toàn. Vì vậy cho nên “đan dược” là một chuyện thần bí nhất, chắc chắn nó phải phát xuất từ một nơi đặc thù và có phương thức kết hợp chế tạo..., những vấn đề này đều đáng giá tra cứu, nhưng đáng tiếc hoàn toàn không có cách nào để làm.

Có lẽ, cái bí mật này ở nhiều năm sau nữa sẽ bị người khám phá, và cũng có lẽ ngay cả bản thân thần tiên cũng không rõ được nguyên do!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ve-tu-ly-he-liet-than-tien>